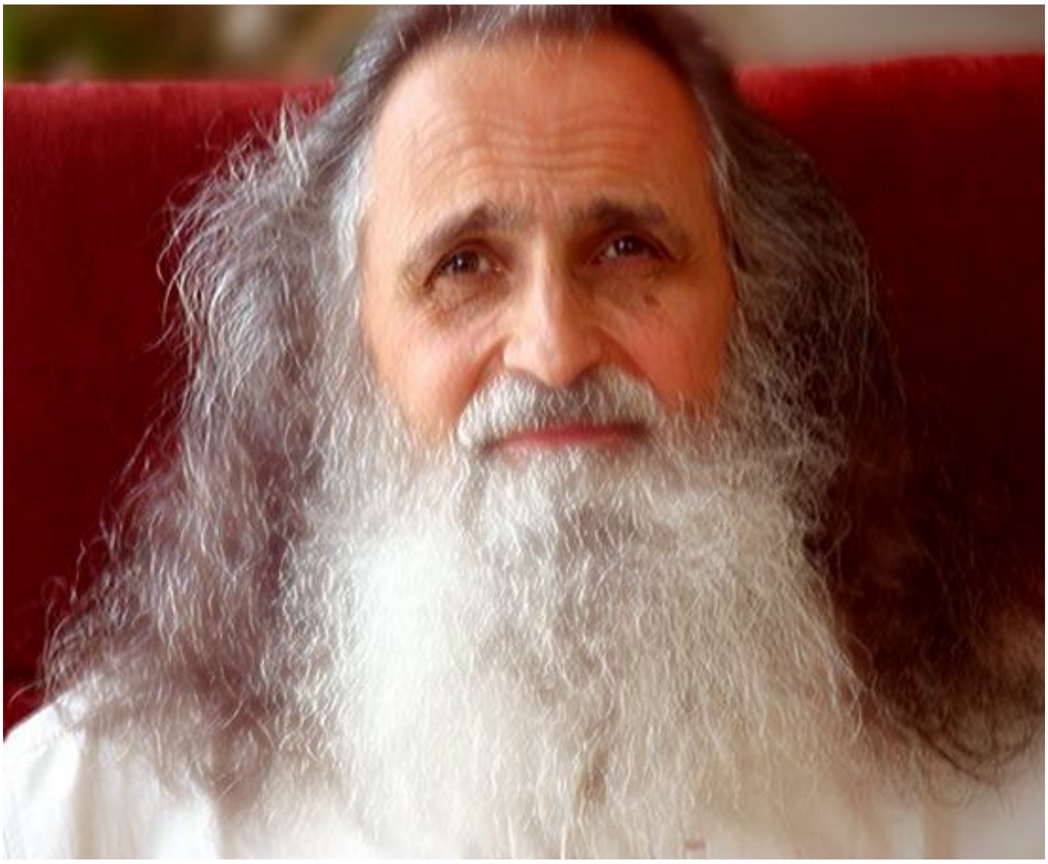
КАБАЛА
за
ЦЯЛОСТНА ОРГАНИЗАЦИЯ НА ЖИВОТА

Раби Михаел бен Песах Портнаар, Ph.D.

Издание на Verkabbala Uitgevers

Обединение за Развитие на Кабала
Център по Лурианска Кабала
Електронен адрес: verkabbala@planet.nl
Страница в интернет: www.kabbalah-arizal.nl

Spuistraat 293
1012 VS Amsterdam
the Netherlands
Телефон: + 31 (0)20 620 26 31

Издателство Verkabbala Uitgevers, Април 2009 г.

Първо издание

ISBN/EAN: 978-90-78125-10-5

Превод от руски език Нино Нинов
Тел. + 359 888 70 73 80; e-mail: nibo61@gmail.com

„Никакви групи, нито общества, нито духовни течения, нито каквито и да било други методи за изучаване, опиращи се като правило на груповото (социално и животинско) начало в човека, няма да го доведат до окончателното му развитие, определено за него и само лично за него! И единствено чрез ИНДИВИДУАЛНИЯ подход на Лурианската Кабала, извечният метод, който се разкрива на човечеството едва сега, това става реално възможно. За тази цел, на света са дадени книгите на Ари и книгата „Зоар", които ще доведат до най-пълно и бързо спасяване на личността, а заедно с нея и на цялото човечество, от робството на егоистичните стремежи."

Раби Михаел бен Песах Портнаар

За автора

Раби по Кабала Михаел бен Песах Портнаар, Доктор по Философия, е основател на Обществото за Развитие на разпространенеието на кабалистичното знание и Центъра за Лурианска Кабала. Ректор и професор по Кабалистика в Асоцiацията при Лурианския Университет и Изследователския Институт – Lurian University & Research Institute Association (LURIA).

Михаел бен Песах е роден през 1947 година в Украйна. През 70-те години на миналия век е учил в Талмудическата Академия в Москва, единственото по онова време учебно заведение в тази област за цяла Русия и за страните от бившия СССР. От 1975 г. живее в Амстердам, Холандия. През 1981 г. завършва Университета в Амстердам, Факултета по хуманитарни науки и получава научната степен Магистър.

През 90-те години получава степента „Доктор по философия” в Международната Академия по Информациология. Едновременно с това преминава курс на обучение във Факултета по Иврит и Арамейски езици, и Еврейски науки в Университета в Амстердам. След това продължава обучението си по Еврейски науки в редица талмудически академии в Израел, Европа и САЩ, но по волята на съдбата не става равин по традиционно обучение в Юдаизъм. Открил за себе си Учението на Кабала от най-великия кабалист за всички времена – Божествения Ари (раби Лурия Ашкенази), чийто метод е световно известен като Лурианска Кабала.

Но в Кабала не се става Рав (Учител) с получаването на диплома – парче хартия подложено на изхабяване с течение на времето, което получаваш от някого..... Защото Кабала не е религия, а изначален метод за индивидуално духовно усъвършенстване и благополучие. Единственият велик кабалист, „шепне” на избрания си последовател и тайно го посвещава в Раби. Това е напълно достатъчно да станеш истински Рав по Кабала. По такъв начин в духовното това един вид се “стоварва” върху ученика, защото великият Учител определя неговия по-нататъшен път – да предаде свещения метод на новото поколение.

Михаел остава предан и смята живия Ари за свой единствен и пряк Учител по Кабала. В началото на 2002 г. Михаел получи своето пожизнено поръчение. Нежно, но настоятелно го помолиха да разкрие Лурианската Кабала на човечеството ЗА ПРАКТИКУВАНЕ ВЪВ ВСЕКИДНЕВНИЯ ЖИВОТ. На въпроса на Михаел: „Но те няма да ми повярват”, Лурия отвърнал: „Ти си мой истински последовател и за цялото твое поколение си Раби. Разбий Кабала!”. Ето защо, Михаел вече нищо не крие.

Метода си на обучение, всички свои знания и опит, които предава на учениците си в Холандия и Белгия, а също така и чрез Интернет на своите многобройни ученици по цял свят, на различни езици, Михаел черпи изключително от Лурианската Кабала и от книгата „Зоар”. Изучава ръкописите и свещените книги от най-секретните източници по Кабала, от първа ръка в оригинал: на арамейски и на свещения език на Тора. От началото на учебната 2005-2006 г., той дава достъпно за всички уникално обучение на руски език.

За книгата

В продължение вече на няколко години, не ми дава мира мисълта да разработя една малка и мощна кабалистична книга, за да дам в ръцете на съзидателния и целеустремен към успеха човек, един забележителен инструмент за оптимизиране на постиженията и за благополучие БЕЗ ПРЕНАПРЯГАНЕ. Как могат да бъдат съвместени тези две противоположности? Как може по конструктивен начин да служиш едновременно и на нашите, и на чуждите? Защото съгласно формалната логика, тези неща взаимно се изключват: засилването на деловата активност незабавно води до свръх напрягане на силите, което пък се отразява на здравето, семейните отношения и т.н. В ежедневния си живот се сблъскваме с много ситуации, които като правило ни завладяват. Те ни зашеметяват със своята грубост, неизбежност, и като че ли не оставят място за нашето собствено волеизявление. Те блокират нашите самостоятелни, независими действия, предизвикват гняв и неразбиране и в края на краищата – дълбоко, хронично разочарование. Това ни се струва непреодолимо и си е точно така, защото човек не може по никакъв начин само чрез отношенията и закономерностите на нашия свят да постигне някаква форма на завършеност; тъй като това е път на страданието – дълъг и излишно болезнен път.

Работата е там, че човекът вътрешно се състои от две сили:

1) „от главата до кръста";
2) „от кръста надолу" (включително областта на половите органи).

Всичко, което човечеството знае, е използването на незначително количество и качество на съзидателните сили, имащи отношение само към областта "над кръста" и напълно липсва представа, как да се отнасяме с областта "под кръста". И тогава не достига най-важното: как да обединим силите от тези две места в човека, защото само тяхното плавно съединяване обезпечава правилен, оптимален подход. В какво се състои построяването на отношението и ползването на тази съкровена и трудно поддаваща се на описание област "под кръста"? Как можем да получим достъп до това място "по законен начин", за да не остане усещане като за "махмурлук"? Изначалният метод за взаимно съединяване на всички силови полета в човека, е представен в учението на Кабала, в тайната книга "Зоар" и в книгата "Дървото на живота", написана от най-великия кабалист на всички времена – Исак Лурия. Проблемът е там, че ключът към тези кабалистични източници, е предоставен само на няколко посветени кабалисти по целия свят. Без ясно очертани указания как да се отнасяме с това, външният свят вижда винаги едва един фрагмент от истинската реалност, а не цялата картина. Айнщайн е открил, че човек използва само 2% от своите съзидателни сили. И е така, защото останалите 98% се намират в областта "под кръста". Комуникирайки само с главата и горната част от тялото, не се предоставя възможност нито за улавяне, нито за привличане на тънките, къси информационни вълни. Затова остават вътре в земните силови полета, подчинени на закона за земното притегляне и материалното съществуване. С това се потвърждава казаното: "Онова, което не познавам, не съществува". Ето я общата причина за размотаването и ниската рентабилност при вземането на решения, за резултатите от изследванията и т.н. Това е също така причината и за общите явления като преумора, стрес, лесна заболеваемост и т.н., тъй като хората получават само груба частична информация, доставяна чрез включване в процеса на възприятие само на горната част от тялото, без съединяване с областта "от кръста надолу". В тази кабалистична книга се дават упражнения, предаващи за първи път в историята на човечеството един уникален метод, насочен към успеха на човека, който авторът е разработил след много години посветени на изучаването на най-секретните

ръкописи. Настъпи моментът тази методика да бъде изнесена от учебния кабинет в ежедневната практика. Участниците ще се научат да разрешават принципните противоречия при всякакви проблеми с необикновена яснота, на по-високо равнище. Сериозно работещият върху себе си читател, ще може във всяка ситуация да прилага тази практическа формула за успех, чрез съединяване на всички силови полета в човека и ще започне да извършва правилните действия. Но как е възможно, човек без каквито и да било познания за метода на Учението, да възприеме представения в книгата уникален метод? Уместен въпрос.

Представете си, че някой се е разболял от определена болест. Пред него стои алтернативата:

1) Казва си: "Ще започна да уча обща медицина, след това допълнително ще се обучавам при специалист по заболявания от този род и накрая ще знам достатъчно, за да излекувам и самия себе си."
2) Казва си: "Я да взема да отида направо при специалист."

Чрез прочитането на тази книга можете да получите готов метод ... за да станете специалист, както за прилагането му върху самия себе си, така и спрямо обкръжаващия ви свят. Книгата е предназначена за специалисти в най-различни области: мениджъри, учени, инженери, художници, бизнесмени, чиновници и изобщо за всеки, който ПОЖЕЛАЕ. С една дума – за всеки, който се е насочил към постигането на успехи и е устремен към своята реализация. Името "Кабала за цялостна организация на живота" може да остави впечатлението, че е написана специално за хора от деловите среди или като името за популярен курс, при който за кратки срокове се печелят колосални суми ....сапунен мехур за ловки момчета. Възможно е да предизвика асоциация с офиси и предприятия – студено и делово. Едно такова разбиране на заглавието е естествено ограничено и изобщо не може да обхване областите за приложение на книгата. Защото на всеки човек, страстно желаещ своето развитие, е нужно да се отдели подобаващо внимание, нали така! Чиновници, учени, домакини и т.н. И да не забравяме хората в затворите, онези с психически разстройства, склонните към самоубийство, умствено изостаналите, инвалидите, старците, малоимотните и бежанците... Но да не забравяме и богатите, и властимащите по света, защото те също често пъти се нуждаят от помощ.

При сериозни занимания с тази книга, читателят ще придобие невиждани, непреходни, самогенериращи се и самозадвижващи се знания и навици, които ще му позволят с успех да разглежда в дълбочина и да решава всякаква конкретна проблематика, и да изпреварва каквато и да било конкуренция ..... с радост и без свръхнапрежение.

Вземете от живота най-доброто чрез този таен метод на Лурианската Кабала!

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод

В продължение вече на доста години, не ме оставя на спокойствие мисълта да разработя кратко и мощно ръководство наречено “Кабала за цялостна организация на живота”, за да предоставя в ръцете на творящия и целеустремен човек един чудесен инструмент за оптимизиране на постиженията....без свръхнапрягане! Но как е възможно, от една страна да нарастват усилията, а от друга – дори да се намаляват умората и претоварването? Защото по пътя на логиката, съгласно нашия здрав разум, тези два аспекта са взаимно изключващи се - те са напълно противоположни. Колкото по-голямо е напрежението от преследването на целта, толкова по-силна е умората, проявяваща се в здравословното състояние, семейните отношения и т.н. И ето, аз реших за малко “да изляза от хралупата си”, след един период от няколко години, когато не давах интервюта нито в печата, нито в радиостанциите, нито за телевизиите. В моята таванска стаичка бях потънал в истинското Учение и в моето училище за Лурианска Кабала. Но сега дойде време, когато много ясно усещам, че съм задължен да говоря с интересуващия се човек. Да разкажа нещо или да го поднеса по друг начин, изхождайки от чистото учение на Кабала. Да дам продукта на моето многогодишно изучаване, ден и нощ, това, което ми беше дадено да почувствам и позная, защото Кабала може да се изучава само така: най-тайните писания в ОРИГИНАЛ, денем и нощем. Тази книга трябва да стане за теб особена книга. Обръщам се към теб читателю на “ти”, тъй като винаги говоря с вътрешния човек, а за него са напълно чужди всякакви форми на вежливост и той добродушно “разрешава” да се обръщат към него на “ти”. По този начин се обръщам и към моите студенти по целия свят. Моите кръвни братя се обръщат и към Твореца на “Ти” – Ата, което говори за нас смъртните. Но с човека, нещата често стоят по друг начин.... Използвайки тази книга, ти ще успееш да извлечеш най-доброто от себе си. С правилната настройка, ще съумееш да я използваш оптимално, регулирайки сам своя живот независимо от останалите. Чети я не с разума, а опитвай по време на четенето да се абстрахираш от всичко и напълно да се концентрираш върху преживяването на онова, което четеш. И тогава ще получиш онова, което следва да получиш. Защото отвъд думите се крие вътрешното, което аз по-определен начин съм привлякъл към себе си по време на писането и което се разкрива по време на интензивното, правилно четене. И ти ще го получиш! Как е възможно? Възможно е. По-нататък ще поговорим за това и ще видиш по-какъв начин работи. Цялата работа е в придобиването на навици - изгради се като вътрешно възприемчив човек и тогава ще можеш да привличаш и предаваш. Опитай постоянно да се настройваш така, че всичките ти знания, целият ти опит, всичките ти болки, всички емоции, да успееш да ги ....освободиш, но в никакъв случай да не ги задържаш в себе си. Опитай се по време на четенето да останеш максимално обективен. Не чети през призмата на някаква определена вяра, убеждения или мироглед, които някога си придобил или чул. Стани като дете! Слушай и се открий, с всичките си пет сетивни органа и дори повече - доколкото ти е възможно! Отвори себе си и тогава ще получиш предостатъчно! В това е цялата тайна: Кабала е получаване. Аз получавам, но давам също и на теб. И колкото по-ниско и по-малък се поставиш вътрешно, толкова повече ще получиш. И в този момент, аз поставям себе си по-ниско от всички вас, защото само в такъв случай мога да давам, но и само тогава ще мога да получавам. Защото, ако извадиш своето “аз”, то това, което четеш няма да може да влезе навътре, няма да успее да пробие и точно затова няма и да помогне. И така, опитай да отмениш

себе си, остави всичко настрана и тогава ще получиш чрез преживяваното онова, което е заложено в тази книга. Сега живеем във време, което се усеща като доста динамично, много променливо, мощно време, изискващо огромни усилия от наша страна, за да оцелеем – да живеем в него. И не можем да си позволим "да не живеем в това време". Никой не може да каже: "Аз съм един обикновен Иван и ще си остана такъв, какъвто съм. Селянин съм, за какво ми е да се развивам!". Като автор на тази книга, аз нямам предвид "селянин" като професия, защото изобщо не говоря за външния човек. Но той казва: "Какво общо имам аз с духовното развитие! Баща ми, дядо ми, прадядо ми, бяха прости хора, не им беше необходимо духовно израстване. Защо сега изведнъж трябва да се развивам!?". Възможно ли е такова нещо в наше време? Може ли човек днес да функционира адекватно не само на пазара на труда, но и по отношение на самия себе си? Може ли да си осигури прилично съществуване? "Прилично" в смисъл да живее, да бъде в крак с времето. Ние сме продукт на този свят, независимо дали желаем това или не и не можем, живеейки в дадено време, да имаме поведение като на човек от друга епоха. Пред нас не стои избора: да бъдем в крак с времето или не. Да не си в крак означава "смърт", тоест човек живее тук като зомби, като същество, което вътрешно не принадлежи на живота в настоящия момент. Работата е там, че човек не може да се отдели от законите на действителността. Но как се държи реалността? Как се държи човек вътрешно? Важно е да се знае, по какъв начин функционира животът и кой какво определя. Кой е стопанинът? Реалността или човекът? Трябва ли да се приспособяваме към действителността? Ако да, как се прави това? Да анулираш себе си в масата, групата или вътре в себе си да извършваш различни индивидуални действия, регулиране? Приспособяване, за да съхраниш щастието и благополучието си, а може би дори да подобриш живота си и все пак да отговаряш на изискванията на времето? Но как е възможно тези два аспекта да бъдат съвместени?

Знаем, че парите могат да бъдат похарчени само веднъж. Същото се отнася и до енергията. От мига, в който човекът се е появил на земята, той разполага с определен запас от вътрешна енергия. В нас съществува същият резерв от вътрешна енергия, който е съществувал и в древния (пещерния) човек, защото в този запас не са станали никакви промени. Впрочем, в продължение на цялата човешка история, нищо изконно не се променя: не изчезва и не се добавя. Всеки ден се случват абсолютно идентични явления: издигането на слънцето и т.н. - и ето, че денят вече си е отишъл. И в същото време, всеки миг се различава от предишния. НЯМА еднакви моменти. И ето, че тези два, може да се каже взаимноизключващи се феномена, човек постоянно трябва да привежда в равновесие.

От една страна всичко е в покой, времето не съществува. Вътре в човека, вътре във вселената, където всичко е било създадено, нищо не се променя. Това е статичното състояние. Както си е било всичко, така е и така ще си бъде. От друга страна е налице едно абсолютно движение, променливост. Във всеки момент се осъществяват промени. И това е така, защото в творението действат едновременно две сили. Едната се усеща от човека като милост, любов, като постоянство, неизменност. Именно тези свойства на една от двете сили ни дават усещането, че абсолютно нищо не ни е необходимо. Всъщност не ни трябва нито кола, нито вила, нищо. Единствено да си останем радостни и удовлетворени от самите себе си и от света около нас. Това е едната страна на действителността, дължаща се на онази сила на вселената, която наричаме милост. От друга страна съществува и втора сила в мирозданието. Това е строгостта, въздържането, ограниченията и преодоляването им, така, че да се създават все нови и нови граници. Това е динамичното състояние. И човек е длъжен да знае, как да се придвижва между тези две сили, как да живее в статичната динамика на мирозданието. От една страна е налице пълна

удовлетвореност от всичко съществуващо, от себе си, простота и милост по отношение към всичко и всеки. От друга страна съществува динамиката на вечното движение, всеки момент е различен. Всеки миг внася със себе си нов вкус в живота. Към мен се обърна един голям холандски индустриалец, който притежаваше “всичко, което му е на сърце” и ми каза: “На 45 години съм, но по принцип вече си поживях достатъчно”. В неговите възприятия, той вече знаеше всичко, всичко бе пробвал и животът не можеше да му предложи нищо “ново”, за да му даде ентусиазъм и горещо желание да живее още. Човек стига до такива мисли именно от непознаване на закономерностите и взаимодействието на тези две сили в мирозданието. Той вижда или САМО любов, милост, или ЕДИНСТВЕНО заетост, напрежение, ограничения, с всички произтичащи от това последствия. Погледнете внимателно, в нашият източник, в светлината на безкрайността, отсъства всякакво движение, тя е без каквито и да било недостатъци. Човекът, който е продукт на тази светлина, притежава подобно усещане за умиротвореност, в съответствие със свойствата на своя източник. Но това може да се прояви и в отрицателна форма: в определени периоди например, човек може да се усеща безсилен. Това е от една страна, от статичната сила на светлината. По същия начин стоят нещата и от другата страна, която нарекохме динамична, откъдето се проявяват строгостта и въздържаността в света, човек може да изпитва положително въздействие. За тази цел е необходимо да я вижда като инструмент за динамично изграждане на самия себе си. А нейното отрицателно възприемане се усеща, когато човек желае да постигне нещо на всяка цена - когато, образно казано минава през трупове, за да реализира личната си цел. Това са двата вида енергии, произлизащи от един източник. Как работи системата....? Впрочем, бих искал да поставя въпроса по друг начин, по такъв начин, от такава гледна точка, която обикновено се пропуска. Вече казах, че общият резерв от енергия в човека винаги си остава същия, какъвто е бил изначално в неговото “древно” състояние. И че действителността е абсолютно същата, каквато е била и при древния човек, например, както при неандерталците, които ходели на лов за мамути или нещо подобно. Променило ли се нещо структурно оттогава досега? Тогава какво се е променило? Кой е променил реалността? Поогледайте се как живеем ние днес. Какво се е променило в действителността, да речем от деня, когато тук са дошли окупаторите в периода на Втората Световна Война, по време на инвазията от страна на фашистка Германия? В самата обективна реалност нищо не се е променило. Реалността на ЧОВЕКА се е променила. Човекът е ПРИСПОСОБИЛ реалността към своите потребности! Ние приспособяваме, регулираме действителността към потребностите си. Именно това трябва винаги да осъзнаваме. Не материалният свят притежава нещо, което е определящо и диктуващо, поставящо своя печат върху нас, а ние, САМИЯТ ЧОВЕК е мениджър на този свят. Само че, трябва много да внимава да не се прилепи, да не привърже сърцето си към материалното. Защото ако човек, който по определение е свободен (на руски език: чело-век, вечно лице, а това означава и свободен), явяващ се Цар тук на земята, свърже себе си с нещо материално, неговият живот се превръща в ад. Материята служи само за да ни помага в нашето земно съществуване, но в никакъв случай не бива да се привързваме към нея! Защо ли? Тъй като, ако се привържем с частица от нашето свободно сърце, от нашия свободен разум към част от безсмислената в „себе си” материя, към вещите, ще се превърнем в роби. И днес наистина виждаме, че сме станали роби. Нямам предвид роби по статус, както сме учили за истинските роби в древността и други хора, които са били техни господари. Разбира се и едните, и другите вътрешно са си оставали роби. Онези, които са притежавали роби, вътрешно самите те са били също така угнетени, както и техните подчинени, но просто в друга насока. Това, което имам предвид е, да бъдеш роб на материята. Човек е длъжен да се освободи ВЪТРЕШНО от властта на материята. На нас хората е даден целият вътрешен механизъм, идентичен със системата за управление на мирозданието. Човек изначално, вътрешно, функционира по същия начин, както и мирозданието

като цяло. С други думи, човек е направен така, че за обезпечаване на един премерен, пълнокръвен и плодотворен живот, не са му необходими психиатри, психолози, попове, гуру, социални работници и т.н. Този вътрешен механизъм обезпечава на всеки човек пълна автономия. Той може (и в края на краищата е длъжен!) да стане абсолютно свободен, както и родилата го светлина. Тогава, какво се е променило да кажем от времето на мамутите или инвазията на фашистка Германия? Говоря за войната, защото това събитие силно впечатлява човека, той може да го усети. И така: между периодите на мамутите или Втората Световна Война и днешните времена, в обективната действителност вътрешно абсолютно нищо не се е променило. Запасът от енергия и в наше време си остава същия, както и в човека, преследващ мамутите или пък в периода на войната. И все пак, какво се е променило тогава? Имаш ли идея, какво се е променило все пак? По какъв начин човекът се е развил? Как да го обясня по най-добрия начин?! Външно нищо не се е променило. Ние разбира се вече разполагаме с автомобил вместо кон, прекрасни пътища и уредена инфраструктура (във всеки случай в Холандия е така) и т.н. От външна страна всичко това е по-приятно, удобно и красиво. Домовете са станали по-топли и уютни, по-добре е дори, отколкото при велможите от миналото! Използваме ароматни сапуни и всякакви подобни неща, необходими за нашия комфорт предмети. И все пак, какво се е променило? Та нали енергийният запас си е останал същия, както и в човека от ледниковия период!

Онова, което се е променило е изтънчеността, гъвкавостта при използването на вътрешната енергия.

Естествено, културната изтънченост също е форма на развитие. Но културната изтънченост е повърхностна, означава придаване на “външен блясък”. И това безусловно е необходимо, но културата изобщо не гарантира, че човекът при всякакви обстоятелства ще се държи като ЧОВЕК. Така, ако изведнъж попадне в определена ситуация, в която вижда шанс да сграбчи нещо, то той без съмнение ще го стори. Забелязваме това в която и да е форма на култура: било то национална или религиозна, защото изобщо не може да спаси човека от неговото вродено зло намерение – желанието за получаване. Под термина “култура”, ние разбираме абсолютно всички ментални творения на земния разум като религиите, традициите, науките, философските възгледи, мирогледа на човека. Човекът променя самия себе си. По какъв начин? Променя се в съответствие със законите на мирозданието. Дори и абсолютно нищо да не знаем за тези закони, те просто ни променят интуитивно, в съответствие с целта на творението или съществуването ни тук на земята. Затова е особено важно за човека, всеки ден, когато сутрин става от леглото, да се замисля за смисъла и целта на съществуването си. И ако знаеш каква е целта на съществуването ти, тогава знаеш и какво да правиш. Когато ставаш сутрин, усещаш всевъзможни енергийни полета. Пълен си с енергия, но тя е без структура. Само ТИ и никой друг може да даде посока на тези енергии. Никой друг не може да помогне на човека така, както той самия. Той е длъжен сам да изгради вътрешна връзка със съвършената светлина на безкрайността, с източника на живота. Целта на съществуването се определя от целта, заради която човекът и всички останали същества и форми на Природата са създадени и сътворени. И всичко това е, за да постигнем съвършеното съществуване. Дори да ни се струва, че не е така. Така например, денят, в който фашистка Германия нахлула тук в Холандия, бил най-хубавият ден до тогава, по-добър от деня преди инвазията, когато всичко все още било спокойно. Това разбира се ни се струва парадоксално и неправдоподобно, но е така. Всеки момент е едно придвижване напред, макар и далеч не винаги да сме съгласни. А не сме съгласни, защото всеки от нас си има всякакви предубеждения, чувства, болка и т.н., и тези неща прикриват истината. Но всеки нов момент

представлява едно придвижване към реализацията на общата и на частните цели на съществуването. И затова, твоят жизнен път трябва да бъде определящ за теб. “Да, но аз остарявам, а децата не ми се обаждат; имам всякакви болести, състоянието ми е ужасно. Аз.....аз” Каквото и да се случва, ти си длъжен винаги да се приспособяваш към общия прогрес. Знай, изграден си така, че с всеки изминал ден да напредваш към целта. “Да, и какво, ако някой умре пак ли ще кажеш, че това е придвижване!?” Забележително напредване е човек да бъде погребан. “Ама как е възможно такова нещо?” На това трябва да се научим, но преди всичко е необходимо да си изградим вяра. Не само културна вяра, предлагаща единствено догми без механизъм за вътрешно движение и развитие. Разбира се всичко е необходимо, но се има предвид вяра, чрез която ти виждаш целта на творението - както общото съществуване, така и своя личен живот. За да свържеш всичко заедно, без значение какво, със своята лична цел, т.е., както в добри, така и в лоши времена. Впрочем няма добри и лоши времена. В нашето съзнание времето ту съществува, ту не съществува. Усещаме, че “няма време”, когато свързваме себе си със силата на мирозданието в нас, която се нарича милост, любов. Тогава времето спира и няма движение. От друга страна усещаме времето, когато сме активно, динамично заети. Това се усеща в най-различни ситуации, включително и при почистването на дома. Тогава чувстваш в себе си силата, че всичко се променя. Ето, след половин час имаш важна среща, изпит и усещаш прилив на енергия – ти си динамично зает. И тогава усещаш времето. И двете състояния са винаги добри времена. Това доверие трябва да изградиш в себе си. И трябва сам да го направиш. Още веднъж повтарям, става дума не за религии или подобни учреждения, с тяхната вяра по-ниско от разума. На човек му е необходима мотивация. Стремеж към истинско виждане на реалността. Ако постоянно се концентрира върху това, ще се издига с всеки изминал ден, без всякакви “да, но....”. Впрочем, отстрани веднага от своя речник подобни изрази като “да, но ....”. Защо? Защото, когато произнасяш тази реплика, предизвикваш съмнения в себе си. Човекът е сътворен прям и обикновен, без съмнения. Съмненията свидетелстват за факта, че при човека нещо не е в ред - с него си или с реалността. Разбира се всички ние се намираме на пътя към съвършенството. И именно по този начин трябва да гледаме на нещата. Говоря за истинската реалност, а не за желаната. Ще видиш, че с правилно настроение, ден след ден, стъпка по стъпка, ще “заобичаш” своята болка. Ще започнеш да се отнасяш към страданието по същият начин, както и към наслаждението. Ще ти бъде напълно безразлично. Защо? Заради тези две сили. Естествено ние винаги предпочитаме хубавото, доброто, милостта и т.н., защото това е приятно. Винаги подбираме в обкръжението си приятни хора. Защо? Защото така ни е приятно. И избягваме онзи, който ни е неприятен. Да избягва страданията и да преследва насладите – такъв е пътят на човека на земята. Но ако човек пожелае да живее един истински живот (в съответствие със законите на мирозданието), ще му стане все едно - без значение от коя страна, каква сила му въздейства. Представи си, че изпитваш недостиг, страдание причинено от някакво съобщение, което си получил. Няма значение какво. Например някаква глоба или неочаквано висока сума за дължим данък, точно когато си смятал, че с данъците всичко е ОК. Разбира се в теб всичко кипи от злоба и си вън от себе си от ярост. Във всичко виждаш само неприятности. Ако в твоите очи има нещо, което подлежи на корекция, положи усилия, ако така ти се иска и го поправи към по-добро, но не задържай злото в себе си, а още повече не го проявявай външно. Но как така!? Та нали той ме удари, оскърби ме! Приеми и едното, и другото. Няма добри и лоши времена. Тогава, какво все пак се променя? Вече казахме, реалността не се променя. Добре, притежаваме прекрасни автомобили, къщи, инфраструктура и се обръщаме един към друг по-приветливо, макар и външно.... Но тогава, какво се променя?

ПО-ГЪВКАВОТО, ПО-ФИНО ИЗПОЛЗВАНЕ НА ОБЕМА НА НАШАТА ВЪТРЕШНА ЕНЕРГИЯ.

Така например, във времената на мамутите тази енергия се е използвала по най-груб начин, чрез насилие във всичките му форми на съществуване. За да се сдобие с храна, кожи за облекло, мъжът-самец отивал на лов за мамути. Неговата партньорка-самка го очаква в пещерата с потомството. И ето, той пристига с улова, а тя изпича месото на огнището. После следва едно грубо, животинско, садистично сношение и изпълнен с тревоги сън. И на следващия ден - отново същия този цикъл. Използването на енергиите било твърдо грубо и примитивно, като същевременно резервът от вътрешна енергия в хората бил същия, какъвто е и в днешния човек. Променил се е само маниерът на използване на енергията, станал е по-изтънчен, по-гъвкав. Защото съществува нещо като стълба, във формата на пирамида, скала на вътрешните сили - от най-грубите долу, към най-фините, най-тънките на върха. Колкото са по-високо, толкова са по фини, а на самия връх е най-висшата точка – съсредоточието и източникът на всички сили. Цялото мироздание е построено на принципа на тази скала, всичко върви към единството, към което трябва да се стремим. Трябва винаги и навсякъде да осъзнаваме обективното съществуване на тези две сили – милост и строгост, дясно и ляво. При всяка ситуация се опитвай да разрешаваш динамично и двете по такъв начин, че резултатът да бъде на по-високо ниво и там влез в единство с тези сили. И тогава постепенно ще настъпи момент, когато и всички съмнения ще се разсеят. Кога човекът бива спохождан от съмнения? САМО тогава, когато взема под внимание твърде голяма част от създалата се проблематика. Искаш да вземеш някакво решение, но вземаш под внимание повече, отколкото е минимално необходимо. Затова и възникват съмненията. Какво да направим тогава? Ако възникват съмнения, преди всичко е необходимо да се намали обема на разглежданата информация, като се запазят всички значими аспекти, тоест представящи в достатъчна степен най-същественото от възникналия въпрос..... Определен проблем трябва някак да се представи в минимална значимост, да кажем в най-проста форма, толкова проста, че да можеш вътре в себе си да решиш: “да” или “не”. Тоест да се представи проблемът в толкова минимална форма, която позволява да се даде еднозначен отговор с “да” и “не”. Още веднъж повтарям – значително минимизирай възникналата проблематична ситуация (с всичките нейни характеристики, а не с елементарно опростяване). Това може да бъде някаква домашна неуредица, производствен проблем - няма значение какво. И тогава вземи едно просто решение – “да” или “не”. Приемането на такова решение води до състояние наречено 50/50. Това второ състояние сега оценяваш по същата схема, съкращавайки разглеждания обем до най-незначителната брънка в балансираната форма 50/50. И тогава ще можеш да вземеш еднозначно решение с “да” или “не”, като по този начин наклониш везната в полза на това решение: независимо “да”, или “не”. А след това, отново и отново намаляваш обема и уравновесяваш състоянието. И така цикълът се повтаря спираловидно, със задълбочаване и приближаване до решаването на проблема. Имай предвид, че засега се намираме все още в Увода на книгата. Обяснение и изучаване на този метод ще намериш на съответното място в самата книга. Но изразът “човек не бива да се съмнява” изобщо не означава, че той трябва да вижда, да усеща конкретния проблем “в розово” - например, в съотношение 80% “за” и 20% “против” (80/20). И разбира се, такъв вариант никога не би бил реален. И това е само желаното с разрушаващо отношение към истинската реалност, но не и самата реалност. Ето кое трябва да стане твое мнемонично правило, знак: само онези моменти, когато виждаш (= привеждаш себе си в състояние да видиш) реалността или определен проблем в съотношение 50/50 – това е мигът или продължението на истинската действителност. Тоест не еуфорията, не необоснования, преувеличен оптимизъм “под знанието”, под фактите, предпоставкит, когато приемаш желаното за действително, а един “здравословен”, обоснован оптимизъм “над знанието” - знание, включващо предвиждане на предпоставките за посоката на бъдещото развитие на явленията, проблемите и т.н. В

най-общ смисъл, това е знание за общата цел на творението и задачите за твоето лично поправяне в дадената инкарнация. Същото е справедливо и за негативното, апатично отношение към оценката на ситуацията, проблемите и т.н., когато "всичко е лошо", "няма надежда" и "няма напредък", "светът върви към все по-зле" и прочее. Както вече споменах, не можем безболезнено да избягаме от реалността, не можем да кажем: "Въпреки всичко, желая да виждам случващото се в розово!", защото това не е действителността, това не само, че не ми решава проблемите, а напротив, увеличава ги. Д-р Фройд имал пациентка, която постоянно била в блажено състояние на очакване на "принца върху белия кон". Роднините на момичето дошли при психиатъра, с молба да я изведе от това състояние и да я върне в действителността. След проведените с нея няколко сеанса той казал: "Не, по-добре да си остане с това болестно въображение и мечти, отколкото да се върне в реалността и да започне да усеща мъките на отчаянието". В този свят всичко е построено на този принцип за да се потуши болката, работата по разрешаването на проблемите на принципа 50/50. В Кабала дори от най-висши подбуди не е позволено да се заменя истината с въображаемото, с мечтите, с категориите "по-ниско от разума", игри от рода на: "ще преминеш махсом" (границата между материалния и духовните светове) заедно с останалите, "ще построим световно (групово) кли", "държава на Кабала" (извън мен) и т.н. Не, махсом може да бъде преминат ЕДИНСТВЕНО самостоятелно! Лице в лице, един срещу друг с пряката светлина. Може да се построи САМО лично световно кли ("световно кли от думите "олам"- свят, тоест, индивидуално кли в съответствие със законите на мирозданието. На принципа: човекът – това е един свят в миниатюра). А "държавата на Кабала" изграждаш всеки миг, всеки ден, за да управляваш своето собствено тяло, за да започнат всички "органи" в тялото (=поверената ти държава) да работят за отдаване. По никакъв начин не можеш да избягаш от реалността на работата над своите собствени келим – само това води човека до истинската действителност на динамична умиротвореност на принципа 50/50. Така е, защото човек е поставен тук, на земята с ясно позициониране, за да разполага във всяко свое състояние със свободен избор - само на индивидуалния човек е дадено правото на свободен избор. Какво означава свободен избор? Как може човекът да прояви своя свободен избор? Само от състояние 50/50. Когато от това състояние решавам какво да "направя" или да "не направя"; "да" или "не", само тогава мога да реализирам своя свободен избор и тогава в мен няма да възникват съмнения. Това може да ни се струва трудно и непонятно, но всъщност е много просто. Кабала е гениално проста, но трябва да си изградим определена вътрешна ориентация. А сега да се върнем на темата за по-гъвкавото използване на вътрешните сили, съществуващи в човека. Какъв е пътят, по който вървят индивида и човечеството? Цялата работа е свързана с индивида, тъй като целият прогрес зависи само от напредъка на личността, дори да ни се струва, че човечеството като цяло напредва. Разбира се, че и то се развива, но само благодарение на промяната на личността. Целият смисъл е в това, човекът да пожелае да си изгради пряка връзка с вечността, да усеща ритъма на вечността – ритъма на живота в истинската реалност. Не чрез някакво културно наследство, а да има пряка връзка с вечността. Разбира се, че трябва да си останем социално свързани и в случай на война, например, да служим на страната си. Можеш да правиш всичко, което пожелаеш за своята страна, регион и т.н., но на първо място човек е длъжен индивидуално да развива себе си. В това е цялата същност на човешкото съществуване. Необходимо е да се развиваме индивидуално, за да може някъде там, в най-дълбоките дълбини на самия себе си да не принадлежиш на НИКОГО. Тоест, ако някой каже, че принадлежи към определена група и се идентифицира с нея, то той вече се отнася към груповата душа в своето лично развитие – в него се намира духът на масата. На такова ниво е състоянието на неговото развитие. И не трябва да го упрекваме за това или да го гледаме от високо. Всеки си има ЕТАПИ на развитие, но крайната цел за всеки човек е неговото ЛИЧНО индивидуално развитие. Защото само тогава има

пряк контакт с корена на своята душа. Всеки притежава абсолютно уникална душа. Тя няма нищо общо с неговата принадлежност към организации, религии и други учреждения на културното наследство, към които той се отнася, и с които се идентифицира. Всичко това е само една вторична идентификация. Първичната идентификация се отнася САМО до теб и твоя духовен корен. Ти и твоят корен, откъдето към теб биват привличани всички съзидателни сили. Изграждай връзката със СВОЯ корен - само това трябва да изградиш. И такава е тенденция в цялата история, както на личността, така и на обществото. Тоест отначало, човекът използва своята вътрешна енергия по най-груб начин. Не познава себе си и е зает единствено с оцеляването си, какъвто е случаят с пещерния човек, ловящ мамути. А след това и по други начини, чрез завоевателни войни, "НИЕ сме тези, а НИЕ сме онези .....". В тях все още няма индивидуална връзка с източника на душата на всеки от тях и по тази причина се държат за организацията, за групата, като всяка една маса.... По такъв начин, цялото развитие представлява само по себе си едно все по-фино използване на енергията. Все по-гъвкаво и по-гъвкаво, а значи и по-високо в нивото на душата си. Всичко, за което говоря тук, се намира вътре в човека. Нищо не се отнася за онова, което е отвън, защото отвън се намира само светлината на безкрайността. Всичко е заложено вътре в човека. Целият прогрес се намира в самия човек. Трябва да навлизаме все по-навътре в себе си и там да установим контакт със СВОЯТА вътрешна енергия - все по-дълбоко и по-дълбоко. И точно тези енергийни пластове трябва да направим все по-фини. Вън от себе си виждаме проекция на явленията от вътрешната изтънченост и в материалния свят. Погледнете към улицата. Автомобилите просто стоят паркирани до банкета и никой дори и не си помисля, че могат да бъдат откраднати, обрани и т.н. Колите обикновено си стоят извън гаражите и вече не мислим за това, че някой може да открадне гумите например или чистачките. Разбира се, случват се и такива инциденти, но все пак са рядко. Това, което в миналото е било невъзможно, сега вече е нещо обичайно и достъпно. И сега има вероятност да бъдеш ограбен направо на улицата. Но, ако се вгледаме в историята, примерно отпреди два века, ще видим, че да убиеш човек в Европа е било съвсем нормално явление. Какъв е бил животът в целия Запад? Варварство, насилие, ужас! А защо? Ами защото и това е било една пряка проекция на човешкото развитие в съответното време. Външната страна винаги е проекция на онова, което живее вътре в човека. Както обичат да казват тук в Холандия: "Всеки народ си заслужава лидера". Тоест, ако хората в страната желаят да бъдат свободни или да се развиват свободно, то политиката винаги ще се приспособи към хората от страната, дори и да не сме съгласни с това. Ако разгледаме страните, които все още се намират на по-ранен етап от своето развитие и водят войни помежду си, използват грубо насилие спрямо населението и други ненужни (нецивилизовани) методи, ще забележим, че и техните лидери напълно им подхождат. Те са като две капки вода. Защото политиката не е нещо повече от приспособяване към хората, населяващи дадена страна. И затова е изключително важно за човека, да речем тук в Холандия, да се научи да се отнася към себе си както трябва. За да се научи, по какъв начин трябва да работи индивидуално над себе си. Холандия е готова за това. Вижте Амстердам! Къде на друго място по света ще срещнеш такива неща!? В архитектурен аспект всяка сграда е абсолютно уникална, индивидуална. Това е свидетелство, че човекът тук в значителна степен е индивидуален. Необходимо е само да се научи да свързва себе си със своя корен. И точно това се проявява сега, в нашето време. Защо? Не времето е определящо, а човекът е вече готов за това, душите вече са узрели, за да работят индивидуално върху себе си. И само това носи истинско удовлетворение, само това носи истинска завършеност на човека. Ето такова е времето, в което живеем сега. Цялата тази изтънченост на енергията е в самите нас - на това трябва да обръщаме внимание. Нищо не се променило по отношение на човека от миналото, освен по-изтънченото използване на вътрешната енергия. Сега я използваме на сравнително високо равнище. По какъв начин? По

подобие на суровия петрол. Едно е барел суров петрол, съвсем друго нещо е барел с бензин - той попада в съвсем друга ценова категория. Освен това, бензинът мирише по съвсем друг начин, по-приятно отколкото суровия нефт. А сега си представи, че този барел е пълен с парфюм "Шанел №5", получен от многократното рафиниране на нефта. И сравни едновременно с цената и онова огромно удоволствие, насладата, която ни дава! От една страна, нищо не се променя и не изчезва. Древният човек си остава завинаги, грубите енергии се намират дълбоко във всеки от НАС, винаги в готовност (според принципа от песента: "А нашият брониран влак стои в резервния коловоз"). Но всичко това са ниските нива, където нашите сили могат да се сравнят с примера със суровия петрол. Погледни пътя: ако някой е заклещен в задръстване или пред колата му изведнъж застане камион, чийто шофьор си приказва с някого! Погледни в какво се превръща чакащият зад него водач! В него изведнъж се надига древният, див човек, със всички маниери на ловец на мамути. Защото той не може да търпи подобно нещо! Той ще се погрижи за себе си! Впрочем относно аспекта "да се погрижиш за себе си", трябва хубаво да се поучим. В наши дни всеки човек иска да умее "да се погрижи за себе си", без при това да се притеснява да пробива с лакти. "Да се погрижиш за себе си", вътрешно се усеща като динамит. Не проявявай злоба по никакъв начин. Когато развиваш злоба, се саморазбиваш на парченца, разбиваш собствената си душа.

Аз постоянно уча своите ученици да не проявяват злоба, при това не само външно. Възможно ли е например, да си седиш в колата с усмивка на лице така, сякаш ти харесва, че водачът на камиона пред теб си приказва с някого. А ти съвсем невъзмутимо си казваш: "Продължавай друже, колкото си искаш, аз спокойно ще те изчакам", макар, че бързаш за съвещание. Разбира се ти кипиш, чувстваш се на ръба. Да, трябва нещо да се направи, но не и да изпадаш в ярост! Който изпада в ярост, разрушава онова, което вече е изградил! Още ли не си се уморил?! Не! Слава Богу! Имаше един истински случай, когато един лектор беше толкова увлечен от своята лекция, че говореше, говореше и говореше, а в същото време слушателите един по един напускаха залата....И накрая към него се приближи чистачката, потупа го по рамото и му каза: "Ето ти сине ключа от залата, когато приключиш, моля те заключи я и дай ключа на пазача!". Съществува единна Инструкция, дадена на цялото човечество. Но как смея аз да говоря за някаква единна Инструкция!? И каква е тази Инструкция? В какво отношение се намира Инструкцията, за която говоря с всички останали, с които човечеството разполага? Разбира се, никой не може да със сигурност да претендира, че приетата лично от него инструкция е правилната. Никой няма право да каже: "НИЕ знаем съвсем точно". "Инструкцията е дадена на НАС, а не на останалите". Тук искам да разкажа, как изглежда всичко това и опитай да го приемаш! Не смятам да те наведа на други мисли. Ти винаги разполагаш свободно със собственото си мнение, но опитай да не се противопоставяш, не се съпротивлявай вътрешно на онова, което четеш. Позволявам си да кажа това, защото се старая (= имам намерение) да не убеждавам никого или да го водя някъде. Вземи своя шанс САМ, истинският шанс се търкаля по улицата. Тогава книгата ще започне да ти въздейства по един удивителен начин, независимо дали започваш своя път или вече от много години изучаваш Кабала. По какъв начин? Ще видиш и ще го изпиташ върху себе си....

Работата е в това, че всичко съществуващо (в това число и човекът), се състои от общо и частно. Така е в мирозданието, по същият начин е заложено и дадено на човека. За цялото човечество е дадена една единна Инструкция. Каква? Как функционира тя? Как работи мирозданието и по-какъв начин работи вътрешно човекът? Човекът – това е един малък свят, в който са заложени абсолютно същите съставни с техните относителни връзки и процеси, както и в света като цяло. Представи си завод, в който се произвежда някаква апаратура, да речем перални

машини. Кажи ми сега, колко Инструкции за експлоатация се продават заедно с нея? Само една инструкция. Не две, не три, нито повече. Възможно е да има изобилие от програми за работа, но инструкцията винаги е само една. По същия начин стоят нещата и с човека тук, на земята – той е снабден само с една инструкция. И нея, аз изучавам денем и нощем. Защото това е задължение на шепа индивиди, към които принадлежа и аз, и на които е заръчано да я получат. Не защото са били по-добри, по-благородни от останалите, а са били ЗАДЪЛЖЕНИ да я получат. И те са били задължени досега и завинаги да се занимават с нея, денем и нощем. Защо? За да привлекат тук всички тези сили от техния корен – към себе си и към целия свят. Това е просто задължение и то трябва да се изпълнява безукорно. И като допълнение към това, тя станала за тези хора онова, което е водата за рибите. За тях няма живот без водата. Ето това открих за себе си след многогодишно мъчително търсене и подбор на всичко, което изучавах. А аз учих през целия си живот.... И ето тази Инструкция е дадена на всички народи по света, защото във всеки човек съществува "избраният".... Освен това, на всеки народ е дадено нещо много ценно свише - онова, което сега наричаме национално наследство, наследство на народа. Погледни например папуасите, апахите – всички те са получили свое уникално културно наследство. На цялото човечество, на всеки народ е дадено това, което принадлежи именно на него: християнско наследство, тибетска култура и т.н. Виж християнството: какво множество от разновидности можеш да намериш там. Дори самият Исус Христос е представен в много от тях в най-различен облик - в съответствие с този или онзи народ. Всичко това е дадено на всеки народ, това си е така и предполагам, че ти нямаш съмнения? Но, ... ПОД това национално, културно или религиозно ниво, в най-голямата дълбочина, се крие невидима за "невъоръжено" око една обща Инструкция, дадена на цялото човечество. Това е в общ план, в общ аспект. А във всеки човек поотделно също е заложена тази единна Инструкция, ПОД всички слоеве на неговата културна надстройка, към която принадлежи, от която произхожда. Защо не всички са християни? Защо не всички са евреи? Защо не всички са китайци, макар да са твърде много? Защото всичко това е необходимо. Всички сили, съществуващи в мирозданието, ще откриеш в калейдоскопа на културите, религиите на народите по света. Но зад тях се крие една Инструкция, дадена за цялото човечество И моля те, не си мисли, че имам предвид юдейската религия – и тя представлява сама по себе си същото културно, национално наследство! Това, което накрая ми се разкри беше тази всеобща, единна, транснационална Инструкция. И точно нея изучавам в най-задълбочените, тайни книги: „Зоар" и „Дървото на живота". Към самия „Зоар" има още и скрити от постигането документи, като например: „Тикуней аЗоар", поясненията към „Зоар" и книгата на Авраам "Сефер Йецира", с която във всяко поколение могат да работят само единици. Ние виждаме и знаем, че има и такива, които се назовават Учители-кабалисти, но не дават уроци по „Зоар". Защо не го правят? Просто не им е дадено свише. За него може би като умствен капацитет, "от душа" му идва логиката на обяснение на ТЕС, а „Зоар" е скрит. Както е казано: "Имат очи, но не виждат, имат уши, а не чуват". И не може да се постигне тази Инструкция без постоянно изучаване на „Зоар" и на самата книга "Дървото на живота" (а не само откъси). Не може да има постигане на Истината и без изучаването с вяра над знанието на тайното Учение за Царството Небесно – Малхут Шамаим. А на никой не му е ясно и не знае, какво е Царството Небесно и в същото време цялото Учение на Тора е пропито с това понятие – МАЛХУТ ШАМАИМ. Всичко това се включва в единната Инструкция – в единното Учение за освобождаване на личността и на цялото човечество от робството на егоистичното получаване. Интересен е фактът, че за тази Инструкция се досещат много хора по света. Например, преди две години ми се обади непознат мъж, който каза, че един от водещите равини в Холандия го е изпратил при мен. Работата е там, че този човек беше пратеник на собственика на известна в цял свят фирма в Южна Африка, занимаваща се с производство и продажба основно на благородни метали и камъни. Той обикаля света в търсене на нови възможности за

развитие в тяхната област на производство. И чул, не “той твърдо знаеше”, че в книгата “Сефер Йецира” са кодирани, освен всичко друго и всички места на земята, където са съсредоточени полезни изкопаеми със значително съдържание на скъпоценни метали, сребро, злато, елмази и други скъпоценни камъни. С този въпрос той се обърнал към Главния Равинат на Холандия, чийто говорител го изпратил при мен, като му казал: “Той е единственият човек в радиус от хиляди километри, сериозно занимаващ се с Кабала и на който тя се дава свише. Обърнете се към него.”. Чувайки по телефона, че аз съм “този човек”, той ми предложи да се срещнем. Аз му отказвах и настоявах първо да ми каже по телефона, на каква тема ще бъде предполагаемия разговор. И той ми каза, че ръководството на неговата фирма е готово да инвестира в кабалистично изследване на неизвестни до момента за света конгломерати от находища на скъпоценни метали и камъни. Обясних му, че не е разрешено да се разкриват и използват тайните на Кабала за целите на собственото забогатяване. Тогава моят събеседник изглежда предположи, че “вдигам цената”. “Не разбира се, ние разбираме всичко това” – възрази той – “За тези изследвания ние разполагаме със значителни средства и сме готови да сключим договор с Вас”. “Но аз не разполагам с необходимите познания за подобна работа”- възразих аз, забелязвайки, че по друг начин няма да мога да се отърва от него. Защо ли не затварям телефона! “Ние ще ви обезпечим с всичко, за което ви хрумне, само се заемете с това изследване” – настояваше той и все повече и повече възбуждаше в мен вроденото ми желание за получаване. Какво да правя? Как да отскубна смукалата на впилата се в мен пиявица?.... И изведнъж ми хрумна блестяща мисъл: препратих го към ....един учен-кабалист! Така че, настъпи времето, когато душите узряха. Тайната книга „Зоар” свидетелства, че след 2 000 година единната Инструкция, ще може да се използва във всекидневния живот. В това число и от хора непосветени в духовната област, в областта на знанието за висшата система за управление на мирозданието. Това съвсем не означава, че сега се налага да променяме своето вероизповедание например в такова, което е присъщо за мен по рождение. Всеки може и трябва да се придържа към своята идентичност, с която е роден, или в която го е довел неговият интерес към единната Инструкция. Защото никакво вероизповедание не определя по-силната или по-слаба връзка с тази Инструкция. Вече казахме, че във всичко има частно, индивидуално, но има и общо, масово. Така че, нека всеки човек съхрани своя собствен външен, културен корен, но и нека приспособява себе си към законите на мирозданието, тоест към това, което живее във всеки от нас и съединява цялото човечество в едно тяло. Всяко културно наследство в определено отношение се явява лично за човека - онова, което го прави външно различен от останалите. Това е прекрасно. Но на по-високо или което е същото, по-дълбоко ниво, съществува още и една непотърсена част от човека, ВЪТРЕШНО свързана с всеки друг човек. И ето това е Инструкцията, която аз изучавам. Но системата за използване на Инструкцията от съвременния човек в ежедневния живот е онова, което ми даде моят велик Учител, живял през XVI век. Сега, само тя може да бъде използвана, защото вече сме съзрели за това. Говоря само за чистата Лурианска Кабала на АРИ, светият АРИ. Той е единствен от народа на Израел, към чието име е бил прикрепен предиката “кадош”, свят. И целият народ го е приел и приема, че АРИ е абсолютно свят Учител. Бил е само на 38 години, когато е умрял, но е казал всичко. Казал е също така, че този метод е подходящ за всички. Всеки човек, навършил 9 години може да изучава Лурианската Кабала. Той е изрекъл тези думи през 1570 г. И те се отнасят както за всеки мъж, така и за всяка жена. Тоест не, както след това неправилно са били интерпретирани думите на мъдреците в Тора, че за да изучаваш Кабала, е необходимо да бъдеш мъж, навършил поне 40 години, да бъдеш женен и да имаш деца. И че преди това трябва да си изучил детайлно Тора, Талмуда и т.н. Сега това изобщо не се изисква. В нашето съвремие всеки човек може да изучава Лурианската Кабала. Нека си говорят каквото си искат, но аз не знам, просто не съществува друга Кабала. Бих казал дори

нещо повече – "приложната" Кабала трябва да се изучава във всяко средно училище – същият метод, който е представен в настоящата книга. Тоест, в еврейските, християнските, индийските, тибетските и всички останали училища. Защото тя няма никакво отношение към каквато и да било религия – построена е върху закономерности, намиращи се много по-дълбоко от всякаква форма на религия, от каквато и да е форма на културно наследство. И затова, всеки човек може да я изучава едновременно със собствената си култура – защото те са разположени на съвсем различни честоти и няма да си пречат. Но единствено зад тези буквички на светия език, се крие светлината на безкрайността и всичко най-грандиозно, което е предназначено ЗА ЧОВЕКА. Ето защо изучавам Кабала и с моите студенти, изхождайки само от тези букви. А сега те моля за максимална концентрация, защото това, което искам да кажа, не може да бъде намерено никъде. И това искам да кажа не е от мен, не е от моята собствена мъдрост. Но в това, което сега искам да ти разкажа, е заложено ЦЯЛОТО спасение на душата ти, на цялото човечество, всичко: в частното и в общото. В сегашното време вече сме готови да го чуем. Дори и самият ти да не учиш Кабала, като изобщо не е важно дали вярваш или не – все пак това е от първостепенно значение. Виж, всеки народ притежава свое културно наследство. Освен това, през цялата човешка история са били разработени всевъзможни методи, философии и т.н., насочени към умствените, духовни аспекти и функционирането на човека. Всичко има смисъл, всички производствени обучения, мениджмънт, с цел повишаване ефективността на човека в неговата работа, а също и за подобряване на неговото общо благополучие и личен живот. Имай предвид, че сега искам да добавя нещо особено, излизащо извън рамките на съществуващото знание, с което всеки човек е длъжен да се съобразява безусловно: цялото "наследство" без изключение, включително религиозното, е построено на основата на привличане и използване на човешките сили "над пъпа" (или казано по просто "над кръста"). Но не и под това място, защото всяко културно наследство предупреждава: "До тук и не по-надолу, тъй като там е "дяволът", нерационалното!" И това е при положение, че съзидателните вътрешни сили на човека присъстват и в двете части: над и под кръста. Нещо повече, и двете съставни части на вътрешните сили, структурно са абсолютно необходими и взаимосвързани. Ако това ни е дадено от природата, то ние сме длъжни да го приемем с радост, защото то представлява ЦЕЛИЯ резерв от нашата вътрешна енергия. Още повече, че "под кръста" се намират 98% от всичките ни съзидателни сили! А погледни по какъв начин ги използваме ..... по този въпрос няма дори една дума! Епицентър на това място е наричаният от нас "фундамент", основа - онова, което усещаме в себе си като сексуални сили. Разбира се понятието "сексуални сили" изобщо не покрива същността на понятието за тези вътрешни съзидателни сили, които са заложени в нас. Именно там се намират най-фините "мембрани", служещи като "локатори" и проводници на най-ефирните светлини на висшата духовна информация. Най-грубата материя там си остава груба, докато всеки не я превърне във фина, в достатъчна степен. И тогава ще се окаже, че тя е най-важна! На никой, на никоя религия, на никакво културно наследство на който и да е народ не е предоставен вход, за да влезе в това място и да работи над него, да го привежда в съответствие със силите на мирозданието на ниво "под кръста". Какво е това развитие на човечеството и индивида? – Да отиде отвъд човека от епохата на мамутите, за да направи по-фини тези енергии и да ги използва по-рентабилно. Погледни съвременния селянин, този, който обработва земята, животните – те са неговия живот. Първо е при кравите си, а после отива при жена си и ......тралала, точно, както при хората от периода на мамутите. Както се казва: "Магазинът просто си беше отворен!". Не е необходимо да разбиваш "магазина", за да влезеш в него. Така е и при жената – не е нужно да се отнасяш безмилостно с нея, за да спечелиш сърцето и. Разбираш ли за какво става дума?! Имам предвид силите. И то в период, когато на човека е дадено постоянно да прави по-фини всички тези сили под кръста, където обитава лъвския пай от най-качествената енергия. Човекът е длъжен да

активира силите, които се намират под кръста. И особено в нашето съвремие, това става очевидно. Защо точно сега? Погледни внимателно – реалността може да бъде представена образно във вид на експандер. Експандерът е спортен уред от метални пружини, който разпъваш в противоположни посоки с двете ръце. При това, колкото повече разпъваш, толкова по-трудно става опъването и толкова повече (= по-фина) сила трябва да се приложи. Действителността в миналото, да кажем епохата на мамутите, е състоянието на експандера, който практически е отпуснат и е можело много лесно да бъде разпъван. Да вземем друг пример, по-близък до нашето съвремие. Периода на разпад на СССР. Силните и ловките започнаха да си поделят една ничия страна с всичките й блага. Тогава, в края на 80-те и началото на 90-те години, както се изрази един бизнесмен "и мечката можеше да направи пари" – т.е., не се изискваха много ум и усилия. Понеже основната част от населението беше неграмотна в търговско отношение (такова я направи Съветската власт) и поради това, за ловките и находчивите беше доста лесно да правят пари. Експандерът на търговията, икономиката и т.н. беше на практика в отпуснато състояние. По думите на самите бизнесмени, в края на 80-те и началото на 90-те години, стоките са продавани с печалба от 200 – 300 %! Но след това експандерът се разтегнал и те започнали да се задоволяват с печалби от 50%, а по-късно и с още по-малко. И сега, когато руския пазар е вече разпределен, печалбите като правило не превишават 10%, а понякога и по-малко. В момента експандерът на икономиката, търговията и производството е опънат доста силно. И вътре в човека се извършва същия процес на рафиниране при използването на енергията – на принципа на експандера. На Запад експандерът практически изцяло е разпънат: сега усилията често пъти се концентрират върху това просто да оцелееш в бизнеса, задоволяват се с няколко процента. Така е и в различните области на науката, техниката, медицината. Всичко това има за свой корен рафинирането на вътрешните сили ВЪТРЕ в човека. Колкото по-далеч отиваме по пътя на своето развитие, толкова по-трудно ще ни се отдава да бъдем в крак с времето. В наши дни, по никакъв начин не можеш да избягаш от необходимостта за използване на силите "под кръста". Времето на безметежното съществуване безвъзвратно отмина. Тоест, каквото и да прави човекът, повече не може да си позволи да използва енергията си по грубия начин. Например, по време на уикендите да я пилее за всякакви глупави развлечения, да изхабява тялото си за всичко, което му се прииска. А в понеделник отива на работа, но все по-често тича при психолога, психиатъра или социалния работник, за да го измъкнат от след-почивното настроение на всеобщото състояние "махмурлук". Не толкова от алкохола, колкото от безогледното разпиляване на всички съзидателни сили. Защото той просто е пропилял силите си "на вятъра". И ето така животът става рутинен. Естествено не трябва да бягаш от ежедневието, защото се налага да влезеш в магазина, да вземеш децата от детската градина и др. Но каквото и да правиш, прави го определен начин, със специално вътрешно настроение. Човекът е така устроен, че каквото и да прави, да го прави с особено настроение. И само чрез тази Инструкция може да бъде разбран механизма на всяко социално, биологично, икономическо и друго явление, включително например и проблемът за промяната на климата в наши дни. Това, което пиша тук не са мои думи, те не са плод на моята мъдрост или някакви фантазии. Говоря от позицията на продукта от всички хиляди нощи, които съм прекарал в очакване на отговори, на заниманията ми с най-тайните и съкровени книги и ръкописи, които някога са били дадени на човечеството. Точно това предавам на възможно най-достъпен език. И то помага! Вземи например темата за самоубийството и склонността към самоубийство, съществуващи в човека. Един скорошен отчет на известния институт за статистически изследвания "Тримбос", показва ужасяващи цифри, от които направо ти настръхват косите и които свидетелстват за гигантския размер на този проблем в Холандия – един бързо разрастващ се проблем. В столицата Хага сега се разработва цяла система от мероприятия за борба с това явление. За целта са похарчени много средства (вече

няколкостотин милиона евро). Но това НЯМА ДА ПОМОГНЕ по една проста причина - те не познават вътрешния МЕХАНИЗЪМ на това явление, откъде и по-какъв начин работи в човека. Не смятам да си придавам важността на специалист по тази (или друга частна) социална проблематика. Но бих им споделил самия механизъм, същността на този феномен, ако те разбира се поискат да го получат от мен. Бих им го предоставил напълно безвъзмездно, макар и само за да демонстрирам, че всеки проблем може да се реши с помощта на Инструкцията. Тя по изумителен начин би помогнала на великите господа от министерствата в техните разработки на мероприятия и политики по отношение на този бич за живота в страната на изобилието. Защото виждаме, че колкото по-богата е дадена страна, толкова по-високи са цифрите в статистиките за самоубийствата. Познанието за вътрешния механизъм на възникването и развитието на тази "болест", значително би помогнало и на учените в тази област - психиатри, психолози и т.н. А съвсем наскоро за първи път в страната се вдигна табуто за секса с животни. Тази тема винаги е била табу, както впрочем и всичко, което касае използването на вътрешните сили "под кръста". Нима това явление не е съществувало и преди? Естествено, то съществува от памтивека. Но едва сега се показва на светло: жестокото отношение към животните, болката, която им се нанася и ...... порното с животни (секс между човек и животно). От пресата узнаваме, че в един от медицинските институти в Холандия, младите студенти са използвали със сексуална цел пилетата, които им били давани за провеждане на научни експерименти. Да не говорим, колко съобщения се получават за гинеколози, ясновидци, парамедици, мамещи своите пациенти, като ги използват сексуално. А сексът, който извършват свещениците с възрастни енориаши и както се оказва с децата и жените им? Точно така, те "се откупуват" .... с твърда валута. Защото, как ще изкупиш подобно нещо другояче, по истински начин? И това е само капка в морето. Нима някой знае как да се бори със содомията и т.н.? НИКОЙ! Тъй като това е една продължителна, вечна практика. Как да се справим с този бич? Какъв е механизмът на този проблем и откъде идва той, къде е неговият корен? Мога да го обясня много просто на великите господа учени, професори, чиновници, медици, политици, изхождайки само от ..... тази Инструкция. И това безусловно би помогнало, без тези огромни суми, които те отделят за борба с един или друг проблем. Нека господата просто да изядат тези средства и всичко ще си остане както и преди, не – ще стане още по-зле. Защото всичко, което биха могли да измислят, просто няма да засегне корена, механизма на дадения проблем и затова процесът ще продължи да си съществува и да се развива по-нататък. Това ще видим в Холандия. А резултатите от знанието и прилагането на познанията за механизма на проблемите, възникващи, заради непознаването на своите вътрешни сили "под кръста", може би след това ще се разпространят и в останалите страни по света. Не аз, а дойде времето да се опитаме така да изградим обществото, че да се превърне в един ЖИВ организъм. Така, както и човешката душа е жизнен механизъм. Няма друг начин да се отнасяме един към друг, освен с любов. И това е нещо много специално, защото ние изобщо не знаем, какво е "любов към ближния". Трябва да се научиш на това, нищо няма да ти се получава добре, ако вътрешно не започнеш да обичаш другия (човек, животни, растения, камъни). Не е достатъчно да бъдем приветливи един към друг, да проявяваме търпимост един към друг – важна тема на разговор, за която единствено приказват. Но само търпимостта няма да ни помогне. Да, не е лесна работа да станеш наистина преуспяващ в живота човек. Не се съпротивлявай при работата с тази книга. Дори и към фрагментите, които ще те доведат почти "до сълзи". Защото онази част от душата ти, която сега е самодоволна, която представлява едно монолитно чувство, аз разбивам в тази книга ..... ЗАРАДИ теб. Изтърпи го, ако можеш. След това, тук ще можеш да получиш светлината, която сега още не усещаш. Говорейки по същество, ти сам ще започнеш да разбиваш своето его, своята любов към себе си - никой друг, само ти! Защото, още щом отвориш вратата, твоят егоизъм те следва. Но ти ще получиш нещо удивително, защото

първичната светлина ще те пробуди и ще започне да ти помага във всяко твое състояние. Ще ти даде спасение във всяка ситуация. Как можеш да разбереш, дали тази книга ще ти помогне да влезеш сега в контакт с корена на душата си, целта на твоето съществуване? За да може да ти помогне, трябва да имаш желание, потребност отвътре. Цялата работа е в потребността. Ако в теб съществува общо усещане: "при мен всичко е наред", това означава, че намираш живота си за хубав, доволен си от него такъв, какъвто е и не изпитваш недостиг. Не жадуваш подобрение. В този случай книгата не може да ти помогне. Но ако можеш и искаш да бъдеш честен със себе си и виждаш своите недостатъци, тогава ще ти помогне. Няма нищо оскърбително в това, да виждаш недостатъците си. А ако си в състояние да си кажеш: "Осъзнавам пълната си неспособност да отдавам", тази книга е точно за теб. Не отдаването, за което си чувал, а говоря за истинското отдаване. Когато го желаеш с всичките си сили. Твоят стремеж е толкова силен, че можеш да си кажеш: "Готов съм на всичко за това, готов съм всичко да отдам, само да се науча да изпитам това състояние на истинско отдаване". И самото осъзнаване – това е вече поправяне, път към успеха в твоя живот, път към завършеност. Всички ние вървим по пътя. И ако по такъв начин чувстваш, че ЖЕЛАЕШ да видиш очи в очи своя недостиг. Не бъркай това понятие с думата "недостатъци" – така наречените "лоши" черти от твоя характер – думата "недостиг" няма никакво отношение към тази дума. Ние не си поставяме за цел корекция на характера. Характерът се обуславя от материални фактори: например повишена или понижена киселинност, натиск, състояние на нервната и имунната системи, които притежаваш по рождение. И други подобни. Човек запазва характера, с който се е родил по време на цялата си инкарнация, през целия период от живота, който прекарва в дадено тяло. Недостигът е усещането, че съществува нещо, което ужасно много ти липсва. Така че, аз не те привличам към прочитането на тази книга с разни пикантни разкази, възбуждайки твоето любопитство и т.н. Нищо не искам да ти "продавам", нито искам да те привличам към някаква религия, движение, да те направя свой клиент, да спечеля твоя глас, подкрепа и прочее. Защото, когато отиваш при лекаря, психолога, масажиста, фризьора и т.н., ти ще му платиш и той те ласкае, доставя ти удоволствие ..... и това е разбираемо – та нали си клиент. Както се казва, клиентът е цар. В истинското обучение по Лурианска Кабала, всичко това е съвсем различно. Дотолкова, че моите студенти в първите години от обучението си, се чувстваха отвратително. Защото студентът с всеки изминал ден започва да вижда все по-ясно своите недостици, своята изгаряща любов САМО към себе си и към никой друг. Самото Учение му сочи неговите собствени недостици. Повтарям, недостиг - това е неспособността да отдаваш! Тъй като без многократно усещане на собствените недостици, е невъзможно да получиш светлината на поправянето, не е възможен истински напредък.

Откъде можеш да получиш светлината, насладата? Как ще успееш качествено да подобриш своя живот, ако си доволен от себе си? Не трябва да си доволен от това, което си в момента, от онова, което имаш, а си длъжен да жадуваш живота и да усещаш гигантски недостиг. Какъв недостиг? Не е нужно да се сравняваш със съседа и да си казваш: "Аз имам раздрънкана стара кола, а той притежава голям, чисто нов "Мерцедес"". Трябва да застанеш лице в лице със светлината, съвършенството. Това е единственото, с което трябва да бъдеш в контакт вътре в себе си. И тогава чувстваш разбира се недостиг, че не си съвършен. Това е най-важното, а не дали ще седиш в позата на Буда и ще се чувстваш великолепен, като ли че имаш пълен контакт с Твореца. Ако с всеки изминал ден чувстваш, че "в собствените си очи" ставаш все по-лош и по-лош – това е добър знак, значи напредваш и завладяваш все нови и нови територии от своя собствен вътрешен свят. Говоря за това точно сега, още в Увода на книгата. Ако започнеш да РАБОТИШ с тази книга, то напълно възможно е, да започнеш да се чувстваш ужасно, защото ще започнеш да виждаш

своето истинско “Аз”. Ще видиш лично, че по никакъв начин не можеш да станеш по-добър без истината, че желаеш да получаваш САМО за себе си. От тази позиция си поставяш заслон за светлината. “Аз искам, аз искам, аз искам”....., ако желаеш да си останеш в тази поза, то аз с нищо няма да мога да ти помогна. Нито книгата, нито който и каквото да било няма да успеят. Напълно възможно е да ти е трудно да се съгласиш с идеята, че имаш недостиг, че нещо вътре в теб не е в ред. Но както по-рано вече казахме, в човека и мирозданието съществуват и действат две сили. От главата до средата на туловището – там се намира онова, което наричаме “добро начало” в човека. Върху него са построени ВСИЧКИ културни наследства на човека. А от средата на туловището и надолу, е вместилището на злото начало. Необходимо е да се учим да работим и с двете начала. Как? Това никой не знае. Дадено е само в Единната Инструкция. Как можеш оттук, под кръста, да привлечеш светлината? Родителите, училището, културното, националното и религиозното наследства (и трите, плюс всевъзможни “кабалистични движения” включваме в понятието “културно наследство”) – всички те ти казват: “Не отивай там, там е дяволът!”. Тогава, как от това място да привлечеш светлината? Оттук, долу, където е мястото на “злото начало”, оттук не бива просто така да бъде привличана светлината. Там, от половината на твоето тяло и надолу, се намират по-голямата част от съзидателните сили, които ти дават живот. Така че, трябва да се научим да издигаме, да извличаме тези сили оттам в горната част на тялото по СПЕЦИАЛЕН начин. В горната част на тялото е мястото на “доброто”. Там е и МЯСТОТО на поправянето. Успоредно с тези две сили, дясна и лява, съществува още и това, което наричаме средна линия, по подобие на “златната среда”. Така, чрез средната линия пренасяш полученото горе поправяне, обратно в долната част на тялото. Всичко това естествено, се отнася за вътрешните сили, а не за материалното тяло. По отношение на твоите непоправени желания в долната част от тялото, служат онези, които са в горната част на тялото, защото там има светене на светлина, а под кръста е мрак. Но и двете са взаимосвързани, взаимно обусловени и необходими. И двете се отнасят към творението. И двете трябва да се развиват във взаимна връзка. Какво е било създадено? Светлина и тъмнина. Били са създадени доброто и злото. Като същевременно всяко културно наследство твърди: “Не, то злото е .....”. Разбира се, така може да се говори с човека, докато е още на своето детско, незряло ниво на развитие. Но когато човек достигне зрелост (или дори, когато още се стреми към нея), на него му е необходима работа по съединяването на двете заедно. И двете трябва да служат за едно нещо – за добро. Това е голямо изкуство, в което се заключава всичко. В моята школа по ЛК, се обучават студенти вече от 4 до 6 години. Не си мисли, че те учат с “ентусиазъм”, защото ентусиазмът е нещо съвсем друго, “друг филм” и няма никакво отношение към индивидуалната духовна работа. В нея става дума за осъзнаване на своите добри и лоши страни. За да не избягаш в wishful thinking, в самозалъгване. За да не изказваш твърдения от сорта: “На оня свят ще получа, а не тук на земята”. Тъй като тогава желаното се приема за съществуващо, за обективно. Така е, защото човекът е поставен тук, за да работи НА ЗЕМЯТА, а не в бъдещия свят. Тук на земята по никакъв начин не можеш да откупиш себе си заради бъдещия свят. Човек няма да успее да се откупи тук на земята от сексуалните скандали и други грозни дела. Не трябва да се откупуваш с нищо ВЪНШНО за своите постъпки. Разбираш ли за какво казвам? Никакво културно наследство не е в състояние да го направи, а какво остава за откупуване с пари. Колко религиозни институции се откупуват с цената на стотици милиони долари, заради жертвите на мръсни и зли престъпления, причинени им от “наставниците” на народа, които смятат себе си за проводници на най-висш морал? И изобщо, откъде разполагат те с тези огромни капитали, като се има предвид, че техният Велик Учител е заповядвал на своите ученици: където и да ходите не вземайте със себе си повече от една риза и комат хляб. Тоест не се запасявате за всеки случай ...., а изцяло се доверете на Твореца! Но те се откупуват със средствата на самите жертви на тяхното сексуално

насилие и произвол. Всичко това се случва, защото никакво културно наследство НЕ ПОМАГА, когато нещата опират до използването на силите "под кръста". (Нали и в бокса, точно затова е забранено да се удря под пояса – защото в нашия свят не познаваме никаква защита против подобен род удари). Всичко опира единствено до индивидуалната работа над себе си. Осъзнай този неоспорим факт. И затова работата с тази книга може да ти стори ужасна. Казвам ти това предварително, за да не ми се сърдиш после. В продължение на няколко години давах предимно на известни хора, от време на време, в къщи или чрез интернет, нещо като лична подкрепа за най-различни аспекти от живота. Защо го правех? Защото, колкото и да е странно, именно този известен, влиятелен, имащ огромен "успех в живота" човек, няма към кого да се обърне за съвет и помощ. Той има огромно его, което не му позволява да седне на един чин с онзи, чието его все още е недоразвито. Такива хора не идват например, защото постоянно ги дават по телевизията. Има известни хора в политиката и други публични сектори на обществото. И съвсем естествено, те не желаят да бият на очи, за да не показват, че и при тях не всичко е наред. Защото всички го познават от телевизията като самоуверен, самодоволен, всезнаещ – тоест непробиваем. И как така изведнъж той ще отиде някъде си, пред погледите на всички, за да "поправя себе си"? В Холандия е така. А в Америка е тъкмо обратното: там е въпрос на статус – да изучаваш Кабала. А най-важното е, да покажеш на целия свят, на всеослушание, че се занимаваш с духовна работа. Например звездите в Холивуд, но също така и много други богати и влиятелни хора, се занимават скрито или явно с Кабала. Но и там, в САЩ няма да намериш книга подобна на тази. Книгите по Кабала, които се предлагат на хората по целия свят успокояват човека. В тях има разбира се истина, нещо интелектуално, но нима това ще помогне? Не ми е позволено да върша подобно нещо. Не ми се разрешава просто да успокоявам човека или дори тайно да се опитвам да го успокоя. Защо не? Ако започна да правя нещо подобно, то всички свещени тайни книги ще се затворят за мен. Боже опази! Мога да ти дам всичко, каквото поискаш, но не мога да играя комедии, защото това ще ми струва живота – вечния живот! Никакви комедии: нито за пари, нито за слава, нито за знания и т.н. Дадена е само Инструкция за Освобождение – единствено към нея са всичките ми стремежи. Всеки човек трябва да направи СВОЯ избор. Веднъж при мен дойде един известен човек (затова започнах да говоря на тази тема) и за него беше кошмар, че го съветвах "да се принизи", да се смали..... В СВОИТЕ СОБСТВЕНИ ОЧИ! Той е от шоу-бизнеса, известен е в Холандия, Европа и по целия свят.

Бях длъжен да го "принизя", защото без да е изпълнено това условие, той не би могъл да прогресира в работата върху себе си. Та нали беше дошъл при мен заради проблемите си. "Езикът ми говори едно, същевременно главата ми мисли за нещо друго, а сърцето ми има нещо съвсем различно предвид. Това е уморително и никак не ме радва. Как да обединя всичко това в себе си, за да постигна хармония?..." В началото той седеше срещу мен такъв, какъвто го знаем. Изобщо не му се удаваше да се принизи вътрешно, но страстно желаеше да усети единство в себе си. Защото до този момент нищо не бе му помогнало, при неговите посещенията при най-различни "специалисти". Можеш ли да си представиш? Един външно толкова самоуверен мъж.... Но ето, че след 5–6 сериозни сеанса, по около 45 минути всеки, на лицето му се появиха сълзи.... Той каза: "Пред никого и по никакъв повод досега не съм плакал". Той беше един истински боец и победител, но разбира се в областта на материалните дела. А дойде при мен, защото ужасно, истински, искаше да живее. Никой не можеше да го "завладее", включително и аз... Но ето, че ние седим един срещу друг. И той без съмнение усети, че този дългокос и брадат човек, който седи срещу него, се е смалил до нищожни размери в своите очи. Принизил се е. Защото САМО тогава бих могъл наистина да му помогна с нещо, нещо да му дам. Не самият "аз", а фактът, че правя себе си един вид прозрачен в своя "аз". И ето, че когато

говорех с него, аз приех вътре в себе си интуитивно, невидимо за външния поглед НЕГОВАТА БОЛКА. А след това я издигнах нагоре. Външно не правя нищо, но вътрешно я изтеглям нагоре. И тогава към мен прииждат сили, които са предназначени за НЕГО, а не за мен. Но по този начин, към мен идват и моите собствения подобрения....
Изведнъж той промълви: "Сега вече усещам, че ЖИВЕЯ!" Как проработи това? Аз се смалявам, принизявам се вътрешно, защото иначе не бих могъл да помогна. А тогава той не може да общува с мен, заради разликата във вътрешните настроения. Но неговото желание е огромно! И ето, той вътрешно, интуитивно "желае" да се приспособи, да се настрои на една вълна с моето настроение ... и тогава в него се извършва разкол. И тогава се появява едно усещане, сякаш зад маската изведнъж се появява ЧОВЕКЪТ, неговата истинска индивидуалност се проявява навън. Никога до онзи момент, той не беше се виждал в такава светлина. Изправи се, пристъпи към огледалото на гардероба и започна леко да почуква с пръсти лицето си, говорейки: "Нима това съм аз?!" Изпитвал съм подобно нещо, когато известни личности в края на краищата, се превръщаха все пак в ХОРА, които са в хармония със себе си и света. Но знай, че за всичко това ще ти се наложи да поработиш, да се поизпотиш вътрешно. Знай също така, че твоето "самодоволство, всезнанието" и т.н., са ти били необходими, за да те оформят, да диференцират нивото на твоята личност отвън. В началото е било необходимо да изградиш своето "получаващо, егоистично" Аз. Защото, ако всичко това го нямаше в теб, тогава, какво щеше да поправяш? А сега се учи да разрушаваш всички тези неща, защото в духовното развитие нищо не се губи, не изчезва, а само идва все по-близо и по-близо към собственото истинско Аз. Ти няма да започнеш да ме следваш, а ще започнеш сам да се учиш да познаваш своя истински, УНИКАЛЕН вътрешен свят. Това е едно велико, несравнимо с нищо приключение вътре в теб. А вътре означава също и отвън. Защото поправяйки себе си вътрешно, правиш същото нещо опосредствано и отвън. Не можем да избегнем това. Искаш да изградиш продуктивен и плодотворен живот – започни това велико пътешествие В СВОЯ ИСТИНСКИ ВЪТРЕШЕН СВЯТ! И едва тогава, наистина ще разбереш и своя ближен, другия човек. Целият смисъл е в това, да надделееш над своята природа, над своята земна природа и да стигнеш до своя истински, вътрешен човек. Почувствай онова, което ще чуеш сега, приеми мъжествено всичко това и тогава то задължително ще ти ПОМОГНЕ!
А сега на работа!

ГЛАВА ПЪРВА

1.1. Какво лекарство ни е необходимо?

Колкото по-тежка е болестта, толкова по-силно действащо трябва да бъде лекарството. И затова днес ни е необходимо мощно лекарство срещу нашата силно развита любов към себе си. Каква разлика съществува между разума и тялото? Та нали и двете желаят да получават за себе си! Земният разум желае да получава за

себе си на нивото на мислите, като впрочем изпълнява всевъзможни разчети. “Мисълта” – това е първата фаза на желанието: сметката, разчета. “Сърцето” е вече по-тежко от мисълта, то дава форма на чувствата и търси средства за изпълнението; има намерение и усилие. “Действието” привежда в изпълнение мисълта и чувството чрез “ръцете и краката”, защото намерението на сърцето може да бъде различно. “Недостигът” е движещата сила. “Страданието” се явява следствие от неудовлетвореното желание. Това страдание е недостига и затова е движещата сила, благодарение на която можеш да направиш всичко възможно, за да получиш напълване. Когато изпитваш страдание, влез по-дълбоко в себе си, потърси каква е причината. Болен пръст, загуба на любимата и т.н. – това е страдание, но то е РЕЗУЛТАТЪТ, а не причината. Концентрирай вътрешния разум по-дълбоко в себе си, докато не видиш източника на даденото страдание - истинското желание, лежащо в основата на този недостиг. Не бягай, а търси къде е причината! И едва когато я откриеш, ще можеш да предприемеш нещо. Всеки човек трябва да премине по един или друг начин през низшите си желания, за да стигне до своя вътрешен човек. Всички тези животински желания (= желания за животински наслади) може да се използват, да се задействат – те са част от човешкото съществуване. Но след това можеш да се занимаваш с духовното. Защо? За какво ми е духовното? Човек не избира сам това, макар и така да ни струва отстрани. Всеки човек ТРЯБВА да постигне своята пълна завършеност, съвършенство, когато ще разполага с пълното развитие на всички съзидателни сили, които са му дадени по рождение. Никой не може да избяга от това. Ако някой не желае духовно развитие, той се държи като малко дете. Нима можеш да кажеш на детето: “Захвани се с нещо сериозно!”. Не, детето иска да си играе с играчките и за такова нещо не можеш да му се сърдиш. Така е и с възрастният човек, който още си играе във въображаемата действителност, живее във фантазиите си. Но .... никой няма да избяга от това. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Учението на Лурианската Кабала ни дава метод за по-бързо стигане до ФИНАЛА. Както е и в маратона – победителят вече е пресякъл финалната лента, приел е аплодисментите, почива си, пие си напитката и хапва. А другият ....той все още бяга.... Ако изучаваш Кабала и знаеш Инструкцията, много по-бързо ще постигнеш съвършенството. Няма да ти се наложи да преживееш всякакви страдания. Прилагайки метода на Учението, ти изпреварваш образно казано ударите на съдбата. Но се изискват време и усилия за изграждане на правилно намерение, благодарение на което, ще можеш да правиш правилния избор. Как може човек да проверява нивото, състоянието на собствените си намерения? Как могат да бъдат оценявани те по отношение на личната цел? Да разгледаме един пример: Имаме двама души. На единия, Петър, му трябват пари, а другият, Иван, иска да му ги даде на заем. Но Петър няма обезпечение. Иван може да му даде сумата като дълг, само на чисто доверие. Тогава той би могъл да си каже: “Петър ми е приятел. Аз го обичам. Имам му доверие и съм готов с удоволствие да му дам 10 лв.” Нивото на неговото доверие се измерва със сумата от 10 лв. Друго е отношението, когато Иван се доверява на Петър и при това е готов да му даде без обезпечение заем от 100 лв. Той просто му има доверие за тази сума. И още едно отношение. Иван си казва: “ Аз толкова много му се доверявам, че съм готов да му дам половината от имуществото си”. Това вече е огромно доверие. (А представете си, че той не ги върне?). Тоест любовта към приятеля е доста по-голяма и доверието също, отколкото в предходните два случая. Но съществува още едно, СЪВЪРШЕНО отношение: Иван му се доверява на 100%. Готов е да му даде всичко, което притежава, без да бъде твърдо убеден, че ще си получи дълга обратно. Ето това вече е пълно доверие и вяра НАД ЗНАНИЕТО. По подобен начин можем да проверим и себе си, нашето желание за духовно развитие, защото само тази последна, съвършена степен на доверието, ще ти донесе оптимален резултат от работата с книгата! Готов ли си да дадеш от себе си? То е съвсем същото. Съставлява ли твоето доверие десетарка? Не пари, а твоите сили, желания и всичко, за което

предполагаш, че това си ТИ. Готов ли си да отдадеш от своето “Аз” и колко? Това означава, че се поставям като зародиш, в утробата на майката-светлина и вътрешно и се доверявам напълно. Колко време в седмицата съм готов да инвестирам в личната си цел? Не гледай другите! Защото, ако отправиш погледа си към другите, то няма да успееш да възприемеш нищо от онова, за което говорим тук. Вътрешно ние сме свързани с невидими нишки. Проверявай себе си постоянно! Ако си казваш: “Сега нямам време” или “трябва да платя наема, данъците...” – загрижен си за тези неща и прочее, значи позволяваш твоята съдба да бъде определяна отвън. Ако кажеш, че можеш да отделиш за Кабала само петнадесет минути, то ти вкарваш себе си в ръцете на съдбата и позволяваш на другите да определят собствения ти път. Обществото, началникът, жената, децата и т.н. Винаги можеш да оправдаеш себе си: “В момента нямам време, но през следващата седмица сигурно ще имам”. Не си позволявай да се повлияваш от външни фактори, за да можеш да отделяш повече време за развитието на твоя вътрешен свят. Това е твоят живот, тази работа касае единствено ТЕБ. И тогава ще успееш да се доближиш до самия себе си. Така, че не другите да определят твоята съдба : “Направи така или направи иначе”. Има два важни аспекта при изучаването и практикуването на Кабала в работата над своето оптимално развитие. “Изучаване” означава вътрешно обучение, тоест работа над твоите намерения. Различаваме качествени и количествени аспекти. По колко време дневно, седмично, месечно, се занимаваш с вътрешна работа и с каква интензивност. Съществува вариант, при който някой се занимава по цял ден, а друг няма такава възможност. Той е зает с осигуряването на средства за оцеляване, за да получи минимално необходимото за живота. Възможно е такъв човек в този живот да не е много сръчен, не особено ловък и бърз, неспособен да си проправя път с лакти. Необходими са му 12 часа дневно, за да обезпечи потребностите на семейството си. Той може би разполага с 15 минути свободно време на ден или дори на седмица. Тогава ще му се наложи да учи по друг начин, за да може в този кратък период да навакса вътрешната работа, за която друг човек губи по 8 часа например. Според вложените усилия изглежда така, ако той искрено работи над себе си и разполага с много малко свободно време, но все пак си “открадва” 15-те минути... И затова този четвърт час, през който той работи, може да предизвикат по-голямо въздействие, отколкото 8-те часа при другия. Така че, това нещо не се поддава на измерване в абсолютни величини. Дори и малкото, което му е дадено от природата, се използва в максимална степен. Тъй като Висшата светлина има възможността да наблюдава човека по доста по-различен начин, отколкото самият човек би видял себе си или пък друг, страничен наблюдател. Ние виждаме и се впечатляваме от това, колко книги е написал един човек и колко конгреса е посетил. Колко лекции е изнесъл и прочее. Но в истинската реалност, вътрешната, се вземат под внимание само посоката и степента на намерението и вложените усилия. Това са относителни величини. За да разбереш Кабала, самия себе си и да я използваш по правилен начин, тоест, за да ти ПОМАГА, трябва да изключиш разума, вътрешно да се принизиш до нищожно малък размер. Иначе нищо няма да ти помогне. Не сравнявай това, което четеш в тази книга, с нищо, което вече знаеш. Кабала говори не за този, за външния свят, макар и да използва думите от него. Това е оригинален метод, Инструкция за използване на ненарушимите закони на мирозданието. Външното няма никакво отношение към Кабала. Можеш всичко да видиш, да чуеш, да пипнеш, посредством органите за осезание, но Кабала се обръща САМО към вътрешния човек. Това са искри от светлината, идващи от вътрешния възвишен свят. Онова, на което ни учи Кабала, е само как да стигнем до съответствие с вътрешното. Желаеш да постигнеш завършеност, съвършенство; тогава трябва да приведеш своите качества в съответствие със законите на мирозданието. Тогава ще разбереш своя вътрешен свят и себе си като цяло и ще можеш да се развиваш по оптимален начин. Всичко се намира ЕДИНСТВЕНО в самия теб, за да постигнеш тук, на земята своето пълно съвършенство.

1.2 Вътрешното и външното

Преди всичко трябва ясно да си представим структурата на човека. Работата е там, че всичко е съставено от две принципни части: вътрешна и външна. Външният човек в човека живее само според законите на низшия, материалния свят. За него всичко съществуващо се свежда до това, кое му е приятно и кое неприятно. Решения и състояния, които смята за "неприятни", той веднага отстранява и ги счита за зло. Но с огромно удоволствие желае да привлече към себе си "приятните" неща и ги смята за добро. А вътрешният човек се придържа към обективните закономерности, към неотменимите закони на мирозданието. За него всичко се състои от истини и лъжи. Тези два аспекта – истина и лъжа – определят всички намерения и действия на вътрешния човек в човека. И затова само вътрешният човек може да реагира адекватно на истинските сигнали в живота, и направлява своя външен човек в правилната посока. Всичко това се извършва по закона за съответствието по свойства.

1.3 Не се съпротивлявай и изключи разума

В свещената книга "Зоар" е написано, че в началото на третото хилядолетие (в съответствие с приетото летоброене), чистото Учение на Кабала, ще започне да бъде разбирано и от масите. Законите на мирозданието нямат абсолютно никакво отношение към физическия човек, а само към вътрешния. Ако го чувстваш, тогава усещаш и законите на мирозданието. Можеш да съблюдаваш външните традиции, ако толкова ти се иска, но насочвай вътрешния си човек според законите на мирозданието. Именно те са дадени на вътрешния човек – силата във всеки от нас, стремяща се към съвършенство. Вътрешният свят на човека е неизвестна за него страна и в началото трябва да се учи как да живее в нея. По време на работата с тази книга, приеми настройката на детето, което с радост желае да получи допълнително измерение, за да открие истинския живот вътре в себе си и да иска да го изживее. По този начин животът добива смисъл и всички твои стремежи биват осъществени. Стани нищожно малък. Не се съпротивлявай и изключи разума си. Не се страхувай и не се потискай вътрешно. Защото няма да загубиш себе си. Открий себе си за новото възприятие. Предостави шанс на самия себе си. И позволи да се извършат необходимите изменения вътре в теб. Нито Лурианската Кабала, нито авторът на тази книга, споменават дори и една дума за отношенията на външния човек. Тях си ги погълнал заедно с майчиното мляко. Не за това отваряш тази книга. Външната страна е само видимата част и няма никакво отношение към ТЕБ. Книгата говори САМО за вътрешното. В началото човек разхвърля, разпилява своите съзидателни сили за глупави неща и оставя конструктивните, свещените искри непотърсени. Но в края на краищата той трябва да събере всички свои добри искри – най-доброто от най-интимните места в себе си и да издигне, да въведе в своята собствена святост вечното съществуване. За своето истинско "Аз" можеш да се учиш само от вътрешния си човек. Просто трябва да го намериш и да го приобщиш към всичките си намерения и постъпки. Целта се състои в това, да постигнеш съответствие с неизменните закони на мирозданието. Ако искаш да вземеш най-хубавото от живота си, тогава се учи да чувстваш своя вътрешен човек, защото твоите вътрешни качества съответстват на законите на мирозданието. И тогава ще започнеш да усещаш истинския свят, който изобщо не е толкова лош. В него не съществува никакво наказание, а само ...... НАГРАДА!

ГЛАВА ВТОРА

2.1 Кой съм аз?

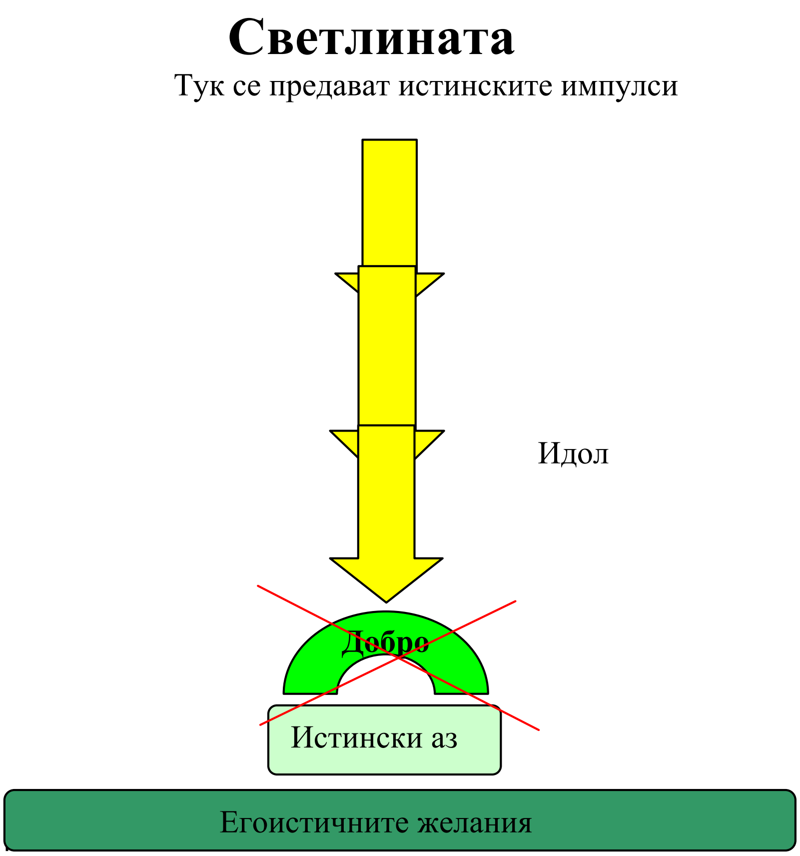
Под местоимението “аз” разбирам вътрешния човек. Ако изучаваш законите на мирозданието, ще откриеш вътрешния човек в себе си. Вътрешният човек е онази част от всеки човек, стремяща се към единство със законите на мирозданието.

Единствено посредством вътрешното в себе си можеш да постигнеш съвършенство. Както е казано: “Никой не може да стигне до Отца по друг начин, освен чрез мен” – да открие вътрешния човек в себе си. В това поколение, вече виждаме достатъчно силен егоизъм (= комплимент), за да започнем да се стремим към оптимално развитие. Това е първото в човешката история поколение, с изключение на няколко личности в миналото, на което се дава възможността да стигне до своя вътрешен човек. Всичко може да се изрази чрез отношението между вътрешното и външното. По-висш означава по-близо до светлината, по-фин. По-низш означава по-далеч от светлината, по-груб, по-близо до земята.

Надстройката като преграда пред светлината

Фаза 1: Образуването на “посредника” между вътрешния свят на човека и системата за управление на мирозданието, и който смяташ за “добро”. Той е причината за отсъствие на усещането за помощ от страна на светлината и за всички останали човешки беди, които той сам привлича към себе си.

Фаза 2: Чрез изучаването на системата за управление на мирозданието и работата върху себе си, изчезва образът на “посредника” – мнимото “добро”. Тогава започваш да виждаш над себе си източника, съвършенството, прякото излъчване на светлината. А на нейния фон, собственият егоизъм се отличава все по-ясно. Това позволява директно да се обръщаме за помощ свише. Веднага, щом във вътрешния човек се акумулира критична маса от молби - както по количество, така и по интензивност, той започва да получава подходящите отговори. Съгласно закона, според който висшето стъпало винаги и при всички обстоятелства желае да помогне на по-нисшето стъпало, получаваш безусловна подкрепа свише. По-нисшето стъпало трябва само да внимава, за да не причинява вреда.

Инструкция:

1.
2.
3. Престани да мислиш за себе си.
4. Премахни “доброто”, което стои над твоето истинско “аз” и тогава ще видиш истинската светлина. Ще почувстваш “злото” в себе си и ще прозреш своите недостатъци.

2.2 Вътрешна структура на земния човек

Строежът може да бъде сравнен с луковица:

1. В центъра се намира безкрайно сияещата светлина. Това е сиянието в най-вътрешните дълбини на теб самия. Светлината притежава качеството **абсолютна безкористност**. Тя е излята в мирозданието и според силите е построена като стълба. Колкото по-дълбоко, толкова по-висше, по-близо до твоя източник, до твоето съвършенство. Колкото по-навън, толкова по-низше, по-грубо, по-далеч от твоето истинско "аз", облечено във филтри и покрито с одеждите на скриването. Вътре във всеки човек има светлина, но дали той е достатъчно развит, за да я усети? Всеки човек понякога я усеща. Кабала съкращава пътя към вътрешния човек.
2. Първият кръг около светлината – това е вътрешния човек. Зоната на доброто в човека.
3. Зона на доброто и злото във вътрешния човек. Това е неутралната зона, където човекът усеща тези две сили.
4. Външният човек е след зоната на доброто и злото. Това не е плът, а слоеве на външното възприятие. Вътрешната част на външния човек са разказите, фолклора, традициите, възпитанието, културната надстройка, всевъзможните обществени норми и т.н. Всичко това не може да ни доведе до съвършенство и спасение.
5. Извън нас също има светлина, в природата. Това е тежка и груба форма на светлината, която ние усещаме извън нас. Каквото и да чувствам, аз го изпитвам вътре в кожата си, като реакция на моите органи за осезание спрямо нещо отвън.

2.3 Къде съм аз?

Моят “разказ” (традиции, култура, религия, ред в групата) – това е вътрешната част на външния човек. Кабала не казва нито дума за физическия човек, а само за вътрешните поправяния на личността, по привеждането на себе си в съответствие със законите на мирозданието. Всичко останало е написано под формата на “разказ”. Без строгите правила по време на Инквизицията, ние вероятно бихме си останали диваци, но всичко това се отнася към “разказа” на външния човек. Той няма абсолютно нищо общо с вътрешния, с истинския човек. В “разказа” избираш между онова, което ти се струва добро или зло, но те не са твоите добро и зло. Това не са твоите собствени келим, а само продукт от твоето приспособяване към външния свят, в каквато и да било форма на проява. А къде си ти самия? Ние не стигаме до възприятие на нашето собствено добро и зло, тъй като сме приели “разказа” на другите. И ето, че сега този разказ започва да живее свой собствен живот в мен, във вътрешната част на моя външен човек. Вътрешният човек чувства вътрешното. Трябва да се промъкнеш през външния човек, през усещането за групата, за да достигнеш до вътрешното. В тази книга авторът-кабалист, се обръща към читателя само (и изключително) от СВОЯ вътрешен човек към ТВОЯ вътрешен човек. Само когато постигнеш истинското познание за себе си, започваш да проникваш в СВОИТЕ добро и зло. Докато не направиш това, си оставаш все още дете на природата, а възможно е да си останеш такъв и на 70 годишна възраст.

"Разказът", завесите на културната надстройка
представено по слоеве отвътре навън

Пряката светлина прониква във вътрешния човек и нейното светене преминава към външния човек.

2.4 Къде е моето истинско “аз”? Къде е моята истинска свобода на избора?

Това не е самата светлина. Това е сияние отвътре, което ние усещаме. Вътрешният човек граничи със светлината, където всичко се усеща като абсолютно добро. Външният човек – това е областта на абсолютния егоизъм. "Не убивай" е закон в мирозданието. Ако човек убива някого физически, то това дело го затъмнява, откъсва го от контакта със светлината. Като начало е хубаво да вярваш в "разказа". По този начин нещо се изгражда, но предимно във външния човек. Това е едно културно наследство, което няма да те придвижи напред. В миналото, това ти е било необходимо, но сега наистина искаш да опознаеш себе си. За да вземеш най-доброто от живота. Преминаваш през "разказа" навътре и там започваш да усещаш малко късче недиференцирано чувство. Никакъв строеж, като че ли тук светлината никога не е попадала. Какво щеше да преживееш, ако не беше попаднал на тази книга? Щеше да приличаш на човек, седнал на царския трон, а ето че яде само ..... чипс с майонеза. А наоколо има такива деликатеси! Ти просто нямаше да усещаш истинските гозби. Ставаш ЧОВЕК едва тогава, когато стигнеш до своя вътрешен човек. Преди това си оставаш просто едно организирано животно. Докато следваш външния "разказ", се намираш в своята външна част, със своите пет сетивни органа - както е и при животните. Със своята природна жажда за ядене, пиене и секс. А над тях – стремежът към богатство и още по-нагоре – към власт и слава, а след това – към знание. Това е най-висшето, което можеш да постигнеш в рамките на своите МАТЕРИАЛНИ желания. Егоизмът е устроен структурно така, че да ти пречи да проникнеш в себе си и да постигнеш завършеност. Понятията търпимост и толерантност към другия попадат под определението за егоизъм. Всички групи без изключение не могат да проявяват нещо повече от търпимост една към друга. Учението на Лурианската Кабала говори не за човешката търпимост, а за истинската (вътрешната) любов, както в индивидуалните, така и в обществените отношения. Който се придържа единствено към "разказа", може разбира се да подозира, че обича ближния, "обича приятеля си", но от позицията на неговата вътрешна част това е заблуда. Външният човек в човека обича своя "разказ". Той е потънал до уши в любов към себе си и в него няма (разбирай не са развити) органите за възприемане на вътрешното. Но е възможно човекът от нашето поколение да бъде пробуден. Тече процес на ревалидация, възстановителен процес. Всякакви форми на "самоубийство" могат да бъдат наречени хуманни, но това е идея на сегашното време. Но в състояние на кома човек е напълно жив, защото вътрешния човек в него е съвършено жив. А онези, които го гледат отстрани виждат САМО неговия външен човек! Външният човек никога не може да постигне съвършенство, но неговата обвивка трябва постоянно да бъде пробождана и да се преминава навътре. Вярата в това, че скитането на народа из пустинята се е проточило 40 години, – това е физическото събитие – е добра за детето. На нас ни е необходима вътрешна работа, търсене на вътрешната истина. А тя не е просто разумна. Външният човек разполага с чисто егоистични възприятия. Той не притежава свобода на избора, като същото се отнася и за кой да е член на групата, включително и за самия ръководител. Всички те са подчинени на определена култура, порядки, училище, месторождение, начин на хранене и пиене. Така няма да проникнеш в себе си и няма да постигнеш съвършенство. А дори и да го направиш, то ще е с цената на невероятни страдания и доста късно. Учението на Лурианската Кабала гигантски ускорява срока за достигане на твоя вътрешен човек. Вътрешният човек е добър. Чрез своето поправяне аз постигам своята добра страна, където се сливам със светлината на мирозданието. В съзидателните сили винаги има две крайности. Ние научаваме какво е доброто чрез злото, от противоположното. Доброто започва тогава, когато желая да пожертвам нещо от себе си, нещо важно за моя истински живот, тоест, нещо външно. Тогава от робството, се стига до границата на областта на егоистичното получаване и истинското отдаване. Това е нещо съвсем различно от въображаемото отдаване и получаване на външния човек – всичко се прави само заради себе си. Зоната на

“отдаване и егоистично получаване” – това е самият човек в този свят. Тук се намира съпротивата и работата, която трябва да се извърши. В човека е заложена от природата голяма съпротива срещу истинското съществуване, тъй като вътрешната част е значително по-слаба от външната. Свойството “отдаване” изглежда по-слабо от егоистичното получаване, но в края на краищата “слабият” трябва да победи. Хубаво е да повтаряме онова, което смятаме за вече научено, защото с всеки изминал ден се обновяваме. Всяка сутрин вземам две филии от все същия хляб, а го ям вече толкова години ... Но утре сутринта непременно ще стана по-различен от днес. Затова и вкусът на хляба ще бъде различен, такъв, какъвто никога по-рано не съм вкусвал, не съм опитвал.

2.5 Как да реализирам своите желания?

За да отговоря смислено на този въпрос, ще разкажа нещо за създаването на света. Как е възникнало мирозданието? В началото навсякъде е имало само Светлина. Не е имало място за нищо друго, не е имало никакъв недостиг. Всичко било запълнено със светлина и съвършенство. И тогава, Светлината пожелала да създаде нещо, за да разбере Своите качества и също така това нещо, в края на краищата да стане като самата Светлина. Едва когато придобиеш същите свойства, които притежава Светлината, ще можеш да Я почувстваш и да получаваш винаги, когато пожелаеш. Да придобиеш някакво свойство означава да опознаеш нещо. И тогава ще можеш да оптимизираш връзката си с познаваемото. Свойство на светлината означава определена сила в мирозданието. Всичко необходимо и същността на доброто. Привличаш светлина и целият свят печели от твоето привличане. По този начин привличаш висшите, фините сили в този свят. Те са невидими за нашите очи, но въпреки това се разпространяват по цялата земя. Но как мога да създам нещо различно, когато всичко е вече съвършено? Затова Светлината се отдръпнала от мястото, което било предназначено за мирозданието. Това място включва в себе си и нашата Земя. Мирозданието напомня по форма на земното кълбо, тъй като е подобно на кълбо. Кълбото, кръгът имат съвършена форма. В централната точка на кълбото се образувало празно пространство, изпразнено от светлина. Тази пустота е тъмна и по такъв начин се появил недостигът. След това светлината отново влиза в това кълбо под формата на тънък лъч. Но вече не в онази пълна степен, когато запълвала абсолютно всичко. Защото иначе всичко би се върнало в изходното състояние, когато навсякъде имало само Светлина. След като светлината отново влязла в това празно, кухо пространство, тя започнала постепенно да се спуска надолу. Всяко следващо разпространение на светлината било свързано с нейното загрубяване. Тази по-груба светлина вече била в състояние да приеме в себе си по-фината светлина от предходното състояние. Наричам този процес “принципа на фонтана”. В самия център на фонтана избликва най-високата струя вода. Водата пада кръгообразно от най-високата струя към основата, дъното и се отразява, разпръсквайки се обратно нагоре, като губи част от своята енергия. Отразената водна струя не се издига разбира се обратно до първоначалната височина на централната струя. Сега сравни слизането, спускането на светлината с примера за принципа на фонтана. Светлината сякаш губи своята сила след сблъсъка си с основата на следващото ниво, сфира и остава под източника, от който е излязла. Например, пада от височина 10 м надолу, а обратно се отразява само до 7 м. В това празно, кухо пространство на кълбото на бъдещото мироздание, все още няма сила тук да бъде получена цялата тази светлина, дори и тънкият лъч, който сега влязъл в него. Затова е необходима адаптация, както в случая, когато от тъмна стая влизаш в много светла. Тогава присвиваш очи, за да привикнеш, да се адаптираш към светлината. Материалният живот е смехотворно малък и нищожен в сравнение с онова, което можеш да получиш и от най-тънкия лъч на висшата светлина. Така били

създадени всички желания на света – недостиг от светлина в най-различни форми. До какво е довело създаването на пустотата? До ограничаване. До каузалност, причинно-следствена връзка. До създаването на две противоположни двойки аспекти: светлина – тъмнина, изпълване – недостиг, ден – нощ, мъж – жена, добро – зло и т.н. По-късно, когато светът продължи да се развива, ще се появи човекът, който ще започне да привежда себе си в съответствие със светлината. Съвършенството – това е доброто, светлината. Недостигът – злото, тъмнината. Но едното не може без другото, създавайки цялостната действителност. Пустотата, недостига, довели до появата и на желанието, стремежа към светлината, към напълването. Защото то, някога вече е съществувало и е било изпитано! По такъв начин желанието се явява мястото, където може да влезе светлината.

2.6 Стремежът към съвършенство е заложен в целта на творението

Всеки човек може да вярва в знанието. Тази "вяра" изцяло запълва нашето его, любовта ни към себе си. Ние преминаваме през развитие, стигащо до пълна изолация, колкото е възможно по-далеч от светлината на живота и от нашата истинска цел. Всичко това продължава, докато не забележиш, колко празен и безобразен вътрешно си самият ти. Изживяваш самота и структурно разочарование, чувство на пресищане от удовлетворяване на егоистичните желания. И тогава започваш вътрешно да крещиш на висок глас и да се стремиш към съюз със светлината, но от своята камбанария. Но не, за да си позволиш да залееш себе си със светлината, за да те заслепи тя със своето великолепие и да не остане нищо от теб. Традиционно се смята, че човекът сам по себе си разполага по природа с нещо хубаво, добро. Сигурността във вярата започва от това, кое е добро и кое лошо. Човекът никога не е имал добрина вътре в себе си, от самия себе си. Никой не е добър сам по себе си. И все пак, хубаво е да имаме такова вътрешно отношение, че другите са по-близо до целта си, отколкото ти самия. Това ще те предпази от високомерие. Гледай на всеки така, като че ли в него има повече добро, отколкото в теб, но не разигравай комедии! Нямаш нищо добро в себе си, а само това, което се е отделило от централната точка – то е добро само по себе си, съществуващо от съществуващото. Самото творение във всичките си прояви, е съществуващо от нищото и затова не може да има в себе си собствено добро. Представи си нещо, изцяло запълнено със светлина, а след това, че светлина изведнъж е изтласкана. Остава празно пространство. Да се вгледаме в това пространство, каква е следващата стъпка на светлината. Материалните сфери образуват слоеве от по-груб, към все по-изящен: земя – атмосфера – тропосфера – стратосфера – йоносфера – магнитосфера. И едва тогава постепенно стигаме до онзи слой, където се намира източникът на нашия вътрешен човек. Аз наричам този слой спиритосфера, от думата "спирит" – дух, душа, духовно. Материалните сфери се изчисляват на милиарди години. При скорост от 300 000 км/сек, материалното се превръща в точка. Точно там започва спиритосферата – източникът на твоя вътрешен човек. Оттук струи всичко добро, което е предназначено за твоя вътрешен човек в твоята инкарнация. Никакъв спътник или космически кораб няма да успее, когато и да било да навлезе в това място. И само посредством изучаването и прилагането на Лурианската Кабала, вътрешният човек получава вход за достъп и по-нататъшно навлизане в дълбините на спиритосферата. За това не се изискват никакви технологии, нито знания по кибернетика, електроника и квантова механика. Само като развиваш ЧУВСТВОТО за вътрешното ще стигнеш там, ще започнеш да усещаш тези най-къси честотни колебания, които НИКОГА няма да бъдат уловени, от която и да е материална апаратура, произведена от човешки ръце. И главното - именно оттук получаваме висшата ПРЯКА светлина и чрез нея нашето СПАСЕНИЕ. И затова, само като развиваш чувството за духовното, се приближаваш към своята

завършеност. 6 000 години поправяне – това са всички стадии на поправянето. 7-то хилядолетие е "почивката", шабатното (съботното) хилядолетие, когато ще бъдат извършени необходимите трансформации. Към края на 10-то хилядолетие злото, нечистата сила напълно ще престане да съществува тук на земята. А поради това и смърт повече няма да има. Само че за нас като творения, е важно да преминем само първите 6 000 години на поправяне. Защото започвайки от 8-то хилядолетие – "времето" на задействане на ГА"Р (трите висши степени) в цялото мироздание, ще протича според други мерки, много стремително и бързо. И ще бъде така, защото голямата част от поправянията вече ще бъдат зад нас, а ГА"Р ще изглеждат като едно стъпало. Но знай, че в Гмар Тикун (окончателното поправяне) външно всичко ще си остане на мястото, само човекът чрез поправяне на СВОИТЕ КЕЛИМ ще поправи и СВОЕТО ВИЖДАНЕ за реалността, нейното усещане. И по този начин ще придобие вечно съществуване. По какъв начин? Учи и работи над себе си, тогава ще разбереш и ще усетиш. Всичко идва постепенно, с постиженията и самоотдаването. Така че това е ИЗЦЯЛО твоя работа (и в твои ръце), а не на отвъдните сили!

2.7 Четирите типа хора

Съществуват четири категории при вътрешното развитие на човека, които съответстват на четирите форми в природата на творението.

1-во ниво на развитие: минерал или нежива природа: това е свойство, при което всеки член от тази група не притежава нищо индивидуално или самостоятелно. При него няма собствено вътрешно движение, той е като камък. Нали затова е казано: "Ти какво си застанал като камък!" – тоест, неподвижно, без вземане на решения. На този етап от "минералното развитие", човекът няма свобода или власт над себе си. Той се намира под властта на природата, на групата и неосъзнато изпълнява заложената по рождение програма за дадената група. При това състояние той се намира в най-външната част на своя външен човек. Там, все още отсъства всякакво възприятие за каквото и да е ниво на вътрешното. Той напълно се разтваря в своите желания, за да може все повече да получава за себе си.

2-ро ниво на развитие: растение или растителна природа. Във всеки член от тази група се забелязват наченки на самостоятелни желания. Той, вече макар и малко се опитва да върви срещу естествените желания. Вече усеща чрез своя външен човек областта на доброто и злото, но в него все още липсва достатъчно индивидуална сила. И затова все пак избира злото от тази област на своето светоусещане. Той вижда, че има някакъв избор. Но, както забелязваме при земните растения, те както и при предното ниво, запазват едно общо за всички качество. Макар, че могат да се променят да кажем на височина и дебелина, нито едно от тях не може да отдели себе си от колективното съществуване. Дори точно обратното, той инстинктивно трябва да се подчинява на общите закони на растителната природа. В него все още няма сили да предприеме нещо срещу надмощието и правилата на останалите растения, на останалите членове на групата. Той все още не притежава самостоятелно съществуване. Неговият живот е част от живота на всички растения. Като негов девиз служи изразът: "Е какво сега ... и аз съм като всички останали!". Всички те имат еднакъв начин на живот: ядат една и съща храна (в дадения случай с растителната природа, всички еднакво получават слънчева светлина, вода, хранителни вещества и т.н.). Обличат се по сходен начин, мебелировката, децата – всичко е уеднаквено. Те, като че ли образуват едно принципно растение, от което се състои всеки член на тази група. Човекът, който е на този стадий от развитието си, все още се намира в робство на своето обкръжение и не е в състояние вътрешно да

се противопостави на това. Той вече може да работи за “отдаване”, но това не е истинско отдаване, а само заради получаването, за себе си. Неговото намерение е: “Аз ще почеша твоя гръб, за да почешеш ти моя след това”. Вече са налице някакви позиви за напредък, но той си остава зависим от обкръжението, което му определя посоката, дава му директивите. Той живее от тях и от тях се храни. Човек с подобно развитие може да бъде срещнат и в най-различни кабалистични групи, на техните конгреси и т.н. И техният ръководител дава следната директива например: “Всички жени да останат по местата си!”. Или: “Мъжете от едната страна, а жените от другата!”. И всички безпрекословно се подчиняват на груповия, на колективния дух. Това не е критика – тук говоря само за нивото на развитие на членовете на подобни групи. За по-голяма степен на самостоятелност, те просто още не могат да претендират.
3-то ниво на развитие: животно или животинска природа. Във всеки член от тази група, вече е заложено качеството самостоятелност. Всяко животно притежава свои особени признаци и дори черти от характера. При фазата “животно”, той вече може да върви срещу желанията на природата и поради това да работи за отдаване. Вече не се подчинява безусловно на обкръжението. Има си личен живот, който не зависи от останалите. Но той усеща само дадения момент и своята личност. Може да наблюдава само себе си и не е в състояние да се грижи за другите. Не може да си се представи в положението на другия, не чувства състрадание към ближния. При него има усещане за вътрешните слоеве на неговия външен човек, за областта на доброто и злото. И тук, той вече избира, в болшинството от случаите, доброто. Неговата свобода на избора нараства, макар все още да “пада” по неизвестни за него причини. И тогава преминава на страната на злото.
4-то ниво на развитие: говорещо или човешка природа. Човекът има всички предимства: 1) действа срещу желанията на своята природа; 2) не зависи от своя вид и обкръжение; 3) наблюдава, възприема другите и затова е в състояние да проявява грижа за тях, проявява отдаване. Страда, когато обкръжението му страда и се радва, когато те се радват. При това вътрешно си остава съвършено независим. В тази фаза на развитие, “говорещият” може да получава както от миналото, така и от бъдещето, докато същевременно човекът на ниво “животно” например, възприема само настоящето, а в него - само себе си. “Говорещият” усеща в себе си всички нива на своя вътрешен човек. Но все още не е поел в себе си цялото добро от областта на доброто и злото. Сега, той търси изключително доброто и го добавя към своя вътрешен човек. Степента на неговия свободен избор непреклонно нараства. Макар и от време на време да “пада”, той веднага се изправя, отърсва се и продължава по пътя на доброто. “Говорещият” целенасочено върви по пътя НАД знанието към своята пълна завършеност. След приключване на цялото поправяне, извлякъл и побрал в себе си всички искри на светлината, той ще получи цялата предназначена за него обкръжаваща светлина. По такъв начин, той постига своя индивидуален Гмар Тикун и своето абсолютно величие, задействайки целия си потенциал. И тогава по право ще започне да се нарича ЧОВЕК.

2.8 Фазите в развитието на човека

1-ва фаза: фаза “новородено”. Когато човек се ражда, той е изцяло и само външен човек, с пет сетивни органа. Същото се отнася и за човека на тази фаза от развитието си, която впрочем може да се проточи в продължение на много поколения. В човека от тази фаза липсва чувството за истинското “аз” вътре в себе си. Какво означава “истинско аз” – това е усещането за себе си, получавано от твоя вътрешен човек. А въображаемото, мнимо, лъжливо “аз” – това е усещането за себе си, получавано от своя външен човек.

2-ра фаза: изведнъж човекът започва да усеща в себе си “точката в сърцето”. Каква е тази “точка”? Епицентърът на всички възприятия на душата. С усещането на тази точка възниква истинското в човека. От този момент, той започва да търси себе си. Външният човек е животинска душа, която живее единствено посредством усещанията, получени от петте сетивни органа. Той желае да получава за себе си на 100%. Не вижда в другите истински хора, защото не вижда човека и в себе си. Работата над тази книга е отправната точка. Ние не правим реклама, тъй като за външните хора, Учението Кабала не съществува. Що се касае до светлината, за нея всички хора са ОК. Светлината вижда от А до Я. За нея човекът е съвършен, но за себе си е неразвит – не вижда светлината в себе си. Съгласно земните закони, човек може да изпитва чувство за вина, но вътрешно това не означава, че за това има сериозна причина. Ако действително искаш да напредваш, остани със своя ЕДИНСТВЕН партньор и не удължавай напразно периода на своето поправяне - един партньор е предостатъчен. С колкото по-големи хора пробваш, толкова повече демонстрираш, че търсиш външна или детска привързаност. Невъзможно е да ОТДАВАШ чрез своя външен човек. САМО чрез вътрешното в себе си можеш да даваш. “Обичай ближния си така, както обичаш самия себе си” не означава проява на любов към друг ВЪНШЕН човек, а визира твоя вътрешен човек. Ние сме готови да дадем всичко на някой друг външен човек, но без включването на своя вътрешен човек, това изобщо не помага. От това действие няма никаква полза нито за другия, нито за теб. Учи се даваш на своя ВЪТРЕШЕН човек и едва тогава ще можеш постепенно да даваш на другия. За да разбереш това, е необходимо дълбоко да проникнеш в думите на тази заповед на свещения език. Има едно много задълбочено обяснение на тази заповед, което е абсолютно неизвестно на традиционния читател. Още веднъж, няма да се уморя да повтарям, че само чрез свещения език, ще успееш да се доближиш до Източника на живота! Но ти казваш: “Виж, аз сам се чудя: без да зная иврит ми се разкриват такива неща! А не съм евреин! “. Дали си евреин или не си, няма НИКАКВО значение! Свещеният език е даден на цялото човечество, а не на определен народ. Това не е национален език. Много впечатляващо е, как без познаването на свещения език на Кабала, пред теб се разкрива мирозданието! Но дори и да е така, можеш ли да си представиш, колко по-висши и задълбочени могат да станат твоите постижения при изучаването на Кабала на свещения език, а не само от преведени материали! Например, на свещения език заповедта “Обичай ближния си така, както обичаш самия себе си” звучи така: “Ве –ахавта ет рееха ка-моха”. Ако гледаме превода от неговата външна страна, то той е правилен. Но в Тора са заложени пластове на нивата на постигане. Има 70 нива на постигане на Тора, все по-дълбоко и по-дълбоко. Все по-близо и по-близо до Източника на живота. Така например думата “рееха” освен значението “своя ближен”, има още едно много важно, скрито от очите значение. Коренът на тази дума произлиза и от съчетанието на буквите рейш-аин, с общо значение “зло”. А окончанието “-ха” изразява притежателния аспект “твой, твоя”. Какво се получава? Тора тайно ни посочва по-дълбокия, истински превод на заповедта: “Обичай своето ЗЛО така, както обичаш самия себе си!”. Работата е там, че Тора, както и всички истински свещени книги, винаги се обръща към вътрешния човек. Защото само той може адекватно да я възприеме. Съмненията по отношение на духовното възникват, САМО защото хората се стремят да възприемат духовното чрез своя ВЪНШЕН човек. А това е съвършено невъзможно, тъй като тогава Тора, самият Творец, се скрива от погледа на читателя. Защото е налице пълно различие по качества. И затова, Тора с всички свои заповеди се обръща САМО към вътрешния човек. Ако това е така, то заповедта “Обичай ближния си така, както обичаш самия себе си” дава указание на вътрешния човек да “обикне” своя ближен. Кой е този ближен? Няма по-близък за вътрешния човек от неговия собствен ... ВЪНШЕН човек. А външният човек – това е желанието да получаваш само за себе си, тоест цялото “зло”, съществуващо в човека. И точно към това скрито ни насочва паралелното значение на “ближен” и “зло”, при по-

задълбочения превод на заповедта: “Обичай своето ЗЛО така, както обичаш самия себе си!”. Съгласно Тора човек е длъжен да работи и с двете начала: със своето добро начало – своя вътрешен човек и със своето зло начало – своя външен човек. И затова, когато ти казвам “учи се да даваш на своя вътрешен човек”, това означава: постоянно полагай усилия, за да проникваш все по-дълбоко и по-дълбоко към своя вътрешен човек. По този начин го активираш и му “даваш” светене. И едва тогава твоят вътрешен човек ще може да откликне на призива на заповедта от Тора: “Обичай ближния си така, както обичаш самия себе си”. Той ще започне да “обича” своето зло, своя външен човек. Тоест, ще започне да го трансформира към доброто. Както казват мъдреците по Тора: “Ако по пътя си попаднеш на злодей, отведи го в училището”. Но в никакъв случай не се опитвай да го “убиеш” в себе си. Или да го пъхнеш някъде далеч, за да не ти се пречка пред очите. И затова, каквото и да “даваш” от своя външен човек някому другиго, извън теб – това е заблуда. Защото твоят външен човек винаги и при всякакви обстоятелства, ще желае да получава за себе си при своето “отдаване”. Както са казали мъдреците по Тора: “Милостта на народите (разбирай: непоправените келим за получаване) е грях. Всичко, което дават – ЗАРАДИ СЕБЕ СИ го дават!”. Когато даваш, винаги наблюдавай КОЙ желае да даде – твоят вътрешен или твоят външен човек. Ако “дава” външният човек, то той корумпира, развращава, проваля обкръжението и света, защото човекът трябва да работи върху себе си самостоятелно. Да ДАВАШ е разрешено, само когато това действие произтича от вътрешния човек. Светлината не вижда даровете на външния човек, тъй като в този акт на “даване” няма абсолютно никакво духовно действие. Това е игра. Заблуда. Ако твоите желания от този свят, като например животинските желания за храна, пиене и семейство, наред с човешките материални желания за почести, слава и знания произтичат от твоя външен човек, то ти живееш в абсолютна любов към себе си, в “разказа”, във въображението. Това са заблуди от позицията на твоето истинско Аз. Не можеш да достигнеш точката в сърцето чрез егоистични желания или дарове. Над тях трябва да се работи. Започваш да търсиш. И в началото стигаш до разочарование, а след това и до отчаяние. Състоянието на отчаяние е добър знак, защото е свидетелство, че се приближаваш към светлината. Необходимо е да стигнеш до пълно разочарование и отчаяние! Защото едва тогава в теб ще се появи истинска ПОТРЕБНОСТ за поправяне. И затова, ще можеш да се стремиш към светлината. От това не можеш да избягаш. Когато започнах да давам уроци по Кабала, използвах (а и до сега използвам) само един критерий за прием на студенти: наличието на явна потребност от духовното. Питам го: “За какво ти това?” Ако ми отговори нещо от сорта: “Искам да задълбоча познанията си ... Интересно ми е ...” и т.н., то аз много внимателно го отстранявам, веднъж, два пъти. И ако съвсем се отдели, изчезне от хоризонта – значи всичко е било засега само призрак. Дочул е звън, но не знае откъде идва. Все още няма истинска потребност от духовното. Той все още търси знание, а не СПАСЕНИЕ. Е, тогава оставям на мира такъв кандидат (а в определени случаи и някои напреднали студенти) и не го съветвам да се занимава при нас с Лурианска Кабала. Нещо повече, понякога дори изпращам човека в известната академия по Кабала в Израел, защото виждам, че явно там е неговото място – понеже ужасно много желае знания! Външният човек живее чрез ниските сили на своята сексуална аура, но нито един външен не постига светлината. А когато казват, че виждат светлина - е една заблуда. Трябва да създадеш съзидателна пустота в себе си. А какво означава “съзидателна пустота”? Какво е това седене в поза Лотус като Буда, до река Ганг, в дълбока “медитация”? И ето, че със собствени сили, чрез своите навици, се разтваря задното отверстие и червата излизат навън. Той ги потапя в потока на “свещената река” за извършване на измиване. А след това, пак със собствени сили, той принуждава своите вътрешности да се приберат обратно в тялото. Грандиозно, не е ли така! Или пък много дни да бъдеш заключен в прозрачна стъклена цистерна, пълна с хиляди скорпиони. И след безбройни смъртоносни ужилвания да си останеш жив. А онези, които биват заравяни за 40 дни

в земята и въпреки това остават живи, като камъни, като земята. Какви поразителни постижения! Но съзидателната пустота, носеща светлината на спасението, никой и с никаква подобна медитативна техника не може да получи. За да получиш духовното, се изисква да приведеш себе си в съответствие със светлината, а не с камъните или останалите форми на природата. Това ясно ли е? В началото трябва да се научиш да даваш, без да очакваш да получиш нещо обратно. Жертвай нищожните желания на своя външен човек заради вътрешния. Всичко, което правиш, изхождайки от своя външен човек, не се прибавя по сметката на твоите истински, оставащи завинаги заслуги. След смъртта на земята, човешката душа преминава в отвъдния свят. Единственият въпрос, който поставят там на човека е: "Какво успя да направиш на земята за своя вътрешен човек? В съответствие с "разказа" ли живя или от перспективата на твоето истинско аз?". Прераждането в себе си започва от възприемането на точката в сърцето. Започни от съзидателното: "в мен няма нищо добро". По този начин ставаш възприемчив за светлината. Светлината е всичко онова, което получаваме във всевъзможни прояви. Всичко се състои от две сили: отдаване и егоистично получаване. Човекът се ражда с желанието да получава само за себе си. Но ако егоистичното получаване е моята природа, тогава какво лошо има в това? И какво мога да направя тук? Да побеждавам собствената си природа. Както Светлината е казала: "Моите синове ме победиха!". Тоест Тя ги е създала получаващи, а те поискали да станат като Нея – даващи. Но как да победим? Като се стремим към вътрешния човек. Самата светлина носи със себе си идеи и сили, за да победи природата на отдаването. Чрез отдаването побеждаваш своята егоистична природа и откриваш пред себе си пътя към завършеността. Така, постепенно постигаш съвършенство, когато с всяка малка победа над природата, в теб навлиза не почувстваната до този момент част от твоята аура – предназначената за теб светлина. При изучаването на Кабала човек няма да се разболее от страшната болест, наречена рак. Раковите тумори завладяват само онези клетки, които не са в съответствие със своя вътрешен човек; когато не се учиш да възприемаш своя вътрешен човек. Светлината свети непрекъснато, но ти не я възприемаш. Цялото лечение преминава от светлината вътре в човека. А човечеството наивно вярва, че тялото може да се лекува само с хапчета. Веднага след като започнеш да изучаваш законите на мирозданието с вяра над знанието и да ги използваш в ежедневния живот, светлината веднага ще те пробуди и ще започне да се задълбочава във вътрешния човек. Ракът означава, че не позволяваш на светлината да свети на вътрешния човек. Тогава външната плът започва да живее свой самостоятелен живот, при това за себе си, лишена от подхранването със светлината от източника на живота. Колкото повече се учиш да даваш, толкова повече светлина стига до теб. И това е следствие от изучаването и използването на истинската Лурианска Кабала. От масово-груповия метод за изучаване на Кабала, измислен в наше време от ловки "кабалистични" предприемачи, не е възможно да получиш каквото и да било лечение. Защото Светлината стига само до индивидуалните келим, а не до груповите. В действителност, не съществуват никакви "групови келим". И само неведението на човека, предизвикано от неразвито чувство за собствените индивидуални келим, го довеждат до търсене на група. Той се асоциира с групата, защото неговото светоусещане е "ние".

3-та фаза. Точката в сърцето се разраства. Вътрешният човек все по-често благодари за всичко, което вижда пред себе си и едва тогава започва да яде. Така той избягва съда вътре в себе си. Чрез изграждането на вътрешния човек, побеждаваш външния. Ставаш господар на съдбата си. Предсказанията на астролозите са изготвени изключително към външния човек. Точката в сърцето идва от вътрешния човек и той съответства на законите на мирозданието. Само оттук можеш да видиш цялата картина на реалността. Това се постига чрез вътрешна сила. И тогава никаква външна цел не може да те надвие. И нищо няма да бъде невярно, безсмислено. Както са казвали мъдреците по Тора: "За всяко нещо си има време и

място”. Всяко действие си има своя цел. Външният човек намира нещо лошо във всяко действие. Само външният човек може да се оплаква, да се сърди. Вътрешният човек живее в абсолютна радост. Тогава ще знаеш къде се намираш във всеки момент от живота. Изпадаш ли в мрачно настроение, значи преживяваш реалността от позицията на своя външен човек. На всеки от нас вътрешно му е даден определен набор от желания. 23,5 часа в денонощието трябва да се занимаваш със своя вътрешен човек и само половин час да говориш с жена си. “Жена” е твоята лява страна. Всичко е събрано в един човек. “Жена” – това е твоят външен човек. Дясната страна е твоята мъжка страна, така както + и -, независимо от пола, дали си мъж или жена. Всичко извън теб е светлина, желаеща да ти даде всичко най-хубаво. Можеш ли тогава да ненавиждаш някого? Вътрешният човек не може да ненавижда, защото тогава неговата ненавист би била противоположна на светлината. Затова трябва винаги да се радваш, без да обръщаш внимание на нищо. Извън човека в действителност нищо не се променя. Само възприятието на развиващият се човек е подложено на промяна. Всички закони на мирозданието, които искаш да използваш в състояние, когато все още се занимаваш със своя външен човек, но вече желаеш да достигнеш вътрешния – това е подготовка за нещо велико, което ще се случи с теб, веднага след като приведеш себе си в съответствие със светлината. Този привкус можеш да усетиш още в самото начало на работата върху себе си: тази сила е в теб за да изградиш вътре в себе си целия свят в миниатюра. Защото човекът е един малък свят сам по себе си и в самия себе си.

4-та фаза. Разрастване на вътрешния човек до 10 силови полета. Никой не може да постигне съвършенство, ако не е развил в себе си достатъчно лявата и дясната си страни. Трябва да развиеш, както мъжката, така и женската си страна. От развиването САМО на мъжката страна, в човека, излизат наяве единствено престъпните аспекти. Същото се получава и когато се развива САМО женската страна на личността. Развивайки и довеждайки до съвършенство и двете страни, се освобождаваш от своите животински въжделения. Вглеждаш се в жена си и виждаш, усещаш своята женска страна - по съвпадане на свойствата. Съвсем обратно на онова, което наивно предполагат поради незнание масите с групово ниво на развитие. Всеки човек трябва свободно да развива своята физическа част и емоциите си. Това е изцяло външният човек, който не попада в полето на изследване и изучаване. Той не ни интересува. Органите могат да бъдат подменени, но душата не можеш да подмениш. Вътрешно е абсолютно невъзможно да промениш рода по собствено усмотрение. Ако вътрешният човек не се развива, то остава само проекцията на външния. Сексуалността се отнася към външния човек. Всевъзможните сили на привличане произтичат от външния човек. А той не ни интересува, тъй като не води до окончателна завършеност. Един въпрос остава в сила: “Защо, по какви причини трябва да се занимаваме с тази книга?”. Разбира се не за придобиване на знания, а за да се научим да влизаме в контакт със своя вътрешен човек и чрез него със светлината. В много човешки традиции могат да се открият следи от висшите духовни закони на мирозданието, но тяхното истинско значение е отдавна забравено. Те са се превърнали в култура. И само пътешествието към твоя вътрешен човек, ще те освободи от халтурата. Външният човек може да прави всичко, което си намисли. Вътрешният човек в човека – това е мъжкото, даващото начало, независимо от физическия пол, било то мъж или жена. Външният човек е женското, получаващото начало в човека. Не позволявай твоето вътрешно призвание да стане жертва на външните въжделения. Има такива, които желаят власт и са готови да направят всичко, за да властват на останалите. Тук поправянето се заключава в укрепване на вътрешния човек, в неговата съпротива срещу неутолимите стремежи на външния човек. Във вътрешния човек развиваш равновесие и безметежност. Това е твоята святост. Това е балансът между мъжа и жената, защото мъжът и жената са създадени в ЕДИН човек. Едва след като развиеш

това равновесие в самия себе си, ще можеш да имаш драгоценни, зрели взаимоотношения с друг човек.

2.9 Четирите фази на комуникация

Всевъзможните желания, които някога са съществували на света, съществуват и ще продължат да съществуват, могат да бъдат изразени чрез следващите четири типа желания. Всички тези типови желания в качествено отношение се подреждат "отгоре надолу" – от по-слабо към по-силно развитите:

1. **Получаване заради получаването**. Всичко, което прави, е изключително заради егоистичното получаване. Изнасилване, кражба, грабеж, убийство – това е пряко, агресивно получаване без заповед – без културна, външно прикриваща истинското намерение окраска. Това е външният човек. Животински егоизъм, първичният човешки материал.
2. **Отдаване заради получаването**. Това пак е външният човек, но сега той прави сделка. Този е културен егоизъм. Аз търпя теб, а ти търпиш мен. Аз ще почеша твоя гръб, за да почешеш ти моя. Танто за танто. Това е още детското отношение към отдаването, когато все още не си съвсем открит към другия. Този принцип се е вкоренил и в доста "кабалистични" групи и движения. Там се величаят един друг до небесата, дословно си пеят дитирамби, например за заслуги в разпространяването на идеите на Кабала.
3. **Отдаване заради отдаването**. Тук е поправянето на човека. В началото трябва да приведеш всичките си желания към този тип отдаване.
4. **Получаване заради отдаването**. Това е целта на човека в периода от 6 000 години на творението. Това е съвършенството, съвпадението по свойства със светлината. Каква е светлината сама по себе си, "в себе си" – ние не знаем и не можем го знаем. Говорим само за проявата на нейните качества, с които е запълнено цялото мироздание. И нейното най-висше свойство, е абсолютната безкористност.

Това не означава, че не трябва да преследваме собствената си изгода. Напротив, много хубаво е, да развиваме егото си до крайност. Стремежът към пари, почести, знания, – всичко това са важни моменти от развитието на човека, защото тези качества могат да бъдат открити и в самата Светлина. Светлината е всевластна, сияе от богатство, успех, слава, победа и знание. Какво означава получаване заради отдаването? Става дума за тънко, вътрешно отношение в своя стремеж към каквато и да било цел в живота. В сферата на твоите лични интереси, трябва да вградиш намерение за отдаване. Как? От позицията например "аз забогатявам", да видиш своята вътрешна задача, щателно, акуратно да управляваш своите нарастващи средства. Нарастващите успехи в своята кариера да не приписваш на своя талант, на своите лични усилия и постижения. Вътрешното отношение трябва да бъде: "Колко повече трябва да дам при моето ново състояние?!". Да дадеш означава ДА ДАДЕШ ОТ СЕБЕ СИ, независимо от това, на кого и какво даваш, да даваш с любов. Постепенно да превърнеш своята любов към себе си, от любов единствено към себе си (включително любовта към своето семейство, към твоето предприятие и т.н.) в любов към съвсем непознати хора. Защото такова е свойството на Светлината, която изпълва мирозданието. Като направиш това свойство и свое качество, освобождаваш себе си от абсолютното самолюбие. Човекът е сътворен, за да получава. Светлината не се интересува КАК получаваме. Тя желае само да даде. По какъв начин ще получаваме, е отредено на нас. Комуникацията със светлината от първия тип съвсем не е живот, в това няма никакво отдаване. Вторият тип е една лъжа, комедия, а не отдаване. Например, даваш на "сърдечния фонд" – общество за борба със сърдечно-съдовите заболявания – защото предполагаш, че нещо подобно може да сполети и теб. Е, може би не в близко, а вероятно в по-далечно бъдеще. Понякога външният

човек дава, защото в “разказа”, в който е отраснал, това се смята за заповед. Третият тип комуникация със светлината, – отдаване заради отдаването – е когато не желаеш да получиш нищо в замяна на това, което даваш. Лявата ръка не знае, какво дава дясната. Тоест получаващият да няма възможността да отдаде обратно. Това е истинското отдаване. Това е отдаване заради поправянето. Четвъртият тип комуникация – получаване заради отдаването – е най-съвършената комуникация със светлината. Защото свойството на светлината е отдаването. Но за да дадеш на светлината, трябва да бъдеш в известна степен получаващ. И ето, получаваш светлина, но само с намерение да и отдаваш. В това се състои цялата ти вътрешна работа.

2.10 Строежът на човека

Вътре в човека има сияние от светлината, което може да бъде открито във всички живи обекти. То не принадлежи на нас. Това е един отвор в нас, през който светлината сияе. Трябва да се научим да го преживяваме, но не с главата. За усещане на духовното трябва да се отиде отвъд знанието и да анулираш своята съпротива. Пречката е нежеланието да анулираш своя разум заради висшия разум. Всичко е в теб. Егото трябва да бъде силно развито. Когато ми е нужна вода, но нямам ведро, няма никакъв смисъл струята да се насочва към мен. Когато придобия съсъди, ще мога да получавам. Съсъдът е пустота, недостигът в мен, за да получавам в него вътрешното. Как да развия този съсъд в себе си? Развиваш го, когато изучаваш своя вътрешен човек. Тогава виждаш, че нямаш никакъв шанс да излезеш от любовта към себе си. Това е състояние на абсолютно отчаяние, но е добро за теб, защото едва тогава стигаш до осъзнаване на своето зло. Тогава можеш да станеш съзидателно опустошен, за да получаваш важните, съществените неща. А преди това си изпълнен само със себе си. Ето така изглежда структурата на човека отвътре навън:

1. **Светлина**
2. **Вътрешен човек**. Това е истинският човек, живеещ по законите на мирозданието.
3. **Неутрална зона**. Това е областта на отдаването и на егоистичното получаване. Това е поправящият се човек. САМО тази област служи като предмет на работата върху себе си по пътя към съвършенството.
4. **Външен човек**. Това не е физическият човек, а егоистичното желание за получаване само за себе си. Това желание включва желанията към всички обекти от този свят: храна, пиене, секс (= семейство), богатство, слава, власт и знание. И затова заниманията с Кабала заради науката, от научна гледна точка, са продукт на същото желание да получаваш само за себе си.

От вътрешната страна на външния човек се намират продуктите от неговото възпитание, традициите, обществените норми и “разказа” (= религия). Разказът не те спасява, защото тогава действаш както си научен - само с ръцете и краката. Вярата в разказа е изградена върху народните обичаи, културното наследство и т.н., тя няма да те доведе до СЕБЕ СИ. Човекът работещ върху себе си, стига до зона 3, където преживява както отдаването, така и егоистичното получаване. Защо сме зациклили така върху външния човек? Човек се жертва например, заради родината, обществото, семейството, с много по-голяма лекота и готовност, отколкото заради своя вътрешен човек. Готов е на всичко, само и само да не работи върху себе си. Можеш да откриеш себе си само чрез работа отвъд знанието. Учи се да даваш на своя вътрешен човек. Съгласи се, че не си в състояние да даваш на който и да било друг. Останалото е всичко, което даваш на своя външен човек. Голяма победа в

осъзнаването на този факт е, че не можеш абсолютно нищо да дадеш. Ако все още предполагаш, че можеш нещо да дадеш, значи смяташ, че в теб има нещо добро. Това е голям проблем. И затова не си въобразявай, че можеш да даваш. Отначало се учи да даваш на своя вътрешен човек и едва след това, постепенно ще можеш да даваш и на своето обкръжение. Без обединение със своя вътрешен човек, всички форми на взаимоотношения с обкръжението са неконструктивни. Ще бъде жалко за напразно пропилените усилия и време. Търси вътрешната връзка. Вътрешно можеш и си длъжен да поддържаш "приятеля" – да поставиш себе си в залог помежду ви. Това означава всички твои желания да се поддържат взаимно! Ако някое от твоите желания не е поправено, то останалите, структурно близки до него, са длъжни да му се притекат на помощ. Точно това означава "арвут" – да поставиш себе си като залог помежду ви! Едва след като вътрешно си се научил на такова отношение, ще успееш да го прилагаш и извън себе си. Иначе твоите сантименти по отношение на приятеля са просто корупция, лъжа и няма да помогне нито на теб, нито на него, независимо от добрите намерения към другите, както ти се струва. Всичко е заключено единствено в самия теб. Като начало стани първо президент на своя вътрешен човек. Житейската задача се състои в това, вътрешният човек да управлява външния във всички свои прояви. Едно развитие чрез някоя организация, група, движение и др., би засегнало само твоя външен човек. Истинското Учение на Лурианската Кабала води към индивидуално развитие и съвършенство. То започва от дълбокото разочарование, осъзнаване на невъзможността за любов към ближния. Или невъзможността да отдаваш, което е едно и също. Това е правилната изходна точка, от която тръгваш по пътя към съвършенството. Осъзнаването на този факт, е началото на твоя успех! Само много внимавай, за да не станеш апатичен, да не те доведе това състояние (= осъзнаване на "не мога") до бездействие, до "черно", разрушително отчаяние. Причина за съзидателното осъзнаване на "не мога", е разликата между моите качества и законите на мирозданието. Желанието да обичаш приятеля си, но не и своя вътрешен човек, е игра на кукли. Как е възможно да "обичаш приятеля си", когато оставяш своя вътрешен човек без надзор, не му отделяш никакво внимание? "Да обичаш приятеля си" не е любовта към твоята жена, деца, съседите и своя народ, защото правиш това само заради себе си. Това са единствено варианти на твоята любов към самия себе теб. Животното прави същото нещо. То се грижи за гнездото си, за леговището и т.н., където го очакват неговата самка и потомството. И той ги "обича". Истинско отдаване, истинска любов има тогава, когато строиш истинско намерение за отдаване. А то започва от твоя собствен вътрешен човек. И едва след това ще можеш да го изразиш външно. Всички останали форми на отдаване са просто детска игра. Затова и самите групово занимаващи се кабалисти я наричат игра. Те приказват, провеждат конгреси под лозунга: нека обичаме приятеля си. А на въпроса как, техният ръководител отговаря: "ще играем така, като че ли вече го обичаме". Това е не само детска, но и извратена, покварена форма на отдаване, която по никакъв начин няма да превърне животното в ЧОВЕК. И затова: веднага се научи на зрялото, трифазово отношение към отдаването: 1) научи се да обичаш вътрешния си човек; 2) след това ще можеш да обичаш и своя външен човек вътре в теб с истинска любов; 3) а след това, когато обединиш отдаването, любовта на твоите двама човека, вътрешния и външния, своето добро и зло начало, и когато и ДВАМАТА могат да работят за отдаване, чак тогава ще успееш да даваш на другите, извън теб.

2.11 Какво означава изразът: "да се пречистиш"?

Какво се налага да пречистим и как се извършват вътрешните пречиствания? Какво трябва да възприемаш, да наблюдаваш, да слушаш и на какво да реагираш, ако желаеш да приемеш в себе си съдържанието на тази книга? Къде трябва да бъде

твоето възприятие, ако желаеш да говориш от своя вътрешен човек? Какво трябва да бъде вътрешното отношение? Вътрешният човек трябва да има правилно отношение по време на работа с книгата, за да придобие съвпадение по качества със светлината. Тук не се говори за този свят. Когато се занимаваш само със своята глава, то получаваш най-много до 2% от това, което искат да ти предадат. Тази помощ е много незначителна. Възприятието трябва да идва от онова място, където изпитваш най-голяма концентрация на вътрешна болка. Ако имаш правилно намерение и искаш да получиш максималното, ще можеш да повдигнеш планини. Остави всичките си проблеми и не желай да бъдеш разумен. Не бъди и не искай да бъдеш всезнайко, а обратно, бъди възприемчив и проявявай любопитство. Ти се запознаваш със страна, която изобщо не познаваш. Стреми си към нея! Това е съзидателно отношение. То ще ти помогне. Има една дълбока тайна: учението за истинската, височайша духовна мъдрост, включва в себе си по необходимост учението за глупостта. Само с "глупостта" на заден плана е възможно да се изпита и истинската мъдрост. По света има няколко души, които познават това велико Учение за глупостта. Разрешено е то да разкрива само на човек с много високо ниво на истинска мъдрост.

2.12 Всичко се състои от 10 вкуса

Тези десет вкуса се наричат излъчвания на светлината. Всичко се състои от 10 вкуса, желания, миризми, цветове, светлини и т.н. И не съществува нищо в общото, което да не присъства и в частното. Защото човекът е един малък свят, тоест неговата структура е като тази на цялото мироздание. Самата светлина е проста и в себе си не съдържа вкусове, но човекът усеща 10 вкуса в нея. Тук ще наречем тези вкусове в човека силови полета. Десетте силови полета във вътрешния човек са организирани по следния начин. В главата има три: черепът, в който има две силови полета за очите и ушите. След това двете ръце, тялото, двете бедра, половият орган и точката на егото. Така е построена вътрешната конструкция на човека по сили. Десетте силови полета са структурирани в три линии. В черепа светлината присъства потенциално. В дясната линия отгоре надолу се включват: очите (дясното и лявото), дясната ръка и дясното бедро. В лявата линия отгоре надолу се включват: ушите (дясното и лявото), лявата ръка и лявото бедро. В централната (средната) линия отгоре надолу се включват: черепът, тялото, половият орган, (или основата, фундаментът) и точката на егото. Постройката от 10-те силови полета се нарича "Дърво на живота". Както чрез използването на нотните знаци и комбинации от тях (акордите – съчетания от три и повече тона), може да се композира всякакво музикално произведение, така и посредством познаването на всички силови полета и техните взаимни връзки, човекът изучава всички прояви на своя вътрешен свят и може сам да го управлява. Тогава става диригент на своя собствен вътрешен оркестър. Постави партитурата пред очите на диригента на един симфоничен оркестър и той с един поглед ще може да прочете и "да изсвири, да изпее" цялото музикално произведение. Оркестърът със всичките му инструменти е в него, един вид в самия себе си. По същият начин и хората със своите вътрешни духовни "оркестри" могат да разбират, да усещат взаимно състоянията си един на друг. Защото всяко състояние представлява комбинация от 10-те силови полета. И затова могат да комуникират помежду си. Чрез трите десни силови полета човек стига отвъд разума. Налице е обикновено доверие, самоотдаване на светлината, усещане за безграничност, нематериалност. Това е мъжката компонента. Мъжът има в себе си както мъжка, така и женска енергия. Същото се отнася и за жената, в нея присъстват

и двата вида енергии. При спускането на вътрешното на земята, при раждането на човека, това вътрешно се облича във физическо тяло и се извършва разделяне на индивиди от мъжки и женски пол. Трите леви силови полета са женски, така е при мъжете. Вътрешното женско влиза в женско тяло. Вътрешното мъжко влиза в мъжко тяло. В този свят всичко зависи от постъпките и намеренията на човека. При низко ниво на индивидуално вътрешно развитие, висшето управление се усеща като управление чрез награда и наказание. Но като продължава да се развива, човекът може да се издигне над тази форма на своето съществуване. Когато човекът прави нещо "непозволено", тоест действие или намерение, което не се съгласува със системата за управление на мирозданието, тогава се налага той сам да се поправи, защото в противен случай, ще започнат да го поправят посредством удари с камшик - за негово добро. Това, което още не е поправено по време на живота тук на земята, се поправя в следващата инкарнация, тъй като в духовното нищо не се губи и всичко се стреми към съвършенство. "Заблудите" естествено са неизбежни за вътрешното развитие на човека и само с голям с труд той може да се поправи. Всички усилия, които е положил в дадена инкарнация се претеглят, за да може в следващата инкарнация да се постигне равновесие между мъжката и женската съставни в човека. За всичко, което правиш тук на земята, трябва да имаш отговор. "Ад"-ът е място на възприятията, където се пречистваш чрез чувствата. Освобождаваш се от тялото, но следите от работата над себе си тук на земята и спомените се запазват. В предсмъртната агония изведнъж настъпва облекчение, защото тялото спира да усеща земното притегляне и болката. И точно тогава, човекът вижда целия си живот като на длан. Той се прожектира пред очите на умиращия като кадри от филм. Сега, тялото вече не е в състояние да го измами. Никой не може да избяга от своето поправяне. Това не е наказание. То е ужасно, но пречиства. И затова, още от настоящия момент започвай да правиш добро. Не мисли за миналото, зарежи чувството за вина и не им обръщай внимание. Чрез заниманията си с тази книга трябва да се поправяш. Колкото е възможно се насочвай към доброто. Във всяко състояние се стреми към съотношение 51/49 или 52/48 между отдаване и получаване. Тогава ще оставаш в реалността, а не в онова, което желаеш. Представи си, че един футболист се опитва да обясни на волейболист как се играе футбол. Волейболистът "мисли" с ръце, докато футболистът "говори" с крака, от позицията на краката. Те не биха се разбрали. И затова трябва постепенно и внимателно да растеш към една допълнителна, нова за твоите силови полета, обща за тях реалност.

3-те мъжки силови полета отдясно:

- Очите: светлината на живота
- Дясната ръка: чисто отдаване
- Дясното бедро: победа постигната чрез отдаване.

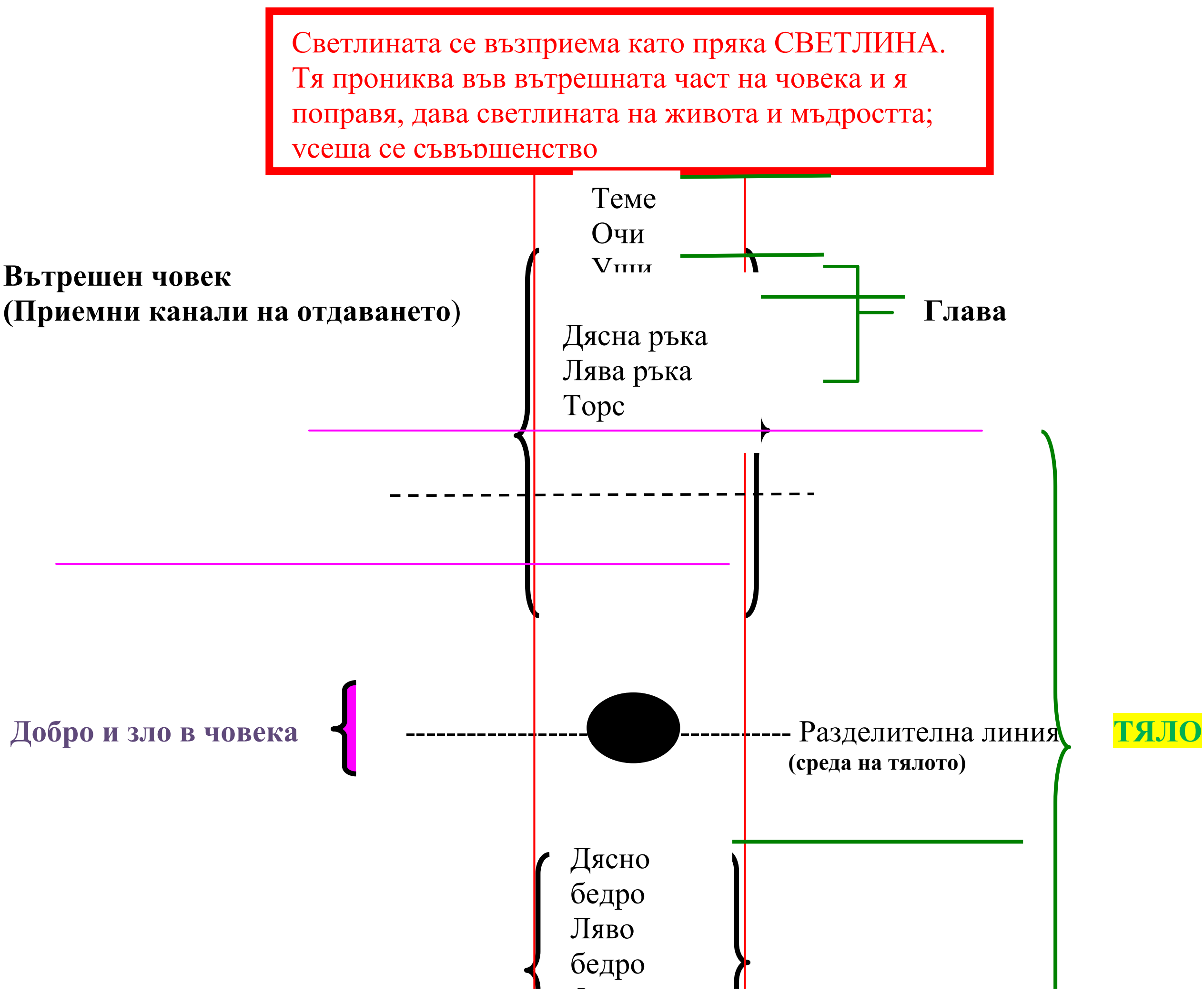
3-те женски силови полета отляво:

- Ушите: коренът на ограничението
- Лявата ръка: мощно ограничаване
- Лявото бедро: слава, постигната чрез строгост и сериозност.

4-те силови полета в средата:

- Черепът: източник на всички силови полета. Светлината на отдаването
- Тялото: благодат
- Половият орган: фундамент
- Точката на егото: епицентър на "Аз".

Структурата на човека погледната отгоре надолу

Външен човек
(приемни канали на получаването)

Чрез индивидуална духовна работа искрите от светлина трябва да бъдат издигнати към вътрешния човек (над средата на тялото)

Тук се намират искрите от светлина и тъмнина

Невъзможно е светлината да бъде опозната без ограничения. Женското в човека изгражда екран, за да отрази в началото идващата светлина, а след това да я приеме в себе си. Отдаването е мъжкото, приемането – женското. И двете са структурно необходими. Получаването на светлината и издигането на молба за светлина, се извършват чрез средната линия, представляваща сама по себе си истинската реалност. Всичко може да бъде прието в рамките на определени граници, определени от силата на екрана. Можем да получаваме само, когато станем възприемчиви. Нашата работа се състои в цялостното обединяване на вътрешните сили. Целият строеж на човека, неговите 10 силови полета, в общ план могат да се представят като 2 части:

1) от черепа до 1/3 от горната част на тялото – това е връхната част, състояща се от главата и горната част на тялото.
2) Под нея се намира долната част, състояща се от долната част на тялото и краката.

Чрез силовите полета от горната част можем да работим върху себе си, за да се поправим така, че да работим за отдаване. Тази област от вътрешните сили на човека могат да се поправят сравнително лесно. Това са фините, леките и средните по сила желания. Проблемната област представлява долната част от зданието на вътрешните сили: от 1/3 на тялото и надолу. Тази област е абсолютно недостижима за каквото и да е поправяне, освен чрез методите, представени в книга “Зоар” и “Дървото на живота”. Никакво друго учение, знание, мъдрост, духовна вяра, съществували някога, съществуващи или които ще съществуват в бъдещето, няма да дадат решение на тези проблеми. В тази книга, ние за първи път ще разкрием пред читателите, практическия метод за отношение и работа с долната част на силовите полета. Трябва да изучаваме и използваме тази част от своите силови полета в практиката на всекидневния ни живот, съединявайки я с горната част. Без легитимно, позволено съединяване на тези две части от вътрешните сили в едно, не е възможно постигането на безметежност и съвършенство. Голямата част от тази книга е посветена на придобиването на навици и “техники”, за да може читателят да научи този таен път към своето индивидуално съвършенство. И това се прави чрез устно предаване: от уста в уста. Трябва само постоянно да се настройваш, за да ЧУЕШ.

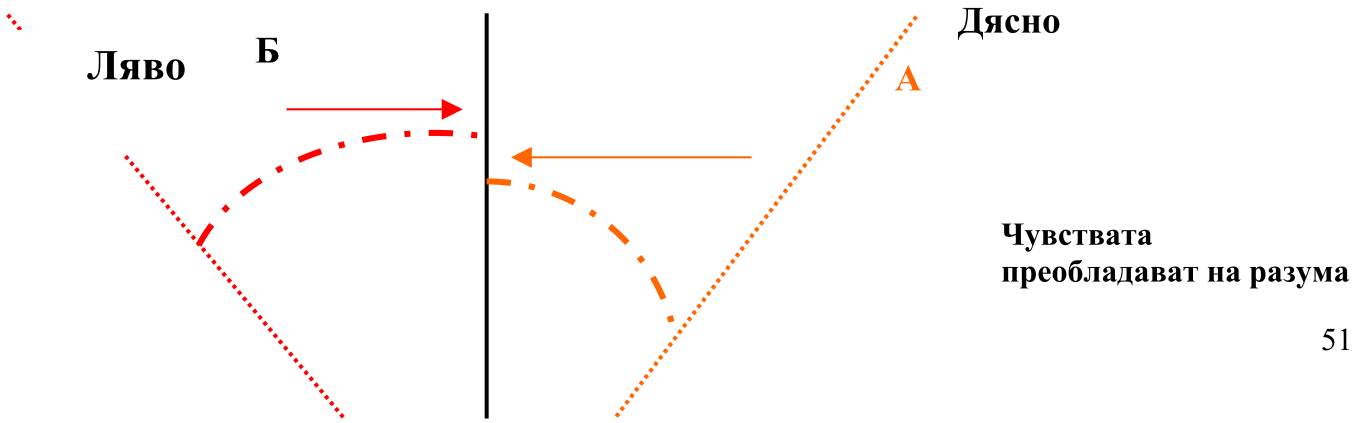
2.13. Къде се намира моето истинско възприятие?

В черепа няма недостиг, там не е необходимо поправяне. През лявата страна в процеса на поправяне, от точката на егото се изпраща все по-голямо количество непоправен егоизъм. Там постоянно се извършва изследване относно взаимоотношенията на силите. Това са тежки състояния, проблеми и болка, които трябва да бъдат "подсладени" от дясната, даващата страна. Егоистичните желания, които ти носят чувството за несъвършенство и пустота, се разпределят в горната част от тялото, в областта на лявата ръка и надолу по цялата лява линия. В лявото бедро се разполагат още по-грубите части от егоистичните въжделения, идващи за поправяне от точката на егото. Всички части постъпват за поправяне от точката на егото, от твоето желание да получаваш само за себе си. Това е твоето природно "Аз". Всеки ден към теб постъпва късче любов към себе си за поправяне. Точката на егото се състои от 4 части, а светлината може да бъде получена само в първите три. Светлината, получавана в горните три части от точката на егото, се нарича светлина на поправянето. Четвъртата, най-долна част от точката на егото, засега не може да получава светлина. Светлината, която 4-та част ще получи, когато настъпи отреденото време, се нарича светлина на целта на творението. Източният човек дава предимство на работата върху сърцето си – това е чувствен образ (проекция) на истинските силови полета в човека от дясната страна. Западният човек предпочита да работи с разума си – това е рефлексен образ (проекция) на истинските силови полета в човека от лявата страна, неговата вяра в знанието. Цялото западно знание се заключава в ограничения, след това отиваш по-нататък и отново ограничение. "Разделяй и владей" във всички аспекти на живота. Западнякът разделя истинската реалност, цялата неделима картина и след това разглежда, работи с отделни фрагменти от явленията, процесите и т.н. Това може да се сравни с телевизионната игра "Get to the picture" ("Познай каква е снимката"). Отначало показват незначителен фрагмент от нещо и двама участници в играта трябва да отгатнат, какъв предмет е изобразен на снимката. Да предположим, че на снимката има лъв. И така, в началото на играта показват една буква в квадратна рамка, на която се вижда едната лапа на лъва... Участниците трябва да отгатнат, какво изобразява цялата снимка. Ако не познаят, тогава показват следващия фрагмент и т.н., докато един от двамата играчи не даде правилния отговор. При вида на лапата единият ще каже например, че това е "четка", а другият – "килим". Но истинската реалност все пак е друга. Сега си представи, че и двамата участници в играта знаят предварително, какво е изобразено на снимката, да речем, че зад буквите се крие "лъв". Тогава при показването дори на една буква, те биха могли с точност да се захванат за работа, да изследват "лапите на лъва". Тогава те биха се разминавали в мненията си само по отношение на някои детайли, вместо безумно да гадаят, какво има на снимката. В западният човек отсъства способността за преобръщане към дясната страна и оставяне на разума в покой. А източният човек, по никакъв начин не може да се обърне към лявата страна, за да работи с мозъка си и да ограничи своите сърдечни чувства. Западният човек изобщо не е в състояние да се отдаде на склонностите на сърцето - то има нужда от ограничения, свойствени на лявата линия. Но постоянните сметки и доверяването на земната логика го води към големи спадове в настроението и вътрешни депресии. Никъде по света не може да се открие толкова разпространено явление, като депресията в западния човек. Неговото сърце, неговият вътрешен свят представлява един недодялан блок от недифиренцирано, неопределено чувство. Това е ограниченият човек с неговата склонност към "ограничения". Структурата на възприятие на западния човек напомня шофиране на автомобил с ръчна скоростна кутия. Няма плавност при преминаването от едно чувство в друго. Това е опит да разбереш света с главата си. Възприятието на

източния човек е като шофиране на автоматик - кола с автоматична скоростна кутия. Налице е плавност, изтънченост, близост до природата. Натискаш педала – увеличаваш газта. Отпускаш го – намаляваш газта. Но без да проверяваш своите мисли, желания и постъпки с помощта на разума, също няма да излезе нещо добро. И точно тази плавност, струваща ни се като простота, спонтанност при източния човек, привлича често западняка. Той бива поразен от качествата на дясната линия в източния човек и наивно предполага, че източната мъдрост и начин на живот ще му помогнат. Но в реалността, това е избор на беди от друг тип. Можеш да отразиш светлината само от средната линия – от усещането на истинската действителност. Истината е по средата между двете крайни линии. Върху средната линия са разположени законите на мирозданието, които изучава Лурианската Кабала. Източният мироглед е вяра по-ниска от разума, тоест, без проверка. Западният мироглед е вяра в знанието, вяра в разума, в “рациото”. От една страна е налице превъзходство над източния човек. Но източният човек разполага с нещо, за което западнякът няма и понятие, и не го усеща. Забележи, че науката е също вяра. Да не вярваш в съществуването на законите на мирозданието – това също е вяра. Човекът казва: “Имам желание да разбера системата за управление на мирозданието и ако не мога да я разбера, то и не вярвам”. Под понятията “западен” или “източен” човек, мироглед, аз естествено разбирам не принадлежността към един или друг народ, страна, определени групи по вероизповедание или убеждения, а само вътрешното отношение, подхода от позиция на човешките възприятия. Защото впрочем, в частните отношения, цялото разнообразие от вътрешни отношения, се намират в ЕДИН човек. И всеки от нас носи в себе си всевъзможните типове отношения, съществуващи по света. Само че, в един се проявява в по-голяма степен едно, а в друг - друго. Средната линия – това е отношението към висшето управление с вяра над знанието. Само то е истинското познаване на неделимата картина на реалността. И е така, защото тук двете части на човека съединяват в едно горната и долната. Точно обратно на отношението при западния и източния човек – нито един от тях не разполага с легитимен, законен, “позволен” достъп до долната част от силовите полета. Лявото отношение разделя - без принципа на разделянето при западния човек, не е възможен никакъв разговор. Дясното отношение не е в състояние да разделя и да разглежда елементите на цялото поотделно, а само приема нещата без проверка и анализ. Необходима е симбиоза между двете отношения. Нашата индивидуална вътрешна работа протича и в двете отношения, и изисква 24 часа в денонощието регулиране от центъра. И макар да виждаш, че търпиш поражение, усещаш недостиг, проблеми и забелязваш отново и отново, че твоето его печели битката, трябва упорито да се стремиш към средната линия. Това можеш и трябва да направиш единствено самостоятелно, но само ако знаеш как. Съотношението 51/49 означава, че в по-голяма степен избираш доброто, отколкото злото – и това е вече едно добро начало.

Поправяне с цел усещане на истинската реалност

Светлината се спуска в истинската реалност, право надолу към този свят

Място на*“Сърцето”.*

Разумът
преобладава над чувствата
Място на *“Главата”*

Светлината не се допира до точката на **“Този свят”**

Обозначения:
Б: Поправянето се състои в регулиране отляво надясно до средната точка – истинската реалност
Разумът прави отстъпки, за да се постигне мир и хармония с чувствата.

А: Поправянето се състои в регулиране отдясно наляво до средната точка – истинската реалност.
Чувствата правят отстъпки, за да се постигне мир и хармония с разума.

2.14. Метод за изграждане на желанията

Двата по-горе описани мирогледа – западен и източен – обхващат всички съществуващи в света желания. Разликата между всички видове мирогледи (включително и всички религии) и Учението на Лурианската Кабала, се състои впрочем в подхода при разглеждането на желанията. Абсолютно всички други учения и религии са построени на принципа на унищожаване на желанията в човека или в най-добрия случай на тяхното радикално съкращаване. Това е заради еднополярното отношение към съвкупността от 10-те силови полета в човека. В единия случай, ударението пада върху лявата страна, а в другия – само върху дясната, с всевъзможни отклонения и вариации вляво и вдясно. Всички човешки желания се отнасят към нашата природа и именно нивото на желанията отличава човека от животните, растенията и минералите. Всяко желание отразява определен цвят на светлината, честота на колебание и вкус. Най-високите и най-големи желания се развиват в човека и той ги използва за своето развитие и израстване. Ако човек започне да ограничава желанията си, то той съкращава себе си до нивото, да речем на животното. А ако принизи желанията си още повече, както в количествено, така и в качествено отношение, ще се спусне още по-надолу, до нивото на растенията или дори до нивото на камъка. Разбира се, колкото по-малки са желанията, толкова по-голямо е спокойствието, но да се върнеш до нивото на минерала не може да бъде цел на човека. Макар и някои да се хвалят със своите трансформации в нежива природа. Възможно е да им харесва да потискат своите желания до такава степен, че да задържат дишането си в продължение на много минути. Какво постижение само! Но в такъв случай най-комфортното състояние разбира се, е това на камъка, защото на него нищо не му е необходимо. А може би още по-добре би било изобщо да не съществуваш. Всички човешки методи се основават именно на това да се храниш по-малко, да се криеш в отдалечени и потайни места; да се отделиш от всички и всичко на този свят. По-малко да дишаш, да се превърнеш в растение или дори да се докараш до неживо състояние. Заровете такъв човек в земята за 40 дни и той все пак ще оживее. Какво постижение! Можеш

ли да си представиш, какво количество от изходния материал на човека – неговото желание за получаване – умъртвяваш по този начин! Всичко в тези учения е насочено към това, човекът да бъде ограничаван във всичко. Но нима чрез тези ограничения се преследва крайната човешка цел? Тъй като човек потиска своите желания, той се отчуждава от своето обкръжение. Тогава приема своето психологическо и животинско наблюдение, като вътрешна връзка с висшите светове. Кабала ни учи, че по-нататъшното (и по-пълно) развиване на егоизма с неговото последващо поправяне от САМИЯ човек, позволява да се задейства целия набор от егоистични желания, които човек е получил от природата и да го използва правилно. Именно трансформацията на изходния, земния егоизъм в отдаване, позволява на човека да преодолява силите на природата и да ги управлява. Той трябва да постигне състояние, при което да се издигне над цялото мироздание, а не да върви в живота, прегърбен от товара на низшата власт на желанията за получаване. Но този, който не е боец, който не е готов да поправя своята природа заради собственото си усъвършенстване, бързо бива удовлетворен от разните източни методи за самоограничаване, обещаващи му примитивен комфорт и задоволството да бъде и да си остане част от неживата, растителна или животинска природа. В светлината на кабалистичното Учение всякакви форми на подобно самоограничаване, тези практики се смятат само за опит да се избяга от действителността – нещо, което може да се сравни с употребата на наркотици. Известно е, че запознатите с всички тези учения признават Кабала, като един особен метод, като най-висшето учение за индивидуално развитие към завършеност. Но принципът на Кабала е напълно противоположен на всички останали методики. Необходимо е колкото е възможно да се РАЗВИВА собствения егоизъм, желанията. Може да ти се струва парадоксално, но именно егоизмът ни води към поправянето на човешката природа, към истинско съвършенство и завършеност. И затова те съветвам: полагай усилия за своето лично развитие по законите на мирозданието, БЕЗ желанието да станеш или да останеш като част от каквато и да било група, секта, движение и т.н. – дори и кабалистична! Но застани с лице, подложи СЕБЕ СИ на опита базиран на изложения тук практически метод. Провери върху себе си как работи той, приближаваш ли се с всеки изминал ден към усещането на истинската реалност? Убеди се, че този метод РАБОТИ!

ГЛАВА ТРЕТА

3.1 Кое е истинското Учение Кабала?

Днес, по книжарниците може да се намери огромно количество литература за Кабала. В уводната част, авторите обещават на читателя да разкрият всички тайни на Кабала, да му дадат метод, благодарение на който ще постигне благополучие във всевъзможни аспекти на живота, включително пари, слава, секс, мъдрост, знание. По цял свят има множество центрове, академии, движения, обединения и дори предприятия за изучаване и “разпространяване” на Кабала. Това, разбира се, свидетелства, че е дошло времето, когато човекът вече е узрял да търси истински духовното, да търси самия себе си. В началото, такъв човек търси групи, движения, които биха заменили неговата религиозна или друга социално-културна общност. Струва му се например, че научният подход ще му помогне да си реши проблемите. Или пък, вижда явна полза от участието си в кабалистична група - заедно се оцелява по-лесно и в материален аспект. На следващия етап от развитието си, човекът открива за себе си съкровищницата на истинската духовност - метода за индивидуална вътрешна работа върху самия себе си. Всичко лъжовно, всички групови форми на обучение и изживявания на духовен катнут в миналото отминават,

и те никога повече няма да се върнат, защото в тях липсва истинската реалност. А който не е готов за това, не е съзрял индивидуално, той идва и си отива. И затова, когато някой от моите студенти напуска заниманията си в Центъра за Лурианска Кабала, аз се радвам за него, защото “за всяко нещо си има време и място”. И неговото време още не е настъпило.

3.2 За реинкарнацията

Всяко ново поколение, е предходното поколение в нови тела. Този механизъм е вграден в управлението на мирозданието, за да води човека към по-нататъшно развитие. Защото от поколение в поколение се придобиват знания, навици и опит. И онова, което при едно поколение се разкрива за първи път, смята се за нещо ново, за изобретение, в следващото поколение се намира вече вътре в човека. Той се ползва от изобретенията на предишните поколения някак инстинктивно. Така например, поколението, родено през 1985 г. и след това, се смята за дигитално (цифрово) поколение. На тях не им е необходимо да изучават работата с компютър. Това им е заложено “в гените” по рождение. И затова, децата винаги са по-мъдри от родителите си. Процес на инкарнация на душите съществува, но не и реинкарнация на телата! Как се извършва инкарнацията на душата може да се разбере от изучаването на системата за управление на мирозданието. И точно това изучава Лурианската Кабала. Преди няколко години ме покани да изнеса лекция главният свещенослужител на една от най-големите католически църкви в Холандия, в Амстердам, наречена “Vrijdeskerk” – Църквата на мира. Лекцията трябваше да се проведе точно преди Рождество. Той се обърна към мен като към кабалист, така: “Ние (католицизмът”), както и вие (юдаизмът), не признаваме феномена “инкарнация”. Но какво мога да направя, когато нашите енориаши ме засипват с въпроси и настояват да им изнеса лекция по този въпрос”. Той беше прав: и традиционният юдаизъм реално не признава явлението инкарнация. Изобщо, те са подменили всичко духовно с правила за поведение, с продукти на човешкия разум, вместо висшата Инструкция, която изучава Лурианската Кабала. И така, аз им изнесох лекция за инкарнацията. Енориашите очевидно се успокоиха. Във вътрешното съществуване няма препятствия за едновременното съществуване на душата в този свят и във вечността. И затова, в Кабала се изучават законите за преместването и развитието на душите и в общ план - от поколение в поколение.

3.3 В Кабала няма ритуали

Учението Кабала и неговото прилагане не включват в себе си никакви ритуали. Защото това са чисто механични действия, които не водят духовно до абсолютно никакво въздействие - нито тук на земята, нито във висшите слоеве на мирозданието. И затова, ако някъде видиш подобие на ритуали, правила на поведение и т.н. знай, че това може да е всичко друго, но не и духовно, вечно. Тоест не е Единната Инструкция. Всички тези прегръдки, танци в кръжоците, пиене на водка, като че ли приближаващи човека към духовното – това си е чиста измама и просто загуба на скъпоценно време. Всяко изобразяване на вътрешните процеси в човека или на законите на мирозданието изобщо, се разрешава САМО за илюстриране на нещо духовно. Трябва да бъдем много внимателни с графичните изображения, защото външното око, окото на външния човек, е много възприемчиво към асоциативните образи. И в края на краищата може да се окаже, че е по-добре изобщо да не се правят изображения. Вредата от изображенията често превишава ползата от тяхната ценност с цел илюстрация. Това е нещо страшно: човек запомня чертежи, вместо усещане, преживяване на духовния феномен! Запомни правилото: никакъв

предмет не е в състояние да помогне в духовното, освен твоята вътрешна работа върху себе си, работата ОТВЪД разума. И никой, още от създаването на света не е оставил чертеж, рисунка, способна да изведе човека на ниво НАД знанието! Това е ЕДИНСТВЕНО в ръцете на самия човек! И затова никакъв амулет, никакъв червен конец на ръката или джобен формат на “Зоар” няма да помогнат. Под “джобен Зоар” разбирам книжка с някакви извадки от “Зоар”, която виждаш ли трябва да бъде носена във вътрешния джоб. Като че ли тя би могла да помогне на човек да спечели повече пари, да се сдобие с успех и прочее. Напредъкът е възможен само чрез поправяне на желанията, а не с помощта на някакви механични действия или предмети. Твоите неугасими стремежи и усилия трябва да направляваш постоянно само, за да се приведеш в съответствие със свойствата на светлината. За да се свържеш с нея в едно. Само това ще те поведе директно към съвършенството.

3.4 Учението Кабала започва там, където приключват всички –логии

Там, където завършва всяко позитивно знание и повече не е в състояние да прониква по-нататък с разполагаемия понятиен апарат, теория и практика, там започва Учението на Лурианската Кабала. Например, няма никаква връзка между Учението на Лурианската Кабала и (пара)психологията. С всичките си теории и експерименти с психиката, човек не може да излезе извън чувствителните рамките на обичайната психология. Във физическото и менталното тяло на човека съществуват още много неразкрити аспекти. Могат да бъдат наречени тайни, тъй като засега, те са скрити за науката. По същият начин стоят нещата с всяка наука и техника. В бъдеще ще се разкрият много днешни тайни и те ще престанат вече да бъдат секрети. Чрез традиционната наука може да бъде разкрито всичко, ОСВЕН духовните закони на мирозданието, защото за тях науката не притежава подходящ инструментариум. Учението на Лурианската Кабала се нарича тайно учение само, защото то винаги си остава скрито от външния свят. Работата е там, че чрез научни методи и инструменти по никакъв начин няма да успеем да разкрием “тайните” на мирозданието, тъй като в началото е необходимо да приведем себе си в съответствие с него. Човек усеща света чрез своите качества. Ако разполагаше с други качества, тогава щеше да чувства света по друг начин. Така стои въпросът и с възприемането на цялостната картина на истинската действителност. Преди човек да придобие свойствата за това възприятие, той няма да бъде в състояние да го усеща. И затова НИКОЯ наука и позитивно знание (= знание, основано на законите на природата с вяра в знанието) няма да ни даде способността да НАДНИКНЕМ в истинската реалност на всички силови полета. Нито в общия аспект на цялото мироздание, нито в частния – в отделния човек. Както се казва в “Зоар”: “Колкото по-скоро човечеството премине през всичките си заблуди, толкова по-скоро ще стигне до истинското Учение, което единствено ще му донесе пряко спасение и завършеност”.

3.5 Учението Кабала и предсказанията

Общоприетата и неизкоренима заблуда на абсолютно всеки човек в нашия свят, се състои в това, че Учението Кабала се занимава с предсказване на бъдещето, отгатване на миналото и прогнозиране. Към това отношение тълпите добавят своята лепта (и способстват) за публичните изяви в пресата, по радиото и телевизията, на така наречените “разпространители” на идеите на Кабала. Учението на Лурианската Кабала, по определение представлява индивидуално разкриване на светлината от човека в ТОЗИ свят, а не след неговата смърт. Не се притеснявам да кажа, че след физическата смърт няма да се случи нищо от онова, което човекът от този свят, религията, духовните течения и движения си представят. Разбира се, чрез заниманията си с Кабала, човек ще може по-добре да разбере и себе си, и

творението като цяло, като резултат от разкриването на системата за управление на мирозданието. Но Кабала не се занимава с никаква форма на предсказания. И това, което учителите – кабалисти ни съобщават за "бъдещето", са само "бъдещите" състояние, както на индивида - на неговото крайно поправено състояние, така и на човечеството като цяло. С други думи, предварително е известна САМО целта на творението, а поради това и неговото крайно състояние. Всичко, което се намира между изходното състояние на човека или човечеството и тази крайна цел, представлява работа по постигане на заложената в творението крайна цел: като резултат от пълното поправяне да стигне до възприемане на своето съвършенство и завършеност. И точно затова съществува забрана за занимания с предсказания. Защото на човека е дадена свобода на волеизявата, във всяко състояние той има право на избор. Ето това се нарича състояние 50/50.

3.6 Всеки носи своя спасител в себе си

Спасителят е светлината, която човек привлича към своята централна точка и към която той трябва да се върне. Към възприятията на всеки човек, идва неговият собствен спасител. По такъв начин, съществува една особена светлина за всяка личност, наред с общата светлина, издигаща цялото човечество към друго, висше съществуване. Когато тази светлина "пристигне" в нашия свят, външно нищо няма да се промени. Всичко ще си остане както обикновено, но ВЪТРЕШНО, цялото човечество ще постигне своето висше предназначение. Това ще бъде най-пълното вътрешно изживяване, когато човек ще почувства, къде е неговото истинско място и ще заживее в него. Тогава наистина ще започне да възприема, че живее в цялото мироздание, където повече няма да усеща нито времето, нито смъртта. За него, физическото тяло вече няма да бъде препятствие за истинското съществуване. Човекът ще започне да се идентифицира със своя вътрешен човек. Това впрочем, се случва на практика с кабалистите. За онзи, който възприема законите на мирозданието, всички ниски структури губят своето значение. Светлината, която вътрешно издига човечеството, се нарича Освободител. Под понятието "освободител" не се подразбира човек от плът и кръв. Има се предвид, че ще се появят и възпитатели, които ще започнат да наставляват масите относно вътрешния път към завършеността, вместо неразвитата, групова форма на обучение. Но засега, те са единици. Това са истинските учители, обучаващи на индивидуалния път към освобождението, те са посланиците на освободителя. Как да ги различим от лъже - учителите? ... Те служат на учениците, а не управляват!

3.7 Кабала не е нито наука, нито религия

Много хора гледат на Кабала като на религия или като на част от религиозна традиция. Това е напълно погрешно. Всяка религия е изградена, основавайки се на данни, че някога е съществувал даден пророк – човек, който е имал връзка с висшите сили. Този пророк е разпространил сред своите последователи определено знание, възгледи, вяра, които сам е получил, а те след това са ги предали по-нататък на своите масови привърженици. Този факт може да бъде открит във всяка религия. Всичко тръгва от висшето разкриване на светлината от страна на пророка или основателя на религията. Но Учението на Лурианската Кабала е метод, който те учи как човекът САМ, ИНДИВИДУАЛНО може да намери светлината и спасението. Това е метод, благодарение на който, човек може да постигне светлината и да изучава законите на мирозданието БЕЗ посредници! Онези, които са постигнали това, са ни предоставили своя път под формата на метод. Прилагайки този метод към уникалния вътрешен човек в човека, всеки жител на земното кълбо може да стане пророк за самия себе си, говорещ чрез своя вътрешен човек със светлината. Разбираемо е, че

подобен човек вече не може да бъде привлечен от религията, защото връзката му със светлината, се основава на неговото ИНДИВИДУАЛНО разкриване, а не на догми и събирани в течение на стотици и хиляди години в един куп мъртви традиции. Учението Кабала се нарича мъдрост (хохмат а-кабала), тъй като изследва пътя за разкриване на съзидателните сили в човека и мирозданието. Само онзи, който ЖЕЛАЕ това, се допуска до обучение. И затова е абсолютно неправомерно да се прави реклама на Кабала и да се говори за "улавяне на души"! Учението Кабала не се занимава с изследване на този свят, като трябва да се отбележи, че ВСИЧКИ науки без изключение се основават на Учението на Лурианската Кабала. Ето защо, този който се занимава с Кабала и я прилага в ежедневието си, вижда връзката между висшите, вътрешните сили на мирозданието и нашия материален свят. Тази връзка между вътрешните силови полета се проявява тук, във физическите, химическите, биологичните, социалните, интелектуалните и морални процеси и явления. Тъй като не сме в състояние да изучаваме всички явления взети заедно, то тук на земята изучаваме всяко от тях поотделно, като отделни отрасли на науката, техниката и т.н. При формирането и разделянето на науките и техниката по отрасли, подходът се оказа съвсем повърхностен и неадекватен. Фактически, всичко е взаимосвързано и обектите на изследване впрочем са общи. Само че, ние ги разделяме така, за да ни бъде по-лесно да правим изследвания. В противовес на този подход, Учението на Лурианската Кабала обединява всевъзможни прояви на материята вътрешно, ЗАЕДНО, в едно кълбо. В Кабала например, математиката, музиката, биологията, астрономията, медицината и т.н., се разглеждат като различни външни прояви на един и същ вътрешен закон на природата. Това е така, защото чрез изучаването и прилагането на Лурианската Кабала, се разкрива факта, че съществува само ЕДИН общ закон, изучаван именно от нея. И този всеобхватен закон се проявява в нашия свят в квантовата механика, биологията, математиката, музиката, мениджмънта и прочее. В Лурианската Кабала могат да бъдат открити и всички атрибути от всяка наука: изследвания, сумиране на данните и описание на резултатите от пробите, изпитания, повтаряемост, проверка на фактите, тяхната акумулация и структура. На нивото на нашия материален свят, един общ закон на мирозданието, се проявява като наука за мирозданието или общо казано, наука за общия закон на цялата природата. И макар, че тази проява тук е доста обобщена, тя винаги присъства вътрешно и оставя своя отпечатък върху всичко. И въпреки това, Учението на Лурианската Кабала НЕ Е наука и НЕ Е техника, защото разполага с допълнително измерение, многократно ПРЕВИШАВАЩО всяка позитивна наука, отвъд всяко позитивно знание. Кабала учи да отидем "НАД ЗНАНИЕТО". От друга страна, Кабала няма никакво отношение към която и да било религия, вяра или метод за ясновидство. Един привърженик на която и да било вяра, на въпроса дали знае какво е Кабала, чистосърдечно би отговор: "Не знам и не го смятам за необходимо". И той би бил прав, тъй като Кабала изобщо не е необходима на човека за извършването на религиозни ритуали с крака, ръце и всякакви предмети. Нещо повече - Кабала призовава към развиване на егоизма и води до нарастване на знанието. Тя е изградена върху САМОПОЗНАНИЕТО, докато религиите се базират на самоограничаване, за да се задоволяваш с "малкото".

3.8 Учението Кабала и законите на мирозданието

Най-важният закон в мирозданието се състои в това, че светлината винаги желае да даде максимална наслада на човека. Оттук произтичат и всички останали закони. А всичко, което се случва по света, е стриктното изпълнение на този закон. Във всеки произволен момент, силите на мирозданието се подреждат така, че да позволят на човека да постигне оптимална наслада. В центъра на мирозданието се намира безкрайната светлина, обкръжена от система от филтри, които все повече и повече

скриват за възприятията тази светлина. Тези филтри за скриване на светлината са абсолютно необходими и служат като стимул, за да се постараем да променим нашата природа от егоистична на отдаваща. Защото нашият източник е абсолютната безкористност. Отдалечаването или приближаването към светлината, означава във вътрешното пространство изменение на свойствата. Колкото повече се приближаваш до светлината по подобие на свойствата, толкова по-близо стигаш до своята завършеност. Ако продължаваш да се инатиш и продължиш да лелееш любов към себе си, ще се отдалечиш от светлината и от своята крайна цел. Ако сам положиш усилия, за да се приближиш по качества до светлината, без да чакаш “ударите на катнут”, тогава ще успееш да избягаш от въздействието на силите на принудата върху себе си и ще се избавиш от ненужни страдания. Ако все пак продължиш да упорстваш (= “искам само да знам, да знам, да знам”) и не пожелаеш да промениш своите качества по подобие на светлината, то в същата степен ще усещаш неприятности, болести, проблеми и т.н. Това е следствие от факта, че си обърнал гръб на светлината. Лурианската Кабала те учи, при всички обстоятелства съзнателно да се приближаваш към светлината, за да изпревариш по този начин силите на принудата. Добре е да се знае, че всичко “негативно” в нашия свят, е следствие от усещането на обратната страна на светлина, на поправящите сили на принудата. Ако следваш Учението на Кабала, постепенно ще достигнеш до своето освобождение. По такъв начин помагаш и на останалия свят: прибавяш светлината на своето поправяне към останалата част от света. Защото нищо не се губи в духовното. Тогава висшето управление в твоето възприятие ще се “подслажда”. Склоняваш строгостта на закона към милосърдие, благоволение. Затова Кабала е абсолютно практично ръководство, обясняващо на всеки от нас, на най-прост и достъпен език, как да живеем ДОБРЕ. В наши дни се извършват радикални промени. Може да се констатира, че досега управлението на света свише, се е извършвало съгласно определен план. Но, от определен момент самото висше управление направлява нашето съзнателно и активно участие във всички по-нататъшни промени, до крайното поправяне на цялото творение. Тоест, ако преди отношението към нас е било като към марионетки и обекти, които автоматично участват в процеса на развитие към изконната цел, то сега всеки човек трябва САМ, съзнателно и активно да участва в успешното завършване на този процес. Преди сме били просто деца на природата и затова не сме били в състояние активно да усещаме себе си като ПАРТНЬОРИ на светлината в довеждането на творението до неговата заветна цел. Ако не пожелаем вътрешно извисяване, то силите на принудата ще ни заставят да се подчиним на заложения в мирозданието план. Тогава няма да намериш нито едно спокойно място на земята. Като в онази шега, която ми разказа един възрастен руски евреин, работещ като таксиметров шофьор в Ню Йорк: “Къде евреинът се чувства като у дома си? – В самолета!”. Когато човекът е преследван от страдания и печал, тогава започва да търси причината за своите беди. Това е хубаво, защото знае, че е много лошо, когато го бият, но не знае защо го правят. Не е необходимо никакво предварително знание, за да пристъпиш към изучаването на Лурианската Кабала, тъй като тя говори за самия теб и твоето отношение към светлината. Както новороденото се появява на бял свят от утробата на майката голо и мокро, така е и при човекът, желаещ да се занимава с духовното. “Но за какво ми е необходимо това? За да науча нещо за външния свят ли?” Не, не за това, а за да вземеш съдбата си в свои ръце, за да се научиш да познаваш своя вътрешен свят. И тогава да направиш нещо удивително ценно от своя живот и най-добре ще е да обереш каймака и нищо по-малко от това!

3.8 Учението Кабала и този свят

Кабала подчертава, че човекът в този свят трябва да живее активно: ако може нека работи, да създаде семейство; ако може, нека роди деца, да служи на страната си, да учи и да обучава другите. И при това, във всяко свое действие, той трябва да реализира целта на съществуването си във връзката със светлината, даваща живот. Само като използва света “какъвто е”, без селекция на своите wishful thinking, желани мисли, може да постигне окончателна завършеност. И затова, при изучаването и прилагането на Кабала не съществува никакъв пост, самобичуване, самоизолация от света, включително и всевъзможни форми на обет, страх от наказание в този и в бъдния свят. Всички те са човешки, измислени практики на отношение към тялото, които само отчуждават човека от светлината, носят му ненужни страдания, вместо съзидателен път към ОСВОБОЖДЕНИЕТО.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

4.1 Шестият сетивен орган – усещане на вътрешното

Всяко впечатление, възприемано от петте сетивни органа, влиза в мозъка и там се обработва от съществуващата в нас изчислителна програма. Полученият резултат е това, което човек усеща. Също така, мозъчните клетки издават сигнали на базата на възприятията от миналото, от спомените. Ако мозъкът регистрира някакви фантазии, халюцинации, в момент, когато човек не осъзнава тези неща, то това е проблем или болест във функционирането на системата. При изучаването на Кабала възприемаш обкръжението и в същото време го чувстваш на разстояние, защото усещаш както самия себе си, така и светлината, източникът на твоите възприятия. Това е твое индивидуално усещане и никой не може да потвърди или опровергае неговата истинност. И поради това Лурианската Кабала е най-практическото учение, чиято истинност се разкрива чрез проверка и работа върху самия себе си. Постепенно, човек придобива нещо подобно на шести сетивен орган за усещане на своя вътрешен свят, който все повече и повече става подобен на светлината на живота. Сега е дошло времето да откриеш за себе си истинския живот и неговото управление, за да стигнеш до своя корен в светлината на живота. Трябва да стигнеш до разкритието, че не е възможно да постигнеш това, без да приведеш себе си, в съответствие с висшето управление. Ако човекът сам не пожелае да върви пред силите на принудата, то общият закон на мирозданието ще го принуди към духовен растеж. Външният човек е лентяй по природа, егоистично създание и по никакъв начин не можеш да го доведеш до съвършенство.

Когато човек започне да изучава Лурианската Кабала, да прилага върху себе си нейния метод, тогава той използва възможността да избегне пътя на ненужните страдания и тъгата в този свят. “Щестото чувство” на неговия вътрешен човек опосредствено освобождава в него сили и знания за правилни действия и реакции в този материален свят. И затова, той ще избегне пораженията, ударите на съдбата, нещастията и т.н.

4.2. Смисълът на живота

Един въпрос, който възниква във всеки обитател на този свят: “Защо живея? За какво са всички тези години на тежка работа, страдания и печал, за които трябва да толкова скъпо да плащам, преди в края на краищата, напълно изнемощял да стигна

до завършека на живота си?”. Този въпрос не дава покой на човека, стремящ се към истински личен успех, за да може да каже, че неговият живот се е СЪСТОЯЛ. Знай, че всички предишни години от твоя живот не са протекли напразно, а са били структурно необходими. Било е нужно да се съберат достатъчен обем страдания, за да достигнеш до ниво, достатъчно за възстановяване на връзката със своя вътрешен човек. Но сега, когато пред теб се е разкрила причината за всичките ти беди, трябва да осъзнаеш, че настоящето и бъдещето зависят ЕДИНСТВЕНО от теб самия. Днес настъпва периодът на ускоряване на твоя процес на развитие. От тази книга ще се научиш за най-кратко време да се свързваш със своя вътрешен човек. Ще разбереш колко дълбоки са вътрешните ти корени и ще придобиеш зряло отношение към смисъла на живота си и истинското развитие. И ще издържиш на всички детски болести, които отклонява възприятията от усещането на истинската реалност.

4.3 Четирите съюза

Стани нищожно малък по отношение на своя вътрешен човек. Това означава да освободиш пространство вътре в себе си. Слушай не само с главата, но и със “сърцето” си. Чрез “главата” можеш да станеш специалист, професор в дадена област на знанието. Но чрез изучаването на тази книга, ще започнеш да придобиваш fingerspitzengefuhl, ще започнеш все по-детайлно да овладяваш своя вътрешен свят, ще започнеш да УСЕЩАШ всичките си силови полета, както “петте си пръста”. Само с главата или само със “сърцето” възприемаш единствено отделни аспекти на действителността. Запитай се: “Как да постигна оптималното днес?”. Пожелай със всички свои органи да почувстваш своя вътрешен човек. Това е достатъчно като начало, а след това трябва да продължиш да растеш. “Добре, съгласен съм! Но как?” За да се свързваш със своя вътрешен човек и чрез него със светлината, трябва да спазваш ЧЕТИРИТЕ СЪЮЗА. Ако се стремиш във всяко състояние да изпълняваш тези четири съюза, ще започнеш все повече и повече да се приближаваш към своето съвършенство, да се приближаваш към връзката със светлината на живота. Тогава ще виждаш реалността все по-явно и по-явно. Тези съюзи или завети, в началото са били разкрити на няколко изключителни кабалисти, за да могат те самите да ги изпълнят и след това да ги предадат на останалите. В тази книга, те за първи път се разкриват на външни лица, които сега също могат да ги прилагат. Кабала не говори за съюз в плътта, в месото, а за възприятията на човека от неговия череп до (но не включително!) точката на егото. Ако държиш постоянно четирите съюза в своите мисли, ще започнеш да виждаш пред себе си реалността на високо ниво. “Високо ниво” разбира се, в дадената ситуация е и твоето частно състояние. При това положение, вече няма да правиш структурни грешки. Ще се поставиш в съответствие с висшите сили така, както са задействани в системата за управление на мирозданието. Светлината е сключила съюз с вътрешния човек на четири места. Светлината – това е желанието за отдаване. В нас, по природа съществува само желанието за получаване. Ако се съобразяваме с четирите съюза, то винаги ще бъдем насочени към неотменните закони на мирозданието, вместо към човешкия “разказ”. Колкото и правдоподобен да ти се струва твоят разказ, той си остава човешка измислица. Когато чувстваш четирите съюза, животът в твоите усещания се превръща в перла. Всичко зависи само от твоето намерение.

1. **Съюз с “очите”**. Това е място вътре в силовите полета на вътрешния човек, което се нарича мъдрост. Областта на мислите, представляващи сами по себе си най-фината форма на желанията. Смисълът на този съюз се заключава в това, при общуването със себе си и с обкръжението, “да наблюдаваш и в

двете”, КАК гледаш, защото външният човек може да “гледа с лошо око”. Мислите и вътрешният поглед трябва да бъдат чисти.

2. **Съюз с “езика**”. Това е място вътре в силовите полета на вътрешния човек, наречено интуиция. Съюз с думите. Област на предаването на мислите към тялото, благодарение на което, формата на желанията малко се удебелява или загрубява. През това място се приема храната навътре. Чрез това място може да се благославя или проклина. Не клюкарствай! Произнасяй съзидателни слова! Не проявявай недоволство, мърморене! Предотвратявай негативните забележки на своя външен човек.
3. **Съюз със “сърцето**”. Вътрешното сърце е силовото поле на “тялото”. Областта на усещане на формата на желанията, всяко от които вече се намира в отделен отсек. Всички желания на сърцето, отношенията към обкръжението, любовта, омразата – всички те се намират на това място. Така е и тук - определени желания са съзидателни, а други са разрушителни. Когато проумееш тяхното съдържание, твоята нагласа ще се промени към по-добро. Ще престанеш да бъдеш роб на каквато и да било ситуация. Няма да зависиш нито от обществото, нито от семейството, нито от приятелите. Обичай ближния си и не изпитвай ненавист към другите. В началото ще се учиш да прилагаш това спрямо своите вътрешни желания. Защото на първо място, ти ненавиждаш своя вътрешен човек.
4. **Съюз с “детеродния орган**”. Това е място вътре в силовите полета на вътрешния човек, наречено детероден орган. Не го бъркай с плътта, защото Кабала се занимава изключително с вътрешните сили. Там е вместилището на най-тежките, много трудно поддаващи се на поправяне желания. С тях се общува много трудно, защото няма никакъв контрол над тези желания и подбуди. Там, тези желания вече са се затвърдили достатъчно и затова с лекота преминават в действие. Всички вътрешни енергии от всички останали силови полета над това място, преминават в края на краищата към основата, към детеродния орган. И точно там, винаги има огромно струпване на енергии, които са недостъпни за никоя наука, религия и учение тук на земята. То е било и си остава табу, забранено място, тъй като не сме получили ключ за неговото правилно използване. И само Лурианската Кабала знае механизма за правилна работа с най-вътрешно и интимно място в човека. Това е най-радикално важното място за осъществяване целта на твоя живот и затова се учи да общуваш с него, вместо да използваш празни думи за духовното! За онзи, който не следи това място в самия себе си, за него няма спасение! Никой и нищо няма да му помогне!

Четирите съюза трябва да се спазват и по отношение на материята. Тъй като всичко в човека е взаимосвързано. Светлината на живота е съвършена и нашият вътрешен човек трябва да и съответства по свойства. Съблюдаването на 4-те завета е въпрос на живот и смърт, всичко или нищо, и затова се учи да ги използваш на практика. Невъзможно е да вършиш малко зло и малко добро. Защо не? Тъй като нашият източник, светлината, законите на мирозданието, са съвършени. Затова не съществуват половинчати решения и в нашия вътрешен човек, граничещ със светлината. Впрочем за нас не съществува друг избор, освен да се стремим към индивидуалното си съвършенство, докато всеки от нас не изпълни своето предназначение. Колкото повече изпълняваш 4-те съюза, толкова по-добре изживяваш истинската реалност. Просто трябва де стремиш към: 1<2<3<4. Колкото повече, по-често, по-интензивно съблюдаваш 4-те съюза, толкова по-голяма победоносна сила на волята развиваш в себе си. И тогава си удивен, виждайки, че НИКОЙ и НИЩО вече не е в състояние да те върти на пръста си. Преставаш да бъдеш роб и ставаш господар на съдбата си и на жизнения си път. Тогава във всички области постигаш постоянен успех и благополучие: в работата, с приятелите, в

семейството. Така е, защото прилагаш в практиката на ежедневието си тези 4 съюза. Във всяка ситуация, задача, решение на проблем, проект, ще можеш да усещаш всичките 10 вкуса, сияния на светлината. Ще те порази гигантското нарастване на търпението, поносимостта, устойчивостта и издръжливостта. Наистина ще станеш неуморен! Тогава няма да ти бъдат необходими всякакви "ободряващи" средства. Нито кафе, нито алкохол, нито цигари, няма да ти трябват, за да се отпускаш. Твоето обкръжение, включително колегите и конкурентите ти, изведнъж ще придобият много високо мнение за теб, без дори да разбират защо! И при това, ще си останеш много спокоен, без външен блясък заради тази метаморфоза, защото в теб самия няма нищо, което да обожаваш. Трябва да се съблюдават съюзите на очите, езика, сърцето и детеродния орган, и да се възприемат 10-те силови полета. Вътрешният човек познава силата на светлината. Външният познава телесните сили, желанието да получава само за себе си. Най-лесно се изпълнява първият съюз, а най-трудно четвъртият. Никой не е в състояние да държи под контрол силите под кръста, без съответната подготовка. Онези, които се усамотяват в разни укрития и откъснати от света места, за да избягат от светските съблазни, така или иначе, и там вършат безобразия един с друг или сънуват порочни сънища, предизвикващи в тях макар и непроизволно, съответните реакции и действия. От това не може да се избяга, тъй като на човека в нашия свят, противоотрова срещу природата не е дадена. Това е особено поразително справедливо по отношение на 4-те съюза – там наистина не може да ни помогне никакъв инструмент, освен Учението за законите на мирозданието, единната Инструкция, в лицето на Лурианската Кабала. Чрез нея получаваш достъп до силите под кръста. В манастира продължаваш да виждаш образите, и то още по-ярко, отколкото ще ги срещнеш и в най-плътната част на материалния свят. Защото, чрез самозадоволяването разрушаваш всички свои по-рано извършени поправяния. Колкото повече отстъпки правиш на своя външен човек там, където се намира най-мощното силово поле на детеродния орган, толкова по-малко то се насища. И колкото по-малко му даваш, толкова по-спокойно и уравновесено става то. Там няма място за игрички и комедии.
Нека разгледаме сега по-отблизо четирите съюза.

1. **Съюз с "очите"**. Твоите очи, мъдростта, трябва да гледат с добро, с благоволение. Не гледай с лошо око, не завиждай на никого, защото така убиваш себе си. Бори се със себе си, за да не завиждаш на никого. Работи върху себе си. Ако гледаш другите с лошо око, ти се откъсваш от своите собствени вътрешни сили. Винаги гледай себе си, а не останалите, не приятеля си. Можем да се прегръщаме един друг, но това не бива да бъде комедия. Трябва вътрешно да проявяваме благоволение към другия, а това никак не е просто. Когато твоят приятел или съсед си купи нов автомобил, не му завиждай. Преглътни това чувство и се отнеси доброжелателно. Следи своето отношение и регулирай чувствата си и тогава ще видиш, че това нещо е чудовищно трудно. Желай му доброто, радвай се вътрешно на неговия успех. Почувстваш ли, че нямаш сили да го направиш, обърни внимание на това и се балансирай. Никой друг няма да ти помогне. Моли се за помощ, за да бъдеш в състояние да благославяш всички и да им желаеш доброто! Да, желай доброто, дори и на най-върлия си "враг", а не само например на кабалистите от "нашата група".... Защото другите, всеки, който е извън теб, няма абсолютно никакво отношение към теб, към твоята вътрешна работа.
2. **Съюз с "езика"**. Нямай, не използвай лош език! Това се касае не само за нещата, които произнасяш гласно, но и за онова, което премълчаваш, а чувстваш в себе си. Дори и само да си помислил да направиш нещо лошо, то е същото като вече да си го сторил. Защото във вътрешното, в истинската реалност, мислите се съхраняват завинаги и не трябва да бъдат изтривани! И единствено искреното разкаяние за лошите помисли, може да предизвика чудотворно въздействие и да "покрие" твоето зло със слой от добро. Спри със

своя лош език и непрестанно трансформирай неговото негативно отношение в позитивно, при РЕАЛНО съотношение: 51/49, т.е., с минимален превес на доброто.

3. **Съюз с “тялото”.** За епицентър на тялото служи сърцето, твоето “аз”. Омразата – това е отрицателната забрана за сърцето. Прехвърли я чрез работата върху себе си към противоположната страна, към любовта. Позволи на светлината безпрепятствено да протича към цялото ти вътрешно тяло и .... обичай. Ако не си в състояние да преминеш през завесата на омразата, моли се. Недей просто да хвърляш някакви думи на вятъра, а се смалявай вътрешно. Смаляването означава, че отслабваш силата, тежестта на желанията, с които засега не можеш да се справиш. Смаляваш своето самодоволство. Това е етап от поправянето.
4. **Съюз с “детеродния орган” (основата).** Както вече споменах по-горе, този аспект е абсолютно непознат за никого. Намират го за смехотворен, защото е в разрез с човешкия разум. “Да гледаш филм с пикантни, възбуждащи любовни сцени – нима това е зло? След изморителен работен ден да се отпуснеш върху кушетката на масажиста, какво позорно може да има тук?” Работата е в това, че не можеш да измамиш своя вътрешен човек, той няма да позволи да бъде ловко измамен! Всички тези “невинни” сцени, несъмнено ще повлияят активно на твоите мисли и чувства, макар и да не се замисляш над това. Така е, защото не познаваш механизма на истинското функциониране на областта под кръста. Наистина, никой не знае, как да общува по правилен начин с това място. Политиците, включително и Президентите на държавите по света, дори и на най-малките страни, се препъват именно на това място. Те управляват народи, решават съдбите на много хора извън себе си, но това място в тях някак не им е подвластно. Човекът, стремящ се към единство с висшите сили на мирозданието, често прибягва към търсене на убежище в манастирите, пустините, но никъде не може да избяга и да се спаси от своята непоправена основа. По-лесно е да получиш власт над всички земни жители, отколкото над своя собствен фундамент. И никой няма да те освободи, освен ако за радост, не ПОЖЕЛАЕШ да приведеш себе си в съответствие със законите на мирозданието. Защото няма нещо в общото, което да не присъства и в частното. А човекът е един малък свят сам по себе си. С помощта на еднозначната Инструкция и малко основни упражнения, това разбира се, ще стане възможно за теб. И затова, не се занимавай с бардаците на другите и с останалите, защото тогава прехвърляш своето възприятие върху някой друг. Разбираемо е, че тогава се чувстваш облекчен, но всъщност губиш връзката си със своя вътрешен човек, а чрез него и със светлината. Захвърлят те с лице право в собствената ти мръсотия, заради твоето свинско отношение към СЕБЕ СИ. Излиза, че напразно си губиш времето, без да постигнеш нещо съзидателно. Изучавайки тази книга и прилагайки я върху себе си, ще започнеш да се оценяваш по достойнство, тъй като ще откриеш вътрешното в теб и ще постигнеш единство.

4.4 Превърни най-злия си враг в свой приятел

Най-големият враг на човека е неговият непоправен човек. Няма друга враждебност, освен непоправеността и противодействието на своето собствено усъвършенстване. Това е препятствието. Да се поправиш означава да виждаш съвършенството на света. “Погледни и вкуси, колко прекрасна е светлината” казва кабалистът. За тази цел е необходима вяра над знанието. Фундаменталистът има вяра по-ниска от знанието. Такова е отношението на масовия дух, който не проверява. Непоправените са изпълнени със съмнения от типа: “Как е възможно добрият владетел на света да

допуска смъртта на невинни деца?”. Твоят правилен отговор трябва да бъде: “Не го разбирам това нещо, просто не ми се връзва. Но вярвам отвъд моето разбиране, че неговото управление се състои в това, че е добър и върши добрини. А фактът, че вътрешно все още не мога да почувствам това, се дължи на обстоятелството, че все още не съм се поправил, за да се убедя със собствените си очи”. Не бива да упрекваме хората, че все още се намират на етапа на масовия дух на възприемане. Всяко създание трябва да се разглежда отвътре. Груповият дух все още е в процес на развитие. Дай му доказателства, групи, движения. Колкото повече хора се придържат към дадено мнение, толкова по-правилно изглежда то в техните очи. Единната Инструкция е индивидуален подем, благодарение на собственото изчистване, с последващото изграждане на истинската личност. Всички желания, които се проявяват в света, се намират и в теб самия. Веднага, след като човек напълно се поправи, той ще започне да усеща нещо, което просто не може да се опише с думи. Смисълът е вътрешно да се съединим един с друг. Отвътре дай силна целувка и топло ръкостискане, а не от своя външен човек. Целият външен показ е просто игра. Можеш да си играеш, но това няма да те доведе до заветната цел. Прави нещата така, както твоят вътрешен човек те призовава. Не се опитвай да бъдеш изкуствено вдъхновен, впечатлен. Не поставяй вътрешно себе си над своя приятел, защото тогава ще станеш недостъпен за него. Колкото по-ниско се поставиш вътрешно, толкова повече ще можеш да се учиш и да получаваш от него. Само твоят вътрешен човек може и трябва да се поставя по-ниско. Това не е изкуствена игра на скромност и простота - “колко съм добър”, а е едно особено отношение, за да превърнеш своя живот в перла.

4.5 Единственият свободен избор е изборът на обкръжение

Всеки човек получава право на свободен избор в живота си. И този свободен избор, се състои САМО в това, че можеш да избираш своето обкръжение. Остави старите си приятели, ако се подиграват на твоя стремеж към съвършенство. Рано или късно, те ще те оплетат в своята мрежа. Безусловно ще ти отговорят, пряко или косвено, да съсредоточиш силите си върху нещо друго. Ще се превърнеш в тяхна жертва, ако все още не си способен да направиш свой собствен избор. Преди си бил кръгла нула и си можел добре да плетеш интриги. Но сега вече, изведнъж не можеш и не желаеш да го правиш. Обкръжението ти няма да може да преглътне подобно нещо от твоя страна. В това е и твоят свободен избор: остави груповия дух! Ако имаш нужда от приятели, търси хора, които също работят над своето индивидуално усъвършенстване. Но недей да правиш реклама насам-натам, свързано с вътрешната ти работа над себе си. Не отдавай под аренда своето сърце на друг. Човек има <u>право</u> на стремеж към съвършенство, но това <u>не е задължение</u>, защото всеки следва своя собствен стадий на развитие. Който все още не е узрял за това, ще стигне до него по-късно. Може да се случи след година или две, или при следващата инкарнация, а може и да бъде доста по-късно. Но онзи, който още сега вижда своя живот като нещо много скъпоценно, нека започне още СЕГА. На новака ще му се наложи да прояви търпение, тъй като приема всичко без съзнателен избор. Той идва от света на петте сетивни органа. Ветераните трябва да проявяват много търпение, защото от чувството, че си всезнаещ - оглупяваш. Ти си този, който има своите намерения. Кажи ми, какво е твоето обкръжение и аз ще ти кажа кой си. Не бъди роб на своето обкръжение! Работейки над своя вътрешен човек, вероятно ще се разделиш с 90% от своето старо обкръжение. Трябва да се примириш и да бъдеш подготвен за това!

4.6 Четирите типа хора в твоето обкръжение

1-ви тип – той е най-висшият по ред, който трябва да привлечеш. Това са хора, които, както и ти, се стремят към завършеност. Те желаят да живеят според законите на мирозданието. Създавай около себе си такова обкръжение, с което можеш редовно да общуваш. Те не са еднодневки, тоест техният избор не е по възрастов признак, а по вътрешен.
2-рият тип, с който можеш да общуваш, поощрява твоя път на самостоятелно поправяне, но самите те само наблюдават процеса отстрани: "Какъв ли обрат ще вземе това негово занимание?". Те уважават твоя избор. Важното е, че не те отклоняват от този път. На самите тях им е необходим тласък, но ти ги остави на мира и не ги бутай към пътеката, по която вървиш. И това е в съответствие със закона на мирозданието: няма насилие във вътрешното!
3-тият тип, с който МОЖЕШ да се сбогуваш, е безразличен към твоите амбиции. Те не преграждат пътя, по който си тръгнал.
4-тият тип, с който ТРЯБВА да се разделиш са онези, които ти се подиграват. Те не желаят да победят материята и плътта. Прекарват дните си в безделие и желаят да повлекат след себе си в еснафското блато и останалите. Особено важно е, ВИНАГИ да стоиш настрана от такова обкръжение.

Но нали е казано: "Обичай ближния, като самия себе си!". Мога ли да нарека присмехулниците "ближни"? Трябва ли да ги обичам? Отговорът е: ДА! Всички ние произлизаме от един източник. Ако си порежеш пръста, не те боли самият пръст, а чувстваш болката в сърцето и главата. По същия начин стои и въпросът с всички обитатели на планетата. Всички ние (а не само кабалистите), сме вътрешно свързани един с друг... Но в началото, работи върху себе си. А след това ще можеш да помагаш и на останалите. Но защо не веднага? Работата е там, че ние сме обединили много малка част от нашите вътрешни сили и затова е по-добре отначало да обичаш малък брой съмишленици, тоест онези, които имат сходни качества. Според степента на нарастване на силите, ще започнеш да привличаш към себе си все по-голяма и по-голяма част от общото. И тогава ще започнеш да обичаш също и останалите: и ближния, и далечния...

4.7 Извън мен всичко е съвършено

Важно е, какво правиш със своите желания. Извън теб всичко е съвършено, но ти не виждаш този факт. Непоправените страдат и се измъчват, но няма значение. На своето най-висше ниво ще започнеш да обичаш и присмехулниците. А в момента не си в състояние да обичаш дори себе си. Дори не знаеш, кой е твоят вътрешен човек. Как можеш да обичаш тогава враговете си? Затова не можеш да общуваш с присмехулниците. Не ги кани при себе си, ако не можеш или не желаеш, но защо да ги мразиш от разстояние. Можеш да изпитваш любов към тях само, ако извън себе си усещаш светлината. И всичко е добро .... за поправянето. Затова - обичай всички! Всички сме на пътя. Отначало развивай своя вътрешен човек, защото е мразен и загубен. По какъв начин? Чрез любовта ти към външното. Сега положи усилия. Получава ли се при теб? Добре! Не? Пак е хубаво. Всичко върви стъпка по стъпка. Изпитваш безразличие? И това е хубаво. Може би днес наистина не знаеш какво да правиш. Точно тогава е особено правилно да проявиш търпение и да не се съпротивляваш вътрешно. Трябва да издържиш угнетяващото чувство с радост. Не бягай от това чувство, защото бягаш от собственото си спасение, от самия себе си. Знай твърдо, че там, където боли, на това място, зад тази болка, се крие и спасението. Не трябва да търсиш опасността и глупостта, но без неприятни моменти или дори периоди, по никакъв начин не можеш да напредваш към целта. Отначало изучавай метода за поправяне в смисъл: прави така или прави иначе, а по-късно той

ще започне да работи в теб “спонтанно”, автоматично. Твоята система сама ще започне автоматично да избира необходимия режим, оптималното решение. Вътрешният човек не може да прави грешки. Този безотказен механизъм е заложен по рождение във всеки от нас. В юношеските години преживяваш всякакви наслади, докато накрая не стигнеш до границата, където се проявява преломният момент, с всички беди и печал. По пътя към индивидуалната завършеност не може да бъде по друг начин, освен чрез постоянна конфронтация с определени структурни сили, които трябва да преодоляваш. Както трябва да се преодолее силата на земното притегляне, за да се излезе в космическото пространство, така и вътрешният човек трябва да преодолее “силата на земните желания” на своя външен човек. Точно по този начин, необходимата за твоето израстване сила, отначало се съпровожда от чувството на недоволство. И затова не е необходимо веднага да се тича при доктора. Безсънието и главоболието може да имат грандиозно очистващо действие, да бъдат спасителния пояс, който ти хвърлят и който ти, в неприятния според твоето усещане момент, все още не разбираш, и затова не го приемаш. Възможно е точно в този момент да ти показват, какво трябва да поправиш в тази инкарнация. Тоест - най-важното! И затова, приемай всичко с радост - като изключителен дар! Но не търси сам страданията и стой настрани от опасностите.

4.8 Четирите нива на вътрешното

1-во ниво: **Действие**. Това е най-нисшето ниво, с което човек се сблъска в процеса на своето поправяне, в областта на отдаването и получаването, доброто и злото. Това е онзи слой в неговото съзнание, където силите са структурирани по такъв начин, че усещаш 90% като зло и само 10% като добро. Не можеш да избегнеш този слой вътре в себе си. Трябва да се проявят сили и да се издигнеш, да ПРЕМИНЕШ през това ниво. Не да се стараеш да го прескочиш, защото това няма да ти помогне, а да преминеш през него. Най-голямата сила трябва да се генерира на старта, като при запалване на двигател. В началото колата трудно се поддава на движение. Но когато вече сте се отлепили от място, става по-лесно да се управлява и вече може постепенно да набираш скорост.

2-ро ниво: **Формиране**. Тук, областта вътре в теб е със структура 50% зло и 50% добро. Тук, като че ли е по-лесно да се напредва. Налице е по-голямо приемане, съгласие с управлението, а затова и съответствие със законите на мирозданието.

3-то ниво: Съзидание. Тук усещаш 90% като добро и само 10% като зло.

4-то ниво: **Сияние**. Практически се усеща от теб като 100% добро. А онова, което все още усещаш като несъвършено в себе си е като прах, който е в процес на завършване, който ще се “съживи” след окончателното поправяне на цялото човечество. Това е нивото на крайната цел на твоето поправяне. Тук стигаш до съвършенството и непрестанно сияеш със светлина, без издигания и падения.

4.9 Показвай слабостите си

Повечето хора започват своята вътрешна работа доста късно. Това е като да отидеш на лекар едва, след като цялото тяло е поразено от болестта. В извънредни случаи естествено отиваш при доктора, но се постарай да предотвратиш заболяването чрез вътрешната работа върху себе си. Всеки трябва сам да се поправя според принципа за слабото звено: осмели се да видиш своите слабости. Не се занимавай с поправянето на онова, което ти е приятно да поправяш, което желаеш да доведеш до блясък, а напротив – концентрирай се върху най-слабата си точка. Оголи я за себе си и се хващай за работа. Винаги оправдавай управлението на мирозданието. Бъди честен към себе си. Ако нищо не усещаш, тогава можеш и трябва да си го признаеш.

Твоето его ти говори нещо друго, но вътрешният човек желае да победи природата. Трябва да станеш истински, цялостен човек. Защото думата "цялостен" говори сама по себе си. Какво представлява ЦЯЛОСТНИЯТ човек? Това е онзи, който изпълнява ЦЕЛТА на своето съществуване и в това намира своята завършеност, пълнота! Адам бил първият, който можел да бъде наречен ЧОВЕК. Преди него са съществували само човекоподобни, двуноги говорещи същества. Превръщаш се в ЧОВЕК едва тогава, когато признаеш законите на мирозданието и започнеш да ги изпълняваш. "Човекът" по определение е същество, което е в състояние на признаване на своето вътрешно и работи над неговото развитие. Трябва да се научи да го усеща, защото знае, че не съществува нищо реално, освен светлината на живота. Вътрешният човек е съществувал и по-рано, но ПРИЗНАВАНЕТО на законите на мирозданието започва от Адам. Четирите съюза са били сключени не с човекоподобните, ловуващи мамути. Грехът не е нищо по-различно от егоистичното получаване. Именно заради това получаване, вътрешният човек изпитва срам и се крие от светлината. Но откъде се е взел този срам? Ако кажеш на крадеца, че е крадец, той няма да се обиди. След "греховното" получаване, вътрешният човек взема инициативата от външния и се старае да възвърне хармонията със светлината, със законите на мирозданието. А преди вътрешният човек да започне да бъде усещан, срамът изобщо не се възприема като нещо "позорно". Колкото повече се приближаваш към своя вътрешен човек, толкова повече се проявява здравият, съзидателен "срам". Започваш да "виждаш" своята голота, своята поквареност, своята уродливост по отношение на все още латентното си, неразвито съвършенство. Подобно усещане на срам, е вече една висока степен на вътрешно развитие, защото е знак, че вече си навлязъл в процеса на поправяне. Обичай съвършенството на своя вътрешен човек, а не плътта и кръвта си. Само благодарение на такова отношение, ще съумееш да изпиташ любов и към другия.

4.10 Няма друг път към съвършенството, освен чрез развиване на вътрешния човек

С времето, хората се променят и затова, този процес се наблюдава и в периода на работа над тази книга. Отначало се проявява природната съпротива. След това ставаш все повече и повече като гъба. Трябва да навлезеш надълбоко в самия себе си, а не настрани или да се мотаеш на повърхността. Използвайки неограничената мъдрост в качеството ѝ на инструмент, проникваш в скритите места в теб. Работейки над тази книга, ще отвориш в себе си определени клапани, а други ще затвориш. Чрез нейното използване, ще отвориш в себе си приемника на доброто, което ти е отредено. Учението Кабала говори само за това. Кабала произлиза от думата "кибел" – получих. Как да получиш всичко хубаво, без след това да остане усещането за "махмурлук". Вътрешно стани нищожно малък и душевно спокоен, но в същото време пределно вътрешно активен. Бъди винаги готов да възприемеш своя вътрешен човек. Всичко, което правиш - добрите дела и учението, са допълнение. Във всеки от нас има абсолютно всичко и не се налага да ходим никъде за пример. Постигай, преминавайки сякаш през плътта, сърцето и разума. По този начин, някои клапани в теб ще се отворят, а други ще се затворят. Отстъпвай и не се съпротивлявай. Съществува само ЕДНА всеобхватна сила, ЕДНО много тясно, но адски важно отверстие, както над нас в мирозданието, така и дълбоко във всеки от нас... с качеството абсолютна безкористност. Веднага, след като приведеш себе си в съответствие с тази сила, тя ще освети, "ще облъчи" твоите низки сили под кръста и те... ще откликнат! Вместо егоистично получаване, ще откриеш за себе си управляващото свойство на мирозданието. И тогава, АВТОМАТИЧНО ще получиш всичко, което искаш. Не съществува сила, която да успее да предприеме нещо срещу твоя вътрешен човек.

4.11 Лявата ръка отблъсква, а дясната привлича

Този метод на поправяне означава, че “лявата” и “дясната” поправят. Няма начин и двете ръце да привличат към себе си. Защото едното стои срещу другото. В началото има борба на противоположностите, а след това постигаш единство. “Дясната ръка” посочва даващата сила – любов и предразположение – силата на привличане. Можеш да даваш неограничено. “Лявата ръка” е строгостта на закона – посочва силите на отблъскване, на ограничаване. Причината е, че тогава човекът по силата на своята непоправеност, все още не е в състояние да получава, за да отдава. Той желае да получава само егоистично. Едновременното действие на двете сили, създава поправеното състояние – средната линия, която съответства на истинската реалност, на динамичното равновесие на тези две сили. По такъв начин и двете сили са съзидателни. Доброто и злото се нуждаят едно от друго. Невъзможно е да се постигне завършеност, без да приведеш двете сили в себе си до най-високата точка. Постоянно си повтаряй, че не ти трябват други сили освен онези, които съществуват в твоя вътрешен човек. Това не е лесно - трябва да вярваш, защото още не можеш да видиш това с разума си, когато все още намираш в себе си толкова противодействащи сили.

Да, това не е проста работа, но именно факта, че “не е лесно” е ценното. Някои сили изглеждат зли, тъй като все още не си развил в себе си необходимите органи за възприятие, за да виждаш доброто, стоящо зад “злото”. Още не можеш да проникнеш със своето вътрешно зрение. Същото се отнася и за добрите сили! Ние можем само да се приспособим към светлината. Тогава все още нямаме сили, за да се издигнем към нашия вътрешен човек. Всеки си има свои очаквания и желае нещо, което би му дало непрекъсната завършеност. Клапаните за получаване се отварят или затварят в зависимост от прикрепянето на твоята вяра към това или онова. Но с времето откриваш, че отново си се излъгал. И всичко това е защото, в края на краищата трябва да постигнеш в себе си вратата на спасението, откъдето към теб протича животворната сила. Като следствие от това, всички останали клапани се преструктурират. И затова, отначало трябва да работиш над себе си и да изградиш доверие към своя вътрешен човек. Ориентацията на всички останали клапани, е съдбата на човека с масов дух. Във всяка ситуация, човекът трябва да се учи да разрешава своите противоречия, настроения и чувства. По какъв начин? Като използва силата на доверието над знанието, за да разреши противоречията на по-високо ниво. Разрешаването на това противоречие се нарича единство. Доброто и злото от едно ниво, на друго - по-високо ниво, се превръщат винаги в добро! Но не просто добро, защото сега на това по-високо ниво, се проявяват и нови противоречия. Всичко е изначално построено така според Инструкцията: можем да вървим само с двата крака. <u>Целта и резултатът</u>: да се постигне единство между двете крайности на своето непоправено възприятие. Придобил си сили на по-високо ниво. Нещо повече, удостояваш се с получаването на нова двойка противоположности. Отново ти показват една двойка, състояща се от добро и зло, но на по-високо ниво и сега, отново трябва да се постараеш да ги приведеш към единство, и т.н. Отново и отново ти “подхвърлят” ново, по-трудно и по-тежко парче от твоя егоизъм, за да го поправиш. Не ти трябва да знаеш, къде е краят на процеса на твоето поправяне. Трябва ежедневно да се постигат резултати. Сега усещаш два полюса - знай, че това е заради твоето недостатъчно възприятие, недостатъчно поправяне. Причината не е извън теб, но и вината не е твоя. Между другото, ти и сега си напълно съвършен. Просто все още не усещаш, че това е така. Наблюдавай внимателно, върху какво съсредоточаваш вниманието си. По този начин някъде откриваш още един клапан, за който вярваш, че оттук ще дойде поток от животворяща светлина. Твоите мисли, желания и действия могат да предизвикат

изтичане на енергия от теб, тъй като едновременно с получаването на жизнена сила, можеш да я изгубиш поради изтичането й. Високо, означава високо възприятие, висока реалност, по-пълно преживяване. Не поставяй професията си като жизнена цел, тъй като тогава, винаги ще се окажеш излъган. Можеш да инвестираш всичко в своята специалност и да постигнеш най-големи успехи, но ако не свържеш това с развитието на вътрешния човек, то външната висота на твоя успех ще се окаже куха. От скука ще започнеш да вършиш глупости. А ако така и не постигнеш върхове, все пак тялото ти ще се измори и пак ще си останеш празен. Чрез откриването на истинския клапан към своя вътрешен човек, ще придобиеш живот. Не се меси в поправянето на другите! Можеш акуратно да покажеш правилния път, но самата работа, той трябва да свърши сам. Учението на Лурианската Кабала е едно чудесно средство, но не и вълшебно. Винаги търси съединението и съблюдавай четирите съюза. Не лелей развратни мисли или желания с очи, език, сърце или детеродния орган. Всичко се определя от твоето намерение. Казваш, че никого не обвиняваш, не съдиш, но мислиш за тях – това вече е развращаване. По този начин предизвикваш изтичане на твоята енергия. Губиш възприемането на истинската действителност, която те води към съвършенство. С такова отношение, се разминаваш по качества със светлината. Развратните мисли и желания в сърцето означават, че пожелаваш някого или нещо по егоистичен начин, заради своя външен човек. Докато външният човек пожелава нещо, ти не се приближаваш към източника на живота, защото източникът на живота желае само да дава. Получаването с намерение заради отдаването, се отнася към категорията отдаване. Както малко, така и много. Знанието за атома дава познание и за веществото като цяло. Същото е валидно и по отношение на вътрешното. Живеейки “тук” и “сега” можем да растем към съвършенството и да го усещаме. Реинкарнацията е връщане в нашия свят отново, тъй като не си изпълнил задачите си в предишното поколение. Кабала те приканва към твоя вътрешен човек. Мирозданието и “аз” сме едно и също нещо, но “аз” съм малък. Открий себе си чрез истински поглед. Не разбираш, че мирозданието и “аз” притежаваме абсолютно еднакви качества? Признай това отвъд своето знание и не се съпротивлявай. И тогава ще видиш...

ГЛАВА ПЕТА

5.1 Позицията на любов към себе си

Когато човек започне да се занимава с Кабала, той все още е затънал до уши в земните дела. Всички извинения, с цел само и само да не се върши вътрешна работа, се нашепват от егоизма. “Но аз не мога да изслушам урока заради този пристъп на мигрената!”. Това означава, че е позволил на своето обкръжение да се спусне твърде ниско. Постъпва по такъв начин, защото се наслаждава на външни забавления, а не на вътрешни. Не се опитвай непрекъснато да търсиш отдих. Това е измама на егото. Егото се бои от твоето отношение: “Нищо не ми трябва. Аз съм напълно доволен. Вече си имам всичко”. Ако успееш да го победиш, повече няма да са ти необходими сънотворните, алкохола, цигарите и наркотиците. Но това съвсем не означава, че не бива да се наслаждаваш. Просто трябва да промениш своето отношение към насладите. Ако си бил например “заклет любител на пилешкото” остани си такъв. Просто промени обекта на своето желание. Сега си “заклет любител на пилешкото” в смисъл, че вече много обичаш да си похапваш пилешко месо. И тогава вече от спиритосферата върху теб ще се спусне една сила и ще те поведе към

твоята крайна цел. И това е твоята крайна цел – сливане с безкрайното. Мисли постоянно за своята крайна цел, за да постигнеш завършеност. Главното е намерението.

5.2 Сбор от желанията

Всеки човек притежава свой корен. Остани си при твоя корен, но извличай полза също така и от корените на другите. Трябва страстно да желаеш да събереш в себе си дълбоките корени на желанията на вътрешния човек. Така стигаш все по-близо до източника. Желанието да обединим в себе си желанията на другите, създава допълнително пространство вътре в нас, тъй като желанието представлява недостиг, а недостигът изисква напълване. Тоест, колкото повече желания и колкото по-интензивни са те, толкова повече са приемниците на светлина. Колкото повече желания от друг тип, толкова по-добре. Побирането в себе си на колкото може повече "чужди" желания, е процес на индивидуално обогатяване. Добавянето на тези желания "натежава" в теб до такава степен, че на своето ниво вече не си в състояние да ги удовлетвориш. И затова получаваш повече работа. В края на своя индивидуален път към съвършенството, всички ние ще се обединим ВЪТРЕШНО. Чувствай! Вътрешното търсене води до любов към другите, постепенно и до любов към злодеите и твоите "врагове". Това трябва да дойде отвътре, чрез вътрешна работа над себе си.

5.3 Живот "тук" и "сега"

Съществуват три отношения към твоите желания и наслади "във времето":

1. **"Беше някога**" или **живот в миналото** – лелеене, изживяване на удоволствие от насладата, изпитана в миналото – това е като лявата ръка, която отблъсква.
2. **"Ще стане по-късно"... или живот в бъдещето** – лелеене, изживяване на удоволствие, което се очаква в бъдещето – това е дясната ръка, която привлича.
3. **"Тук и сега" или живот в "тук и сега"** – това е златният път по средата, продуктите на законите на мирозданието. В този път се заключава завършеността.

1. **"Беше някога".** Не се асоциирай и не конфронтирай повече себе си с живота в миналото. Това е много съществено в духовната работа. Приятните спомени от миналото дават приятни усещания, но чрез тях абсолютно нищо няма да изградиш! Когато правиш нещо, наслаждавай се "тук и сега". Не мисли за миналото. Живей в "тук и сега" с най-добри намерения, защото животът е САМО СЕГА и САМО ТУК!

Когато мислиш за някой, който ти е направил нещо, ти се намираш в състояние "Беше някога". Тоест съществуваш извън действителността. Има хора, които прекарват целия си живот в "Беше някога". Докато оставаш загрижен за семейството, партньора, децата, съседите, колегите от службата и всички страдания, които преживяваш в себе си и виждаш около теб, нищо не научаваш за своя истински "аз", и не си в състояние да помагаш на абсолютно никой друг: нито на семейството си, нито на партньора, нито на децата, нито на който и да било друг. Всичко това трябва да се отнася или към "Беше някога" или към "Ще стане по-късно". На сбирките или спомените с приятелите, често мислиш за нещата, които някога си извършил, които на теб са ти направили, за накърнената чест и т.н. – всичко това е глупост и заблуда. Всичко е трябвало да се случи точно така. Отношение към живота от типа "Вземай

всичко днес", тоест наслаждавай се на всяка минута с цената на всичко, също няма да ти помогне. Това е живот, базиран единствено на петте сетивни органа на външния човек. "Беше някога" пробужда в теб чувството на състрадание. Придаваш сили на миналото. И ето, че те се превръщат в негативни сили, защото те отвличат от живота "тук и сега", защото само последното отношение е животът. Животът в собствените фантазии е една глупост и заблуда, а какво да кажем за живота във фантазиите на другите. Не фиксирай вниманието си върху "Беше някога" или "Ще стане по-късно", защото именно това желае твоето зло начало, тъй като така го подхранваш.

2. **"Ще стане по-късно"** – това е желанието за очакване на нещо в бъдещето. В този случай придаваш сила не на настоящето състояние, а на твоето бъдеще. Например, казваш с въжделение: "В петък следващата седмица излизаме в отпуск" или "След три години има Олимпийски игри". За теб очакванията се превръщат в реалност, вместо животът "тук и сега". По такъв начин създаваш жизнен вакуум в настоящето. Отнемаш живота от себе си. Това е подобно на самоубийство. Да, то си е форма на постепенно самоубийство. Един живот, съсредоточен изключително в настоящето, няма да ти позволи да изпитваш страх или омраза. И по този начин, можеш да проверяваш самия себе си: ако в даден момент усещаш страх или омраза, без значение към кого или какво – значи не живееш в "тук и сега".
3. **"Тук и сега"**. Светлината може да ти даде своята сила само в "сега". Представи си, че отиваш на работа с велосипед, като същевременно в мислите си, си отишъл в миналото или бъдещето. Всички призраци от спомените на "Беше някога" или очакванията на "Ще стане по-късно", изяждат 70% от твоята енергия и точно в този момент си уязвим за нещастни случаи, за пътно-транспортни произшествия и т.н. По този начин човек, който не забелязва реалността "сега", се разболява, с него се случват нещастия. Без съсредоточаване на вниманието в "сега", в теб остават само 30% от твоите съзидателни сили, за да виждаш пред себе си, да се изправиш срещу реалността. За адекватна реакция спрямо действителността, човек по природа е длъжен да присъства в нея на 100%. И как иначе! Не изпитвай състрадание към себе си! Веднага след съвещанието се върни в "тук и сега". Не се питай: "Направих ли всичко както трябва?" или "Харесаха ли моето предложение?". Когато си настроен за "тук и сега", всичко е на 100% в твои ръце. Тогава ще можеш на 100% да издържиш на всякакво напрежение. При настройка "беше някога" или "ще стане по-късно" оценката на ситуацията се извършва от твоя външен разум. При живот "тук и сега", към оценката се включва и твоят вътрешен човек. Това създава средната линия – усещането за пълната реалност. Тогава негативните сили не могат да властват на теб, не могат да изсмукват енергия от теб. Средната линия, средният път, е резултат от влиянието на светлината. Само с разум тази работа не става. Чрез разумът си не правиш избор, а онова, което избираш не определя реалността на момента. Трябва да работиш само с отношение, при което предоставяш себе си изцяло. Не сравнявай себе си с никого, а работи със сърце. Как е възможно това на практика? Демонстрирай на себе си своите най-добри подбуди. Във всяка ситуация съществуват три линии. Тяхното прилагане е механизмът на индивидуалния процес за израстване.

5.4 Областта на доброто и злото в нас се нарича "човек"

1. В човека съществува отверстие (врата) към светлината. Това не е светлината на човека, а тя навлиза през един отвор към нас. Трябва да усещаме това отверстие, за да привличаме светлината.

2. Вътрешният човек усеща реалността като добро.
3. Слоят на доброто и злото се усеща като добро и зло. Точно това е областта за работа над себе си.
4. Външен човек. Той е онзи, който живее в тази област, притежава само желания за ядене, пиене, семейство (= секс) и за останалите желания от материалния свят. Външният човек не усеща вътрешните области. Във вътрешния слой на външния човек се намират продуктите на неговото възпитание, убеждения (в това число и нравствено – религиозните), мироглед, социални навици и други придобити от него норми и правила. Всички те са различни варианти на прояви на външния човек. Неговата област се намира близо до истинската област на вътрешния човек, но в качествено отношение е доста далеч. Като в песента: “Ти си до мен, ти си до мен скъпа и все пак си далеко като звезда”. Защото близостта, в истинския смисъл на думата, е единствено съответствието по качества. С едно ниво по-дълбоко се намира областта на доброто и злото в човека. Още по-дълбоко лежи областта на истинското добро. “Да бъдеш добър” означава да се намираш и да действаш от областта на истинското добро в човека. Областта на доброто и злото в нас се нарича “човек”. Това впрочем, образува полето на нашето изучаване. В началото, трябва да се научим да усещаме цялата област като едно. След това, постепенно трансформираш степените на злото в добро и добавяш към своя вътрешен човек онова, което си поправил. Благодарение на това, областта на доброто расте, а областта на злото намалява. При избора на злото, светлината ни напуска и това се усеща като мрак, самота и печал. Веднага след раждането, бебето усеща САМО своя външен човек. Тогава той е изцяло външен. Целият свят му принадлежи. Посредством ударите и опита той постига осъзнаване. Светлината дава импулс, “точка в сърцето” и тогава вътрешният човек започва да осъзнава, че нещо не е наред. Ако работиш върху себе си, то тази “точка в сърцето” се разраства и придобива обем. По този начин се изгражда структурата на човека. Трябва да се учим да усещаме всички слоеве на своето светоусещане. Как се проявява това в човека? В онзи, който изявява себе си като злодей, функционира само неговият външен човек. Той не вижда – на първо място в самия себе си – нищо вътрешно, не изпитва милосърдие. А ако го осъдят, той не се смята за виновен. Това, често пъти ни се струва непонятно, например, как така престъпникът не може да се “покае” за стореното. Защо е толкова “вироглав”? Отстрани говорят за вътрешния аспект на човека (дори да бъде на чувствено или морално ниво), но ако той не го чувства в себе си, то за него изобщо не съществува. Външно ни изглежда доста парадоксално, но той не лъже. С времето ще получиш все по-добър и по-добър контакт със самия себе си. Областта на “бойните действия” е областта на доброто и злото. Вътрешният слой е най-възвишен и лек. Чрез нисшите желания превръщаш доброто в зло. Сам по себе си, външният човек е абсолютното зло, там царства смъртта. Той все още не е “роден” човек, най-отделен е от източника на живота. Той е само егоист. Но всеки обитател на земята желае да получава за себе си, не е ли така? Единственото решение е да се научим да познаваме и развиваме своя вътрешен човек. Само чрез него получаваш светлина.

ГЛАВА ШЕСТА

6.1 Кабалистичната терапия – терапия за правилно получаване

Силите в мирозданието изобщо и у човека в частност, могат да се представят като дължини на радиовълни. Съществуват слаби, дълги радиовълни – FM, чрез които могат да се приемат местните радиопрограми. Чрез средните вълни могат да се локализират европейските станции, а чрез късите вълни – Американския континент и Австралия. Освен това съществуват радарни устройства, позволяващи приемането на вълни с още по-голям праг на чувствителност. Използват ги, например в корабоплаването и въздушния транспорт, където се изисква свръхзвук, “свръхчувствителност” към радиосигнали. Но преди всичко, съществуват вълни, които никаква апаратура и никога не може да улови – вълните на вътрешната част от мирозданието като цяло, които съответстват на вътрешния човек във всеки от нас. Чрез нашия вътрешен човек можеш да проникваш в такива области, където никакъв космически кораб никога не може да достигне. Космическите кораби могат да достигнат само онези места, където съществува някаква форма на материята. Дори да е най-разредената среда, но все пак там трябва да има макар и един атом на милиони километри, дори един електрон или по-малка частица. Теоретично, там совалката може да стигне. Вътрешното в системата на мирозданието започва там, където всяка форма на материята (масата), се превръща в нула. Външният човек и направените от него инструменти, включително и най-високо развитите компютърни технологии, покриват цялата скала от дълги и къси вълни, които обаче не излизат извън предела на обхвата от грубо материалното до ултра чувствително материалното. В това число ЦЕЛИЯТ космос и всички небесни тела като цяло, не представляват сами по себе си нищо по-различно от фина форма на материята. Рентгеновите и лазерните лъчи са просто ефирна форма на материализирани излъчвания. Вътрешният човек може да получава и отразява излъчванията на най-мощните и ефирни вълни, които познава мирозданието. Злокачествените тумори се лекуват чрез лъчетерапия. Методът на лечение и профилактика би бил неизмеримо по мощен и ефикасен, когато успеем да използваме вълновия диапазон на вътрешния човек. Тази “терапия” ще донесе със себе си най-висшето развитие и благо на целия свят. Тази кабалистична терапия би могла да разреши абсолютно всички проблеми. Всичко се намира в самото название на тази терапия, стига само внимателно да се вслушаш в него. “Кабалистична терапия” – тоест, терапия за ПРАВИЛНОТО получаване! И за нея не се изисква никаква технология, достатъчно е познаването на неотменимите закони на мирозданието и на метода за привеждане на себе си в съответствие с тях. Тоест, само с изучаване и практикуване на правилното, “кашерното” получаване ... заради отдаване.

6.2 Мястото на болестта в човека

Болестите се намират на границата на вътрешната страна на външния човек. Корените на всички болести се намират в областта на доброто и злото. Болестите биват привличани от начин на живот, който не съответства на законите на мирозданието. Това е хранителната среда за всички болести. В системата за управление на мирозданието, изобщо няма място за болести. Но ако не живееш съгласно Инструкцията и законите на мирозданието, то те се проявяват чрез физически и психически симптоми. Болестта е първото предупреждение, с указание да привлечеш доброто. В началото, болестта се проявява от външната страна на външния човек. Ако не се вслуша в нейното първо проявяване, тогава тя става хронична. Всичко това е резултат от заблудите на човека, продукт на “злонамереното получаване”. За удобство ще наречем съкратено тази форма на егоистично получаване “егопол”. И така, когато за първи път направиш нещо противопоказно, това разбира се не е похвално, но все още не е умишлен егопол. Направеното веднъж е грешка, която може да е част от процеса на израстване. Ако и втори път извършиш същото противопоказно действие и това не се счита за истински егопол.

Естествено, вече е по-лесно да сътвориш някакви глупости, отколкото първия път. Една позната на моята съпруга при едно откровение ѝ казала: "Знаеш ли, първият път, когато се развеждах ми беше много тежко. При втория – по-леко. А след това – все едно да си смениш блузата!". Едва при третото повторение простъпката се превръща в БОЛЕСТ, тогава вече става навик и ... норма. След това, повтарянето още и още, вече е лесна работа. Няма разлика между употребата на наркотици, пушенето, алкохола, безразборния секс или постоянното висине пред телевизора. Всички те, в еднаква степен работят за външния човек. Развратът (= когато имаш повече от един партньор) е неизмеримо по-лош, отколкото всякакви наркотици, защото последните поразяват само външния човек. В същото време, развратът чудовищно затъмнява пътя към светлината. Деменцията (старческата загуба на паметта) засяга само външния човек. При това вътрешният човек винаги си остава активен и "помни всичко". Във вътрешната част на всеки човек - без изключение, винаги "свети слънцето". По такъв начин, вътрешният човек на слабоумния си остава съвършено невредим. Така и вътрешният човек на лежащия в кома, е напълно здрав и пълен с живот. Само неговият външен човек изглежда така. В очите на истинската реалност, той си е съвсем в ред. В очите на светлината, той и в това състояние си е съвършен, защото в една от бъдещите си инкарнации, все пак ще стигне до съвършенство. Пребиваването на този човек на земята в дадената инкарнация в такова тяло – това е личното му поправяне за неговото собствено съвършенство. Всеки си има свой индивидуален път и всеки по своему е еднакво добър. Само че, с нашите външни очи виждаме външната страна, външната обвивка. Слабоумният ни се струва нещастник, тъй като виждаме само неговия външен човек. Постоянно прави разлика между вътрешното – истинското – и външното, земното, в което истината е скрита и невидима.

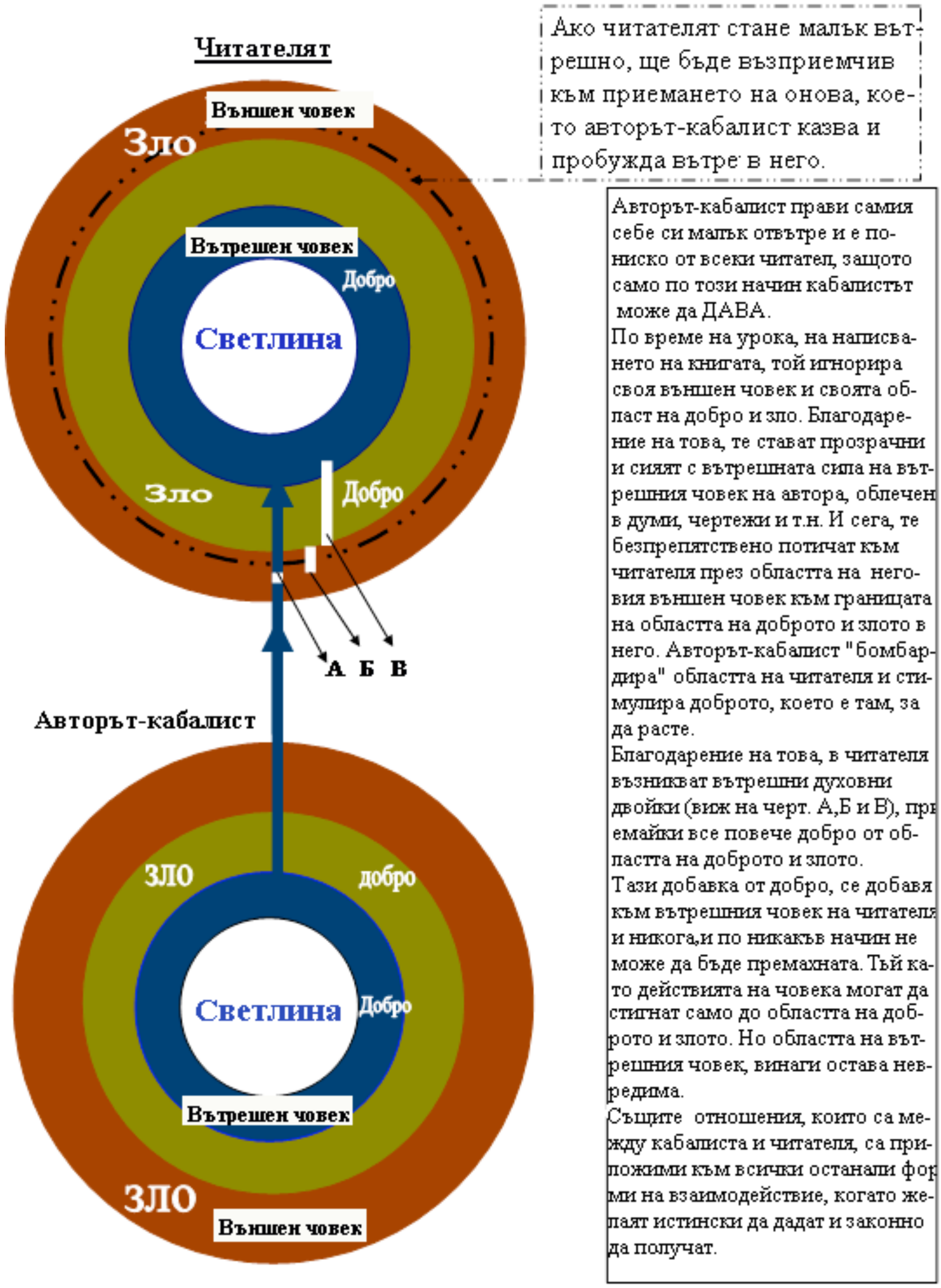
6.3 Отношенията с учителя по Кабала

Не е достатъчно само да се смалиш. Ако четеш тази книга с пълно самоотдаване и внимание, ще започнеш да постигаш контакт с все по-къси вълни. Думите са просто външна форма за предаване на вътрешните сили. Чрез законите на мирозданието няма да забогатееш, трябва да ги изучаваш и да им позволиш да те променят. Това е областта на твоя вътрешен човек. Не е необходимо да изучаваш своя външен човек. Той не е предмет на изучаване от Лурианската Кабала. В индивидуалната си духовна работа, ние се занимаваме с областта на доброто и злото в човека, защото именно там е мястото на цялата наша работа. Чрез работа над себе си се обединяваш вътрешно със самия себе си и по този начин с всички останали хора. Всички вероизповедания са преддверие и подготовка за истинската вътрешна работа над себе си. Учението Кабала започва отвъд пределите на всяка земна дейност и знания и именно поради това трябва да се принизиш: направи своя външен човек много малък, нищожен в твоите очи, в сравнение с вътрешния си човек. Тогава на вътрешния човек ще му бъде по-лесно да "бомбардира" твоята област на доброто и злото, принуждавайки я да расте. Това е, което Учителят по Кабала прави в тази книга. Защото и Учителят притежава в себе си своя област на доброто и злото, над които трябва да работи. Тогава, как постъпва той с твоя външен човек? В действителност, авторът на книгата "бомбардира", провежда "бомбени атаки" върху читателя от своя ВЪТРЕШЕН човек. Но в никакъв случай от външния човек, защото външният човек не представлява обект на поправяне. **<u>По цялото земно кълбо не е имало, няма и няма да има човек, който е привел, привежда или ще приведе своя външен човек към съвършенство!</u>**

Но Учителят по Кабала изучава най-тайните източници на светлината и знае как да стане възприемчив към свръхзвуковите, ултракъси вълни извън пределите на космоса, които единствени са в състояние да извършат "бомбардировка" върху

външния човек и да направят отвор към вътрешния. Защото там се крие висшата светлина. Задачата на Учителя се състои в това, по-нататък, със сили и думи също да “бомбардира” областта на доброто и злото в читателя, за да способства за отстраняването от там на нагара, накипа и т.н. И затова, сега ще разбереш, защо Учителят има такъв “чудноват” стил на словесно изразяване, без всякаква естетика и литературен блясък. Този процес на “артилерийски обстрел” върху външния човек на читателя с високочестотни вълни, позволява да се извърши много дълбок пробив в него. Благодарение на това, той наистина започва да “диша”. Сега ще разбереш и многократните повторения на автора, читателят да не се съпротивлява на онова, което чува тук. Впрочем, всичко това е валидно и за цялото обучение по Лурианска Кабала. И ето, че порите на вътрешния човек в читателя постепенно се отварят. Но и самият читател трябва да РАБОТИ ЗАЕДНО с Учителя, да му СЪДЕЙСТВА в неговите усилия, да му СЪТРУДНИЧИ без всякакъв страх, защото Учителят не търси от теб никакво възнаграждение, не е ли така? Няма смисъл да се занимаваш с вътрешното, а в къщи да мърмориш. И ето отново, изнемощял от всевъзможни прояви на своя външен човек, жадуваш прилив на енергия, която сам си пропилял на вятъра. Сам ще започнеш да усещаш тези неща от тази книга, която се явява продукт на реалното взаимодействие между Учителя по Кабала и неговите студенти от вътрешния клас, в продължение на вече много години в Амстердам. Винаги трябва да вършиш своята вътрешна работа с намерение на 100% и онова, което учиш внимателно, да прилагаш в практиката на ежедневието. В продължение на многовековната и многострадална история, руският човек е водил доста освободителни войни за страната Русия. Но сега е дошло време, вътрешно да се борим за страната ЖИВОТ и да я открием в СЕБЕ СИ. Целта е, да отворим в себе си все повече пори към доброто, към своя вътрешен човек. Задачата на Учителя се състои в това, да те съпровожда по пътя към твоя вътрешен човек, наред с останалото да способства за отстраняването оттам на натрупалите се шлаки, накип, нагар. Тогава в теб ще се разкрие еднозначна връзка с вътрешния ти човек, а чрез него – директно със светлината! След това, Учителят по Кабала и студента си остават колеги и всеки продължава по собствения си път. Защото, когато усещаш вътрешния си човек, тогава можеш да предадеш своите истински желания по правилен начин директно към светлината. Тогава приятно изненадан, ще се учудиш: от мястото във вътрешната част на мирозданието, ще започнеш да получаваш най-хубавото и несъмнено ще постигнеш своята цел, тъй като ще постигнеш съответствие с дължината и честотата на нейните вълни. Това ще пробие твоя външен човек и доброто в теб ще расте все повече и повече. Когато стигнеш до тази вътрешна обратна връзка, ще можеш да решаваш успешно всякакви проблеми.

Взаимодействието между автора на книгата и читателя

6.4 Красотата и изкуството не могат да спасят света

Елинистичният (гръцкият) свят, а след това и Римската империя, са били фокусирани само към външното: изкуство, философия, позитивни науки, физически упражнения, рисуване и скулптура, театър, приятни маниери, строителство на мостове, пътища и т.н. Те са носили със себе си естетика, която ние с благодарност използваме. Но

красотата не може да издържи без стабилен вътрешен фундамент, заложен в законите на мирозданието. Поставянето на скулптурата над всичко създава препятствие, преграда между вътрешния и външния човек, и затова изгражда преграда пред светлината. И тогава истинският човек е загубен. Обратно, ако развиваш своя вътрешен човек, то тогава несъмнено в живота идват и красивите неща. Но от красотата никога няма да получиш спасение, защото всичко това е ПРОСТО един израз, продукт на любовта към себе си. А същевременно се изисква поправяне – включване към вътрешния човек.

6.5 Противопоставяне на съблазните

Резултатът от заниманията с Учението Кабала, е усещането, вътрешното възприятие. От придобития опит при работата над себе си, ще узнаеш повече за теб самия. Отначало усещаш своя външен човек. Какво ще правиш с това, си е твоя лична работа, обратно на наложените забрани отвън на твоя вътрешен човек. Да дадеш воля на съблазните означава, че все още не си развил в себе си сила за противодействие, все още не притежаваш щит срещу съблазните. Трябва да развиваш тази сила от своя личен опит. Например, печалбата на огромна сума пари от лотарията, може да се окаже много, много опасна за човека, ако все още не притежава достатъчна вътрешна сила. Към богатството трябва да се привиква постепенно. Печелившият лотариен билет ще доведе до това, че ще започнеш постоянно да мислиш и работиш за своя външен човек, за да започнеш да го удовлетворяваш всеки път все повече и повече, да МУ доставяш удоволствие. По този начин погубваш сам себе си, унищожаваш силите на вътрешния човек, които вече си построил. На смъртния си одър, човекът усеща нещо подобно на облекчение. Защо? Тъй като външният човек престава да го възбужда и разпалва. Тогава изведнъж виждаш ОЧИ В ОЧИ вътрешното, но вече е късно - тук настъпва физическата смърт. Както се казва: тази лъжица не е за нашата уста! Един момент от живота “Сега” – това са действителни, истински чувства. Светлината се проявява САМО “Сега”. На смъртния одър, след мъките на делириума, изведнъж усеща сила да се бори и да продължи по-нататък. Тогава, човекът започва да планира своя по-нататъшен живот, след предполагаемото оздравяване. Защото му се струва, че аха, още мъничко и ще се оправи, и точно тогава ... съвсем внезапно животът изведнъж го изоставя. Това явление може много ясно да се наблюдава в момента на угасване на свещта. Тя изведнъж се възпламенява, сякаш се бори, не иска да умира, но тогава угасва. А душата на човека се намира вътре в него и напомня на свещта, а не на самата светлина. Не чакай момента на смъртта. Постарай се във всяка ситуация да живееш живота си така, сякаш това е последният миг от него. С такова отношение ще започнеш постоянно да живееш доста близо до “сега”. А останалото е въпрос на малка корекция, на допълнително регулиране към “сега”. Когато започнеш да гледаш на своето “сега” като на последен момент от своя живот, няма да можеш едновременно да се намираш в мислите, усещанията за миналото и бъдещето. И затова няма да бъдеш угрижен. Тогава няма да можеш и да се намираш в състояние на самота. В теб ще отсъства интереса към глупави забавления. В дадения момент, в “сега”, живееш абсолютно и истински.

6.6 Легитимното (законното) получаване

Всъщност, пътят към живота се състои в това, във всяка ситуация да привеждаш себе си в съответствие със законите на мирозданието. Изграждаш в себе си сили, отговарящи на силите в светлината. Силата на мирозданието се намира в теб - в “тесния отвор” в теб самия. Там, вътре е вместилището на гигантските сили. Трябва

да направим вътрешните слоеве възприемчиви, да позволим на светлината да прониква в нас. Човекът е доста груб по отношение на светлината, но привеждайки себе си в съответствие с нея, рафинираш своите приемници и така им позволяваш да усещат светлината. В светлината има всичко и човекът изгражда грубо копие на светлината, своето "аз", през един тесен отвор в себе си. Светлината притежава качествата постоянство и съвършенство. Когато привеждаш себе си в съответствие с нея, усещаш все по-голяма безметежност. Това е светът на преживяванията! Светлината, искряща в теб, разполага с огромна сила. Колкото по-дълбоко проникваш в себе си, толкова по-къси и по-мощни стават усещаните дължини на вълните. По този начин можеш да повдигнеш планини, но целият проблем е в съмнението. Не достига самоотдаване на чистия живот, затова оставяш някакво място за "себе си" и не позволяваш на светлината да проникне ИЗЦЯЛО в теб. Светлината гравира в теб, защото е по-силна от теб. Колкото по-близо стигаш до своя вътрешен човек, толкова повече и по-мощни светлини стигат до твоята уникална личност. Но плътта, месото (вкл. костите, сухожилията, органите и кожата) изобщо не подлежат на поправяне. Всичко това постепенно отстъпва пред твоето отношение "над знанието". За да приведеш тежката материя в движение се изисква сила, като например изстрелването на ракета. Но по време на полета, теглото вече не се усеща като тежест. Чрез подобие на свойствата можеш да изгравираш съвършенството на светлината в себе си. Светлина в мен, която привличам, и към чието получаване правя възприемчив себе си, се превръща в нещо като МАТРИЦА в мен. По такъв начин, аз и позволявам да прави отпечатъци в мен. Това се нарича "легитимно, законно" получаване. За удобство ще наречем този тип получаване накратко "**алтрупол**" – алтруистично получаване, получаване заради отдаване. Заедно с този, тук ще дадем и останалите два нови термина при взаимоотношенията със светлината. Отдаването с намерение за отдаване (тоест, когато все още не достигат сили за алтрупол, ще наречем **алтрудав** – алтруистично отдаване. Отдаването заради получаване, егоистичното отдаване (спомняш ли си, както в зоопарка: "аз ще почеша твоя гръб, за да почешеш и ти моя"), ще наречем **егодав** – егоистично отдаване. А получаването заради получаване вече назовахме по-горе **егопол**. Когато ставаш възприемчив към това, наистина да обичаш всичко и всички, ти стигаш до пълно съответствие с източника на живота. Всичко, което придобиваш от Учението Кабала, няма никакво отношение към физическите места в теб самия. Трябва да пробуждаш и развиваш в себе си МЯСТО "според силите". Трябва да възприемаш не с главата, и не със сърцето. "Сърцето" е пълно със земни желания. Разумът работи само за егопол. Учи се да вървиш над разума. Около главата на всеки човек има аура, светлина, предназначена САМО за него ... Учи се да я поемаш в себе си - тогава реалността става по-проста и ясна. Но заради любовта към себе си, заради егопола и егодава, не се усеща истинското "аз". Докато ТВОЯТА аура остава в усещанията ти извън теб, чувстваш, че някъде съществува бъдеще. Чувстваш съблазън и се поддаваш, защото пребиваването в миналото или бъдещето означава отстъпки пред съблазните, вместо живот "сега". Образът на "бъдещето" създава в теб мними очаквания, защото аурата извън теб продължава да свети, независимо дали искаш това или не. Ако чрез вътрешната работа се променяш, то всички предишни състояния продължават да съществуват, но всеки път получаваш ДОПЪЛНИТЕЛНО състояние. Затова понятието "преместване", във вътрешния свят не означава онова, което значи в материалния. Бъди готов за усещането на нови възприятия. Определени събития са сигнали свише, защото твоята аура винаги желае да влезе и поради това въздействието върху теб става именно чрез нея. Приеми това и се учи от него. Недей да скриваш сигналите по-дълбоко, а реагирай адекватно на тях и се изправи по подобаващ начин срещу тях. Разглеждай всичко в ракурса на своята крайна цел. Не скърби, не носи дълго време траур, обида, завист, а живей ЕДИНСТВЕНО в "сега"!

6.7 Трите човешки типа, чиито качества можем да използваме в духовната работа

Те са:

1. Фантазьор
2. Културист
3. Шарлатанин

1. **Фантазьор –** това е онзи, който не желае да живее еснафски земен живот. Напротив, той иска да направи нещо творческо. И този човек, работещ над себе си, вижда картината на своето бъдещо съвършено състояние. Той желае да поеме в себе си светлината, която е над главата му.
2. **Културист –** той е упорит при постигането на целите си и притежава желязна дисциплина. Не яде и не пие онова, което му попадне пред очите, защото си има цел в живота. Културистът изгражда своето тяло и мускулатура, което е качествено по-висше от тлъстините. Може да постигне много в живота, защото е инвестирал в упоритостта за постигането на своята цел: нарастване на мускулатурата с минимален процент съдържание на мазнини. Тъй като в материалното тяло, мускулите представляват доброто, а тлъстините – злото.

И ние работим над себе си, над нашата цел, но нашата работа е върху вътрешния човек. По същият начин, и нашата работа изисква крайно упорство и дисциплина. Впрочем ние сме “вътрешни Шварценегер-овци”. Развиваме в себе си огромни вътрешни мускули.

3. **Шарлатанин –** подхожда много хитро и изкусно в работата си. И ние трябва много да се изхитрим, за да постигнем поставената цел. Защото във вътрешната дейност имаш работа със своето его, което е доста по-силно от теб.

Егото трябва да бъде побеждавано, но не бива да се стараем да го унищожим! То ни е необходимо сега и още повече ще ни потрябва в бъдеще. А онази част от оставащото его, която не можем да поправим сами чрез духовната си работа, в края на всички наши поправяния, ще се освети от най-силна светлина. И затова, за да работим над себе си, трябва задължително по-малко да даваме на своето его, за да не пречи. Колко? Да речем, подхвърли му “огризките от царската трапеза”. Трябва да го направим спокойно и доволно, иначе то ще ни се възпротиви. Например, който желае да откаже пушенето, трябва да използва хитрост. Нека си остави цигари навсякъде: на бюрото, в кухнята, на нощното шкафче, в тоалетната и т.н., за да може навсякъде, където погледне да ги вижда. И всеки път, когато ги види да си каже: “по-късно!”. Неговият външен човек чува тази фраза и се успокоява – надеждата му остава. След завършването на някакъв цикъл от вътрешната работа: проучване на урока, глава от книгата и т.н., усещаме вътрешна мускулна болка, по подобие на културиста, изпитващ болка от заниманията с гири и щанги. Знай, че и твоята вътрешна работа ще те изгради. Колкото повече можеш да издържиш, толкова повече радост ще изживееш после.

6.8 Какво е “радост”?

Чрез самоограничаване напредваш по-бързо. Ако не желаеш да се ограничиш съзидателно, това означава, че имаш малко доверие. Що за самоограничаване е това? Вътрешният гъдел, гъделът на желанията трябва да ограничиш. Външният сърбеж можеш да намажеш с мехлем. Самоограничаването, в края на краищата трябва да присъства, но то трябва да бъде с РАДОСТ, иначе е безполезно! Това

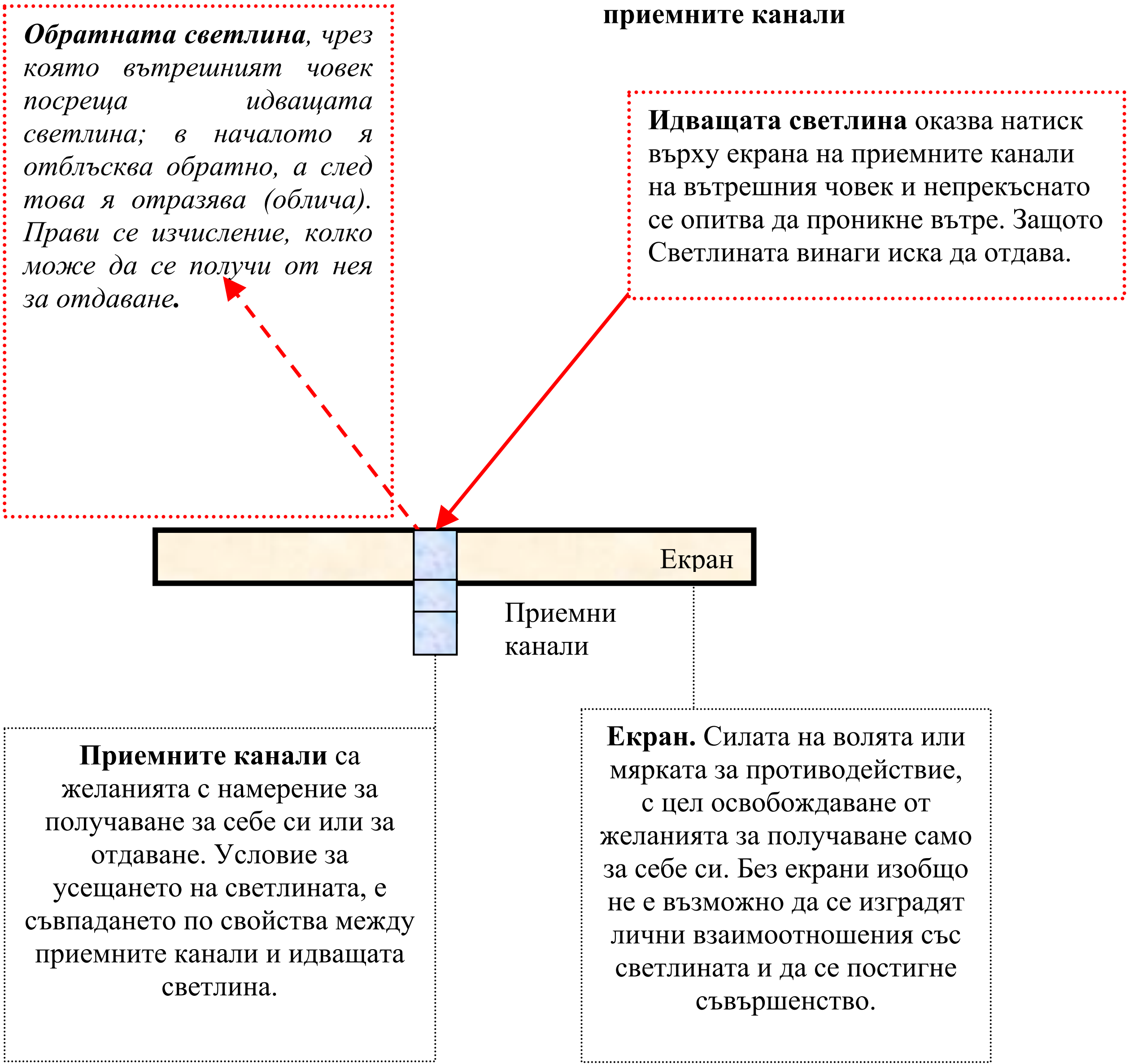
изглежда парадоксално, не е ли така? Във вътрешното, на високо ниво съществува единство там, където в земното, в материалното често се виждат противоречия. Работата е там, че външният човек намира тези самоограничения за печални, но за вътрешния, те сияят от великолепие. Когато вътрешният човек има все още малка степен на съпротива, трябва да се върви над знанието, макар това да носи "болка" на твоя външен човек. Какво е радостта? – Тя е необходимо УСЛОВИЕ за напредване, за съединяване с висшето или следващото стъпало в твоето вътрешно. Това е чувство, което те извисява, а то е възможно само, когато си радостен. Но винаги отправяш въпроса, молбата заради определен недостиг. Недостигът трябва да бъде истински, а не измислен, не молба за излишество - например, "за 6-ти хладилник". Иначе, това не може да се нарече молба към по-висшето стъпало, а хленчене. Тогава как бих могъл да правя подобно нещо с радост? Радостта е знак за искреност. Как отиваш с радост при хирурга, макар да знаеш, че с времето ще се отървеш от отока. Но не се ограничавай заради самото ограничаване, както го правят всички вероизповедания. Всичките им ограничения са егоистични, защото чрез тях желаят или чист егопол, или прикрит егодав. Това не помага. Само с радост над знанието идва завършеността.

6.9 Получаване на светлината чрез екран

И четирите форми на природата получават светлина и наслади. Ако човекът иска да получава съзидателна светлина, нека да постави вътре в себе си екран. Екранът е система от филтри с различна пропускателна способност, поставена над вътрешните органи за възприятие. Чрез екрана, той стига до взаимодействие с идващата светлина. Екран – това е добавена сила на волята, за победа над любовта към себе си, благодарение на което стигаш все по-близо до своя вътрешен човек. Екранът прави човека възприемчив към светлината. В мирозданието съществува система от "степени на загрубяване" на светлината, наречена Система за управление на мирозданието. Тази последователност от екрани и филтри била създадена, за да може постепенно, във все по-голяма и по-голяма степен да бъде скрита светлината. Защото, не е възможно да гледаш в слънцето, в ярък летен ден, без слънчеви очила. Това скриване на светлината дава възможност на човека, в съответствие с построяването в себе си на съответните екрани, да получава съответстващите по количество и качество светлини. Каквото повикало, такова се обадило. Светлината изпълва света в съответствие със Системата за управление на мирозданието. Навсякъде са поставени екрани, за да приемат и пропускат съответстващите им светлини. Дори най-големите учени използват една незначителна част от цялата тази светлина, която човек е в състояние да получи от Системата за управление. Тоест можем да получим многократно повече, в зависимост от степента, в която изучаваме как да построим в себе си нови и нови екрани.

Взаимодействието между идващата светлина и приемните канали

приемните канали

ГЛАВА СЕДМА

7.1 Пет въпроса и пет отговора за всяка ситуация

Медитацията – дълбок “размисъл” относно усещанията – е важен инструмент за насочване на вътрешния човек към истинската му цел. Това е нещо съвсем различно от желанието за сделка със законите на мирозданието. Във всяка ситуация трябва вътрешно да медитираш - нарочно не използвам думата “размишлявам”, защото може да се объркаш, като предположиш, че медитацията е свързана само с “мислите”. А съвсем не е така - на първо място, медитацията е вътрешно усещане. Във всяка ситуация трябва вътрешно да се приспособиш, да регулираш себе си така, че да се свържеш със светлината и да си останеш свързан с нея: на работа, по време на отдих, у дома ...Всеки път, когато почувстваш себе си разединен или атакуван от

нещо или от когото и да било, и усещаш, че светлината те е изоставила, тогава медитирай, докато все още имаш сили. Полагай усилия, за да стигнеш отново до единение. И тогава, животът ще стане едно прекрасно приключение към завършеността! Във всяка ситуация или събитие, което тотално ни вади от равновесие, без при това да можем да удържим нашето единение със светлината, в нас възникват пет въпроса: **Какво? Кога? Защо? Къде? Кой?** На тези пет въпроса във всяка ситуация може винаги да се дадат пет съответстващи готови отговора.

1-ви Въпрос: Какво? Каквото и да се случи, винаги си отговаряй: това е **моята реакция**. Вълната цунами е нещо ужасно, но това е моята реакция на онова, което възприемам. Този отговор винаги ще те връща обратно, вътре в твоите собствени граници. Защото висшата светлина може да се постигне само вътре в своите собствени граници, във вътрешността на своя вътрешен човек. Да си позволиш да потънеш във външното – това е разврат, предателство по отношение на твоето лично поправяне, на твоята висша цел.

2-ри Въпрос: Кога? Въпреки всичко, което се случва, твоят отговор винаги трябва да бъде: **сега.** Ако мислиш за вчера, извършваш предателство по отношение на твоята сегашна ситуация. Отнасяш се в миналото и отнемаш живота от себе си, своите жизнени сили от истинското състояние в "сега". Честно казано извършваш самоубийство. Не скърби дълго време! Не се опечалявай! Разглеждай ситуацията винаги от своя вътрешен човек и в "сега". "Сега", ти си въоръжен практически на 100% със своите сили за противопоставяне на грубата реалност. И затова не мисли и за бъдещето, освен като за един миг.

3-ти Въпрос: Защо? Отговорът на този въпрос винаги трябва да бъде: **за моето поправяне.** Никога не преценявай ситуацията чрез своя земен разум, защото преценката винаги ще бъде погрешна. Със "Защо", привидната беда е абсолютно невъзможно да се определи или разбере на "пипане". Стреми се постоянно към своята завършеност и в сърцето си не позволявай никому да те въвлече в нещо, което е обратно на твоето индивидуално развитие и висшата цел. Не трябва да допускаш никаква драма в сърцето си, защото никакви "драми" не са съществували в истинската реалност, не съществуват и няма да съществуват! Усещането за драма е продукт на недоразвитото възприятие на груповия човек, притежаващ само съзнанието на масовия дух. А ти трябва да се освободиш от него.

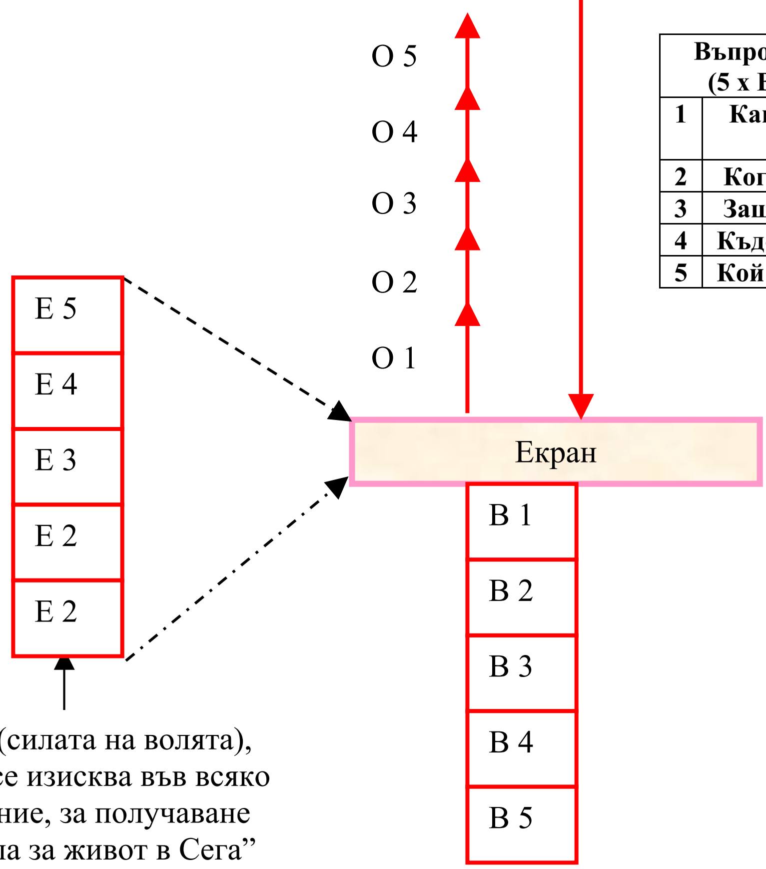
4-ти Въпрос: Къде? На този въпрос винаги отговаряй: **в мен**.

5-ти Въпрос: Кой? На този въпрос винаги си отговаряй: **аз**. Това винаги е състоянието на моето поправяне. И не е достатъчно само да го знам, трябва вътрешно да бъда убеден в това.

Винаги, в началото си задавай тези 5 въпроса и след това им дай съответния отговор - и ще се чувстваш добре! Медитацията е вътрешно действие, което сам извършваш - сила, която произвеждаш вътре, за да можеш във всяка ситуация да дадеш тези 5 отговора. Давай ги с пълно самоотдаване, за да бъдат почувствани във всички твои органи и винаги да оправдаваш. С времето, тези въпроси и отговори ще започнат да се появяват автоматично. Кажи си: "Съществуват много съблазни, които се опитват да проникнат в мен и да попречат на процеса на моето усъвършенстване. Мога да победя в такава ситуация, ако използвам медитацията с 5-те въпроса и 5-те отговора. По този начин изграждам екран, сила на волята да се противопоставя на егопола. С тази медитация строя филтър, чрез който получавам само онова, което е лечебно за мен, което способства за моето усъвършенстване. Важно е само, как аз подхождам към това. Добро ли е то за мен? Имам ли достатъчно сили да се противопоставя на тази ситуация или не? Излиза, че е важна не самата ситуация, а това, как аз се отнасям към нея и как я приемам!". Само на повърхността на органите за вътрешно възприятие изграждаме силите за реализация на тези 5 отговора. Не е достатъчно да знаеш 5-те отговора, трябва да ги почувстваш. Тогава ще можеш да изградиш тези сили

и да кажеш, че всичко се случва само, заради твоето поправяне, а не по вина на този или онзи, както ми внушава моят външен човек. При всяка ситуация в науката, техниката, икономиката, политиката, болестите или някой друг проблем, винаги трябва да оправдаваме 5-те отговора. И когато успееш да изградиш в себе си тези сили, ще можеш да се справиш с всяка ситуация. Например, получил си наказание: стягаш се вътрешно чрез силата на 5-те отговора и казваш на сърцето си: “И това е за хубаво” (запомни тази фраза на свещения език: гам зе тов). Плати си глобата и го направи ... с радост, вместо да се озлобяваш и с гняв да скъсаш квитанцията. Знай, че да таиш неприязън към някого или нещо – това е реакция на непоправен човек. Всеки от 5-те отговора има своя особена сила. Всяко поправяне разполага със сила. Поправил си нещо, продължил си по-нататък – това е пътя на промяната от лошо към добро. Това е силата на живота в “сега”. Да постигнеш живот в “сега”, изобщо не е проста работа. Страданието е страничен продукт, а не задължителен. Човекът страда изключително поради това, че не може да отдава. Веднага щом успееш във всяка ситуация да отделиш с работа разликата (делтата) между твоите непоправени отговори и 5-те винаги правилни отговора, ще станеш оптимално достижим за светлината, която ни носи най-правилното решение. Ние ги наричаме “петте вечни отговора” – тоест, приложими навсякъде и за всичко. Всичко това е работа по издигането нагоре на искрите светлина от нашите егоистични желания, защото те се поправят в силовите полета в горната половина на тялото и там се прибавят към областта на доброто. Тази работа по издигането изисква полагане на усилия, но това е истинска работа и се възнаграждава. Впрочем, това е процес на възкресяване от мъртвите, от мъртвите желания на егопола. Нашата работа (в горната и долната част на тялото) е и над двете части на вътрешното тяло. “Телесно” означава егоистично. Посредством вътрешната си работа извличаш светлина от мрака.

Медитация, част 1

	Въпроси (5 х В)	Отговори (5 х О)	Достига се екран (сила на волята)
1	Какво	Моята реакция	Е1
2	Кога	Сега	Е2
3	Защо	Поправяне	Е3
4	Къде	В мен	Е4
5	Кой	Аз	Е5

Въпроси (В)

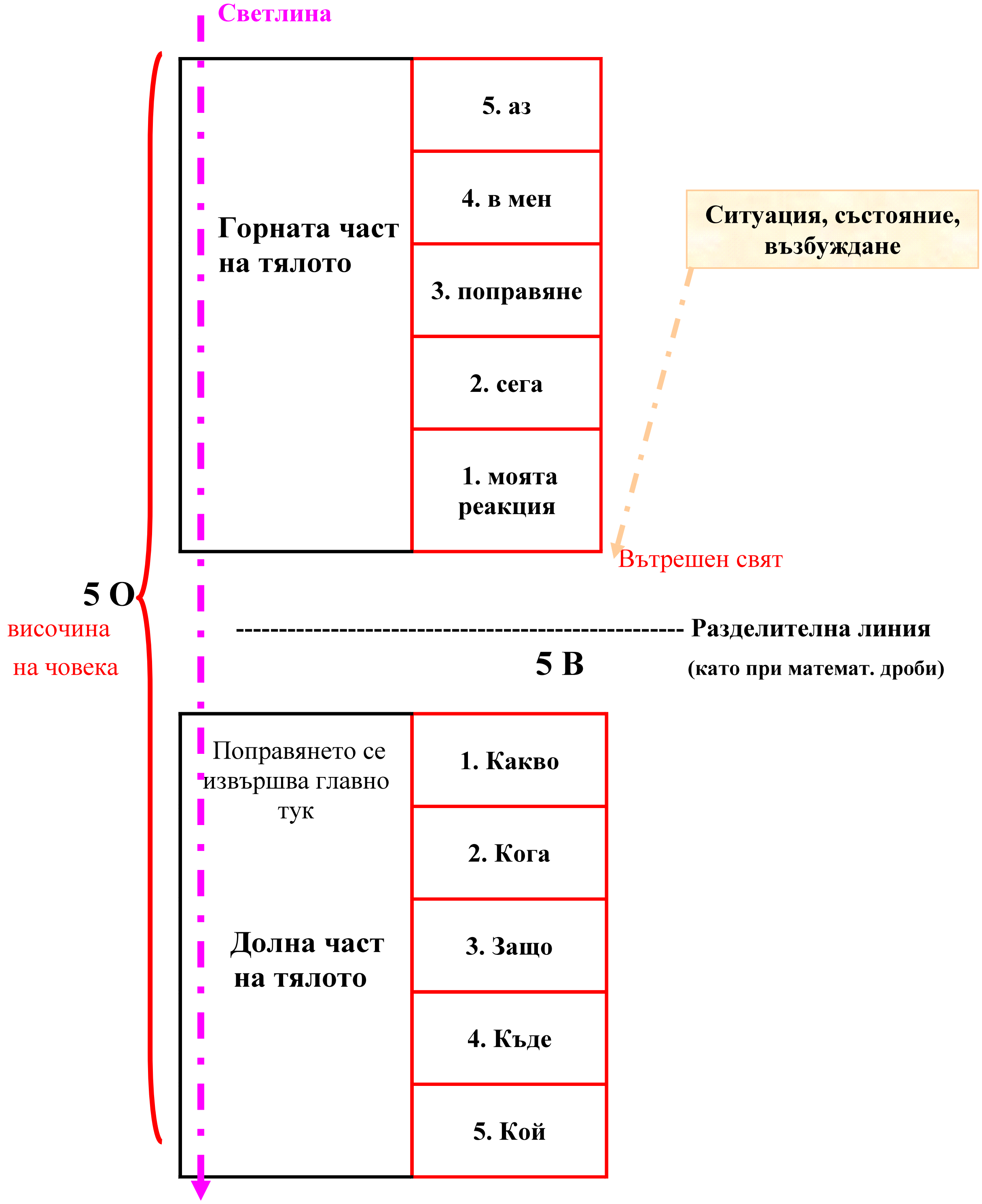
(приемните канали)

Всяка възникваща ситуация (причинител) може да се разглежда като идваща светлина, наслаждение, съблазън, призив (положителен или отрицателен). Какъв трябва да бъде подходът към решаването на задачата? Как във всяка ситуация БЕЗ ИЗКЛЮЧЕНИЕ да побеждаваш, приближавайки се все по-близо към крайната цел и съвършенството? Във всяка ситуация поставяш 5-те ключови въпроса, които покриват абсолютно всички възможни ситуации и състояния. Ще ги наречем “5 ключови В”, представляващи недостига. Затова те се нуждаят от напълване, решение – от 5-те ключови отговора О. На всеки един от тези ключови въпроса, винаги има само ЕДИН отговор, който ще ти донесе перфектното решение. Но не е достатъчно само “да знаеш” тези отговори. Защото тогава, те ще си останат само празни думи. Няма да има съответствие на силите, тъй като няма да подействат на вътрешния човек. Силата на всеки от ключовите отговори във всяка ситуация, е “животът в СЕГА”. За да стигнеш до това решение, се изисква твоето лично “натоварено” усещане, преживяно в дадената ситуация, да бъде приведено в съответствие с 5-те ключови отговора. Тоест в началото, на място да се извърши вътрешната работа, за да се отстрани разликата (= делтата) между твоето субективно чувство и истинския “живот в Сега”. Точно тази разлика премахваш чрез вътрешната работа. Тогава посрещаш ситуацията, която ти оказва влияние чрез своите изнесени екрани от “живота в СЕГА”, като предотвратяваш нейното безпрепятственото, безконтролно проникване в себе си. А след това извършваш разчет: колко светлина, наслада, постигане, информация, ще можеш целенасочено да получиш от тази ситуация.

Сънят е миналото, мечтата – бъдещето, докато същевременно трябва да живеем “в сега”. Затова, не разпилявай вниманието си напразно. Това е твоята реакция. Твоето поправяне. Всеки път, когато не се чувстваш добре, знай, че по всяка вероятност и това е за твое добро. Винаги поставяй петте ключови въпроса и дай петте ключови отговора, а след това извади силата за противопоставяне. Не чакай, докато втасаш. Всичко, свързано с предотвратяването на депресията, на потиснатостта, е в наши ръце. Премахни делтата. “Въпросът” свидетелства за недостиг. “Отговорът” е чувството, че получаваш светлина, наслаждение, оптималното решение. Ако не можеш да се справиш със ситуацията, да се издигнеш над нея, ти получаваш усещане за недостиг, мрак. Тези пет отговора изпълват недостига, но ти трябва да дадеш сила, за да преминеш в състояние, когато ще можеш да получиш тези пет ключови отговора с цялото си сърце и разум. Екранът е алтруистичната сила на волята. Тук са разположени потенциално петте отговора. Крайната цел е да получаваш заради отдаването (алтрупол). Ние учим как да използваме законите на мирозданието. Имай предвид, че ако си зает с вътрешна работа и твоят външен човек е съгласен с това, значи тук нещо не е наред. Вътрешната работа, свързваща ни с източника на живота, е в противоречие с интересите на външния човек и е противоположна на онова, което мислим. Когато само желаеш и можеш да отдаваш, но не си в състояние да получаваш заради отдаването, това означава, че не си изградил достатъчно сили, за да получаваш тези 5 ключови отговора. Чрез своята вътрешна работа по реализацията на петте отговора създаваш единение, сила, сливане, съюз в отношението с дадената ситуация. Защото всичко, което е извън мен, е светлина. Всяко състояние е импулс, който да ми даде повод за работа над себе си, за да започна да възприемам истинската реалност. Доброто и злото са просто мои усещания. И на двете трябва да се реагира адекватно. Ако желаеш само приятното, вкусното, ти си като дете, което избира парче от някакъв плод, а изяжда

само сладкия бонбон. Защото тогава, следваш единствено своите природни склонности. И затова стремежът към съвършенство, е едно жизнено определящо отношение. Не се опитвай да се изолираш в парникови условия, не бъди лицемер, не се прави на добряк. Не е важно какъв е характерът ти. Не реагирай по начин, различен от характерния за теб. Не си позволявай да се сърдиш или да бъдеш въвлечен в чуждо поле на влияние. Усещането за единство е вътрешна защита, оправдаване на ситуацията. Това е резултат от премахването на петте различия (делти). Ежедневното еснафско отношение към живота от типа "ще се погрижа за себе си", означава "искам, искам, искам". Истинска асертивност, "боеготовност", "заемане на стойка" има тогава, когато премахнеш разликите (делтите) от петте ключови отговора. Това съвсем не означава "да ти ударят шамар, а ти да си дадеш и другата буза". Разглеждай всичко в контекста на твоята крайна цел, съответстваща на светлината. Има общо 5 ключови въпроса и пет ключови отговора. Защо си се държал на пътя толкова отвратително, че сега те глобяват? – Не си успял да премахнеш делтата. Забележи: когато говориш за своето "аз", трябва да го вкараш в своя вътрешен човек. Не го изкарвай навън. И затова религиите, мирогледите и всякакви движения не работят. Те не дават спасение, защото всичко в тях е разумно от известната позиция: "Онова, което не разбирам, не съществува". Това е "разговор" за вътрешното, а самото вътрешно не се изживява. Вмъкни го в собствения си контекст – това е съединяване със светлината. Каквото и да се случи – всичко е в теб. Нещо иска да проникне в теб. Изгради в себе си сили, за да можеш да го изследваш и виждаш вътре в своя контекст. С времето всички въпроси ще станат едно цяло. Никога не си позволявай чрез емоциите да заглушиш себе си. Да си поплачеш си е съвсем човешко, но знай, че това е една комедия, като в театъра; това не е истина, сълзите по никакъв начин не могат да произтичат от твоя вътрешен човек. Осъзнай неоспоримия факт, че в цялото мироздание няма, не е имало и няма да има никаква драма! Каквото и да случва отвън, вкарай го в своя контекст, в своята заветна цел, определена от висшата цел на твоя живот. Обединявай себе си със своето вътрешно всеки ден. "Но аз цял живот съм мечтал за това!". Сега можеш да го реализираш, тъй като в твоето сърце вече няма място за нищо по-различно. Това, че ще започнеш да го правиш във всяка ситуация, ще ти носи постоянно нарастваща радост.

Взаимодействие между 5 В и 5 О

Както при дробите: колкото по-малък е делителя толкова по-голяма е дробта; когато приведеш своите 5 В в съответствие с 5 О, ситуацията се разрешава. По този начин се извършва поправянето и се усеща съвършенството в дадената ситуация

5 О (делимо)

-- = ∞ (максимално достижимото)

5 В (делителят се стреми към нула) ⟶

7.2 Най-голямата радост идва винаги след най-голямото разочарование

Няма нищо срамно в поставянето на въпросите - напротив, именно благодарение на въпросите получаваш светлина. Недостигът е онова, което съществува в теб и всичко се върти около него. Намери отговора сам, това ще бъде като взрив. Учи се да живееш с въпросите. Да останат въпросите без отговор ти дава неизмеримо повече, отколкото да получиш наготово отвън сдъвканите отговори. Когато работиш истински над себе си, а не играеш комедия, ти трябва, просто си длъжен, да преминеш през точката на абсолютното отчаяние, под която вече няма на къде. Цялото изкуство, дори бих казал успех, на свещения език "мазаль", се заключава в това, как постъпва човек в момента, когато "стигне до предела" – онази граница, при чието преминаване можеш или да се върнеш в нашия материален свят и да затънеш в него, както преди, и при това ще се чувстваш още по-зле, отколкото преди да започнеш да работиш над себе си. Или да си позволиш напълно да се обърнеш към доброто и по този начин, постепенно, от Пепеляшка да се превърнеш в истинска принцеса. Защото онзи, който действа по този начин, насочва чрез такъв обрат ръчката към постепенния преход от точката на пълното отчаяние към точката на абсолютното съвършенство. Защото непоправеният човек е като "просяк", а светлината – като "Цар". И затова изважда другия от състоянието на отчаяние – това е просто престъпление срещу индивидуалната свобода на избора на другата личност. Защото всеки се намира в своята фаза на развитие. И затова, не се меси в проблемите на другите хора. Може пък да се окаже, че е много хубаво, когато някой е стигнал до отчаяние. Не му казвай: "Ти да не си се побъркал!", но и не му казвай: "Хайде давай!". Защото ако му кажеш: "Ами хубаво, самоубий се тогава", тогава той вероятно ще премисли! Постоянно се питай: "За какво живея сега?". Ако другият не иска да работи над себе си и не желае да извади сили, съответстващи на петте ключови отговора, това си е негов проблем. Тогава, той винаги ще постига най-минималното в своя истински живот и неговото митарство в този свят, ще бъде съпровождано от потиснатост. Виж сега: ако човек загуби над 50% от своите желания, то автоматично достига до мисълта за самоубийство. Настъпва ментална нестабилност и тогава смъртта надделява над живота. "Да не виждаш нищо в живота" може да доведе до радикален обрат, при който човек преминава през точката на абсолютната нула на отчаянието. И тогава е неизбежно бързото угасване на живота. Отговорите трябва да идват отвътре и тогава ще доведат до преодоляване на пречките. Оттук се получава човек, който истински се наслаждава на живота. Ако помагаш на отчаян човек, възпрепятстваш процеса на израстването му. Как тогава бихме могли ние, непоправените говорещи двуноги, да помагаме на другите? Изчисти и изгради себе си – по този начин ще помогнеш и на другите.

ГЛАВА ОСМА

8.1 Светлината пробужда в нас желанието за получаване

Сама по себе си, светлината е проста и неизменна. В самата светлина не съществуват силови полета. Това са свойства. Само ние се променяме, когато се стараем да привеждаме себе си в съответствие със законите на мирозданието. В общото няма нещо, което да не съществува и в частното. Проверяваш вътрешната стълба. Тогава защо говорим за екрани, загрубяващи светлината? Светлината се проявява така, че да можем да различаваме все повече нейни разновидности. Задачата се състои в това, в началото да проявиш сили, за да постигнеш най-ниската степен на загрубяване на светлината. Веднага, след като попаднеш там, се

отстранява местното ниво на загрубяване. При всяко издигане, се отстранява съответната степен на скриване на светлината. Именно към това трябва да се стремим и да действаме. Светлината пробужда в нас желание да я получим. Как да получа двата аспекта на неделимата светлина - както самата нея, така и желание да получавам от източника? В светлината се намира коренът или източникът на моя вътрешен човек. Ние до такава степен сме затъмнени, че трябва да се изчистим и да започнем да се издигаме към източника. Нашето истинско съществуване е вътрешното. Тялото е като костюма за космонавта, а вътрешният човек е като самия космонавт. Ние не сме нашата обвивка, но тя ни е необходима за това гигантско издигане във висшето пространство. Този костюм ни е необходим, за да издържим тежестта, мудността, инертността в сферата на живот тук на земята. Вътрешният човек получава живот, а не костюм. Когато говорим за космонавта, имаме предвид не неговия костюм, а човека в него. Така е и на земята. Това, което се намира в човека и неговото тяло, са вътрешният човек и областта на доброто и злото. За да постигне завършеност, човекът трябва да изчисти от злото своите желания, а не плътта. Да изчистиш желанията означава, да ги приведеш в съответствие със светлината. Какъв материал се е родил в нас? Полето на възприятията. Всички сили са били обединени. Ние, нашият вътрешен човек, след това сме паднали долу. Всички наши желания са се разбили. И оттук идват всичките ни съмнения. Човек трябва да развие в себе си воля за получаване. Така сме създадени. Защо в началото ни е необходимо желанието за получаване, а не направо желанието за отдаване? Когато човекът желае да получава, той получава светлината във всевъзможните и прояви на наслади и удоволствия. Това му е приятно. Но заедно със светлината, получава и вкуса от свойствата на самата светлина. Майката трябва винаги да дава на детето. Но никой не е в състояние наистина да даде, преди да се убеди в своята пълна невъзможност да отдаде безкористно каквото и да е. Но, получавайки светлина, получаваш и вкуса на отдаването. Светлината притежава свойството отдаване и получаване в един носител. Когато човекът започне да чувства това свойство на отдаване на светлината, това предизвиква в него чувството на срам. “Как така само ще получавам, след като едновременно съществува и отдаването”. Виждаш, че отдаването е по-висше качество и тогава придобиваш склонност към него. Забелязваш, че отдаването е по-добро, по-истинско, по-благородно, по-съвършено, по-висше. Отначало даваш, за да дадеш (алтрудав), тъй като още нямаш сили, за да получаваш заради отдаването. Но смисълът е, не да получаваме като децата, а в изгражданеот на сили за отдаване. Защо за целта са ни необходими някакви сили? Защото без използването на силите, можеш да получаваш само заради получаването (егопол). А това е начинът, по който получават децата. Не трябва да получаваш милостиня, а онова, което си заработил, побеждавайки детската форма на получаване на външния човек, с неговото отношение: дай, дай! Откъде идва тази разлика между детското получаване, като човек от нашия свят от една страна и вътрешното получаване, от друга страна? И двете идват от един и същи източник към нашите приемащи клетки, които формираме по време на процеса на изчистване и изграждане така, че да работят за отдаване. Твоите намерения и подбуди се променят. Променяш природата на своето получаване. Егоистичното получаване е недоразвит начин за получаване, който не обезпечава вътрешното движение към твоята цел. Няма нищо срамно в това получаване, защото такъв е нашият изходен материал. Но сега, в напредналата фаза на твоята еволюция, това е възможно да се осъществи напълно съзнателно и по-бързо. Няма принуда при отдаването. А фактът, че все още получаваш по егоистичен начин, засега е само фаза от твоето развитие. Защото, няма да упрекнеш детето, че иска само да получава и то само за себе си. Впрочем, обект на неговото получаване са най-незначителни и глупави неща. Затова и няма предписани общи правила, кодекс. Всеки човек си има фази на развитие. Трябва да се работи 100% доброволно. Твоят напредък върви в крак с готовността да се откажеш от своя земен разум, в полза на висшия разум на твоя вътрешен човек.

Нищо не губиш - напротив, можеш само да спечелиш. Изследвай, прилагай, премини през съмненията, но полагай усилия, за да излезеш от тях и да се прилепиш към законите на вътрешното. Оттук черпиш своята вътрешна сила и получаваш гледната си точка, добрите представи, за да напредваш към крайната цел. Анулирай себе си, не говори само за себе си. Бори се със себе си, но никога не си оказвай натиск, защото тук не трябва да има принуда. Полагай усилия, но не прекалявай. Не плачи и не изпитвай злоба и гняв към когото и да било. Всяка беда, освен гнева може да се поправи. Можеш да съжаляваш за стореното и да се осъзнаеш, но гневът разбива твоите вътрешности НА ПАРЧЕНЦА, след което трябва да започнеш работата си отначало. Отстрани гнева от сърцето си. Имай предвид: гневът не е качество, а състояние на безконтролен произвол на твоя външен човек. Знай, че гневът много трудно се поддава на поправяне. Един от най-видните учени-кабалисти на нашето съвремие, така и до ден днешен не можа да премахне своята гневливост, независимо от “постиженията” си и огромния стаж в Кабала. И затова, “наблюдавай и двете”: гневът, който изразяваш външно и гневът, който вътрешно усещаш, но не показваш външно – знай, че и едното, и другото попадат под понятието “гняв”!

8.2 Всичко има смисъл

Всичко има своя смисъл и предназначение. Нямаш право да убиваш дори и въшката. Въшката е продукт от разпада на потта по твоето тяло. Днес трябва да се живее много внимателно по отношение на хората и животните. Това дава огромно поправяне. Кажи “благодаря”, когато те ухапе комар. Защото човекът е по-интелигентен и висш по статус. Комарът желае да получава само за себе си. Уважавай и цветята, и растенията. Нека всичко си живее. Това отношение те поправя. Не изхвърляй остатъците от храната, дори и да си мултимилионер, защото системата за управление на мирозданието не гледа банковите сметки, а точно такива дребни неща. На вечеря хапни само най-необходимото. Храната дава жизнени сили. Не я хвърляй на вятъра. И затова изяждай докрай онова, което си сложил в чинията си, защото иначе това ще се превърне в отклоняване, но не за животинското. Ако желаеш да станеш богат (= доволен от живота), тогава се отнасяй много внимателно към тези неща. Ако си разточителен към тях, никога няма да имаш достатъчно! Бъди внимателен с нещата, които притежаваш. Знай, че за някой друг те все още не са боклук. Дай остатъците на другите. Това е съгласно законите на мирозданието: по-нисшият получава от по-висшия. По-висшият е предаващото звено за по-нисшия. Всичко функционира на основата на доброто и злото, на отдаването и егоистичното получаване. И двете са абсолютно необходими. Не можеш да вкусиш от доброто, ако преди това не си опитал от лошото. В определен момент, светлината е смесила всичко заедно, за да направи необходимата смес, благодарение на която, всеки елемент от мирозданието започнал да включва в себе си всички останали: висши и низши. Тази субстанция станала средата, в която бил поставен човекът. И затова, във всеки човек съществуват всички желания и сили, които съществуват и в света. Всеки запазва и своя главен, определящ компонент. Ако видиш беда, трябва да я приемеш като своя собствена. Не можеш да си затваряш очите пред чуждото нещастие. Човек трябва всеки ден да извършва нови поправяния, защото всеки ден е различен. “Вчера” вече си е отишло - поправено и получено. Това означава, че действаш в съответствие със законите на мирозданието, а не от позицията на своите природни склонности или заради очакваната награда.

8.3 Последното поколение получава най-силната светлина

Но как от нас може да излезе нещо хубаво, ако в това поколение сме ултра егоисти? Всъщност, ние сме отпадъка от най-големите отпадъци на всички хора, които някога са живели на земята преди нас. Защото първите са били най-фини и чисти. Те са получили своето и не им се налага повече да се поправят. Изпълнили са своята задача. Ние принадлежим към последното поколение. В мирозданието няма отпадъци. И най-незначителното поправяне, вече е висок продукт. Последното поколение получава най-висшата светлина, защото при вътрешното нищо не се губи, не изчезва. Всички ние работим над поправянето на цялостното, макар и да не си даваме сметка за това. Защото ако работиш над себе си индивидуално, твоята работа се проявява и в цялото. Излиза, че поправяш себе си и в интерес на общото. Светлината е предназначена за цялата природа и съвкупното човечество. Растенията, минералите - всичко има своите корени в светлината. И в тях задължително съществуват 10 силови полета. Минералите, растенията и животните не получават само по егоистичен начин, както може да ни стори. Лъвът например, улавя зебра и изяжда 15 кг от нея, а останалото оставя на хиените и т.н. В него няма никаква алчност. Той не е егоист. Човекът е създаден така, че в него присъстват и четирите форми на природата. В ноктите и косата например има нещо от минералите. Те ,сякаш са от нежива природа макар, че растат. Когато животното яде растения, преработените листа преминават в животинската природа. Това е извисяване за растението. При човека се случва съвсем същото. Но извисяване се извършва само тогава, когато човек яде само онова, което му е необходимо. Всичко е взаимосвързано. Доброто дело има широк резонанс. Имай уважение и към минералите, и към планините. Геолозите могат да обяснят много неща за кратерите и прочее, но всичко си има своята причина и е съществено за мирозданието и за човека. Окончателното поправяне зависи само от нас, а не от повелите на съдбата. То зависи само от нашия съзнателен стремеж и постъпки, в съответствие със законите на нашия вътрешен човек.

ГЛАВА ДЕВЕТА

9.1 Съвършеното място е в твоето сърце

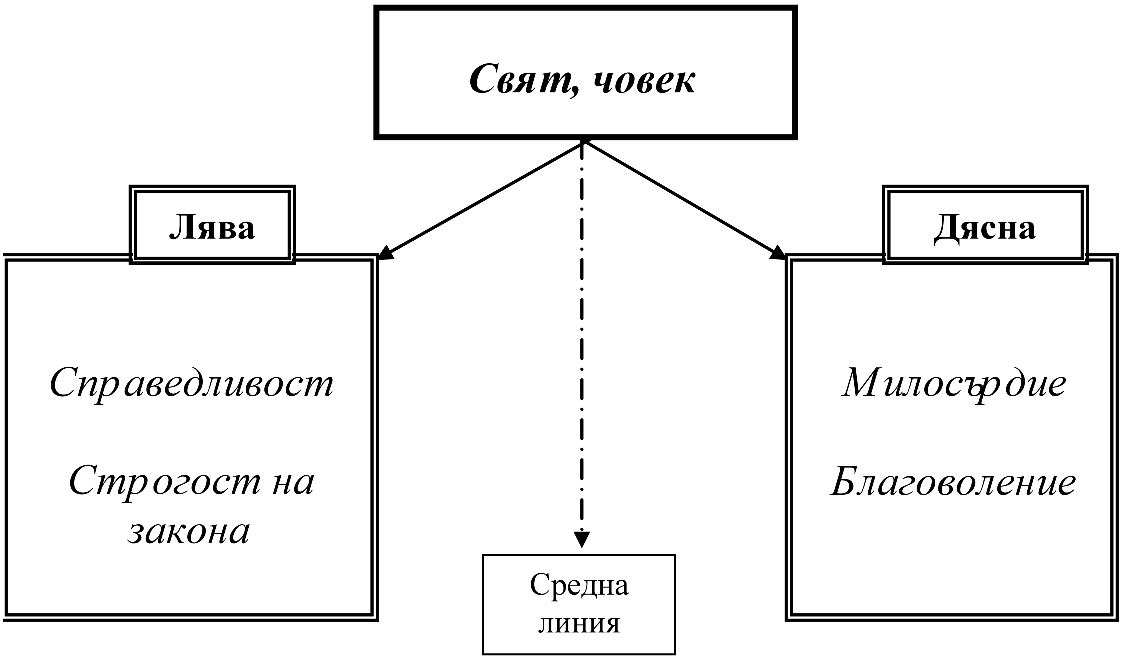
Човекът търси нещо съвършено, свещено място или нещо в този дух. И ето, такова място съществува. То се намира в твоето сърце. Свещеният храм, съвършеното място е в твоето сърце. Но масовият човек го търси извън себе си. Той наивно предполага, че висшата сила ще го заобича в Рим, Тибет, до Стената на плача в Йерусалим и т.н. А това е, като да ядеш баница: след час-два отново си гладен. Съзрей вътрешно! Недей да си мислиш, че някое физическо място ще ти донесе подобрение. Напротив: човекът освещава мястото! Външният храм е бил унищожен от най-висшата сила. Първият път чрез вавилонците, а след това чрез римляните – те само са изпълнили и довършили разрушаването. Мястото, където стои храмът е свято, но в непоправено състояние, там нищо не можем да усетим - нищо друго освен прости човешки емоции, свързани с нашите представи и очаквания за това място. Всичко следва принципа: “Нищо не идва отгоре, докато преди това не се пробуди отдолу”. Не чакай! Естествено, на светите места се облагородяваме, защото там нашето его замлъква. Там, доброто има толкова силно поле, че злото става невидимо. И тогава проектираш тези вътрешни усещания в себе си, и там доброто може мигновено да излезе навън. На такива места непоправеното в човека се крие,

но не и благодарение на неговите вътрешни усилия. На светите места трябва да бъдем особено внимателни. Работата е там, че светостта и нечистотата стоят рамо до рамо. Благоволение и строгост – и двете са структурни сили в мирозданието. Само благодат не съществува, но на свещените места я усещаш, като своя вътрешен човек. Усещаш “разказа”. За един това е историко–религиозният път на еврейския народ, дал на света Тора. За друг – историко-религиозният път на християнството и т.н. Там, в теб се пробужда онзи разказ, в който си възпитан. И затова, висшата сила е позволила на два пъти да бъде унищожен храма, за да ни създаде свято място в нашия вътрешен човек - “храм със сърце”.

Имало е общо 4 “грабители” на храма:

- Вавилонци.
- Перси.
- Гърци.
- Римляни.

Гърците внесли статуи в храма. Други свине. Това са алегорични определения на свойствата. Само чрез мощен стремеж към освобождаването, можем да почувстваме вечността. На тези “4 грабителя” противостоят четирите съюза в човека. Срещу съюза на очите, който благославя, стои “злото око”. Срещу съюза на езика, възхваляващ и изразяващ благодарност, стои “злият език” и т.н. Работейки индивидуално над себе си, трябва във всяка ситуация да победиш тези 4 точки на измама - хватката, в която те е заклещил твоят външен човек.

Формули на съвършения храм:

1) На индивидуалния съвършен храм във вътрешния човек:

$$Х_{с} = f\ (И_{л})$$

Обозначения:
$Х_{с}$ – съвършеният храм в сърцето на човека.
f– функция…
$И_{л}$ – личните (индивидуални) поправяния на един човек.

2) Совершенный храм всего человечества:

$$Х_{ч} = f\ (И_{\sum ч})$$

Обозначения:
$Х_{ч}$ – съвършеният храм на цялото човечество
f – функция…
$И_{\sum ч}$ – съвкупността (∑) от всички лични поправяния на всички хора, във всички инкарнации.

Строителството на храма е функция на поправянето. Личният храм – това е моето сърце – най-възвишеното място в моя вътрешен човек. С всяко ново поправяне

изграждаш храм в сърцето си. Защото светлината на мирозданието може да се открие в нейните най-малки детайли. Храм означава “да бъдеш цялостен в своето сърце” – усещането за 10-те силови полета във всичките им прояви. Насочвай всичките си сили към тази единствена цел. Служи на своето лично поправяне и тогава автоматично ще започнеш да служиш на доброто в цялото мироздание. Дясното е благоволение и любов. Лявото – справедливостта и строгостта на закона. Когато се върнеш от свещеното място, като правило получаваш удари. Но нали си искал да бъдеш добър! Положителните сили, които си получил там, въздействат като огромна доза инжекция, впръскване. Само че, това не си ти, такъв какъвто си наистина, това не е твоя заслуга, не е резултат от твоята индивидуална работа над себе си. Веднага щом се прибереш от свещеното място, на практика действието от впръскването на доброто при посещението на свещеното място веднага отшумява, отлита. И тогава виждаш, колко уродлива е любовта ти към себе си. Затова, бъди внимателен при посещаването на всякакви свещени места. Защото там показваш и получаваш само любов, като същевременно твоето его расте пропорционално на усетената там любов! Тъй като, за миг си се поставил в парникови условия. Но веднага след като се върнеш в собствената си среда, “изтрезняваш”: светлината те е изоставила. Твоето его, любовта ти към себе си, се присъединява към любовта, която си изживял там за миг и желае да разкъса твоето истинско “аз” на парчета, да те заблуди. А светлина изгражда средната линия. Животът е твърде кратък, за да се разиграват комедии. Твоето его може да живее единствено от твоите заблуди. То само използва възвишените ти сили за себе си. От друга страна, ако изобщо престанеш да обръщаш внимание на въпроса за любовта към себе си, как ще успееш да извадиш от нея искри светлина?

9.2 Кой говори в мен: любовта ми към себе си или моето истинско “аз”?

На овощното дърво може да има много неузрели плодове, но градинарят ще обере само зрелите. Няма да обърне внимание на останалите. По същият начин стои въпросът и с нас. Масовият, груповият човек не го броят. Защото неузрелият плод е кисел, все още не става за ядене. Всеки желае да се съобразяват с него: да го зачитат, да го снабдят с индивидуален номер. И всички ние някога ще бъдем взети под внимание. Има едно правило: ако някой те покани на дадено мероприятие, за да постигнеш вътрешно нещо важно, например да преодолееш една щипка любов към себе си, без да се налага да влагаш вътрешни усилия, то знай, че това си е измама. Имай предвид, че ставането по нощите, пътуването за някакви занятия, изобщо не означава, че влагаш някакви вътрешни усилия. А той може да изпитва чисто човешки срам, че приятелят му е отишъл, а пък той не. Какво ще кажат за него приятелите му?! Тоест, неговият външен човек му внушава нещо от рода на “угризения на съвестта”. Трябва да полагаш вътрешни усилия и много да внимаваш какво мислиш, какво чувстваш, кого побеждаваш. Не се връщай обратно към старите навици! В теб се пробужда чувство към този или онзи. Бъди много внимателен с това, бъди бдителен, което е определящо. Въздействието на твоите усилия предизвиква гравиране в твоето вътрешно, благодарение на което, светлината на поправянето може да проникне с по-голяма лекота в теб и да пробуди скритите там искри. Злото живее в нас благодарение на нашите заблуди. Ако станеш внимателен, бдителен, постепенно ще изградиш защита. Всичко, което възниква в твоите мисли, желания и действия е суров материал, който трябва да поправиш. Живей сега! Непрекъснато си задавай въпроса: “Кой говори в мен сега? Моята любов към себе си или истинското ми “аз”?”. Работи над сомооблагородяването си. Изтегляй нагоре своите най-хубави неща. Поправянето се основава на законите на мирозданието, а не на желаното. Въпросите трябва да произлизат от потребността, от отчаяние, а не за интелектуална наслада. Решението е скрито в болката и затова недей да бягаш от

неприятното усещане. Тогава какво да направим? Трябва да придобием сили, за да победим недостига в борбата срещу любовта към себе си. Първо трябва да се научиш да не се заблуждаваш. След това се научи да правиш добро така, че в края на най-късия цикъл от работа да можеш да кажеш, че си победил. Това е дадено на всеки един човек. Любовта към себе си е човешкия материал и той трябва от някъде да получава своята сила. "Лошото", "злото" черпи своята сила от доброто. Живей чрез доброто. Когато проявяваш благоволение, злото бяга. Злото е получаването за себе си. Това е егопол. То идва от неизчистените сили. Забележи: вместо нечисти сили, започнахме да употребяваме термина "неизчистени сили" – медитирай над това обновено понятие. Неизчистените сили заявяват своето присъствие винаги там, където се усеща недостиг. Недостиг е всичко онова, което възприемаш като по-малко от 10-те силови полета. Всичко съществува благодарение на 10-те силови полета , но далеч не всеки може да ги види. Някои виждат 3 от тях, други 5 и т.н. Това е вътрешна слепота, която обаче е излечима. Впрочем, хубаво е отначало да бъдеш сляп, а след това страстно да пожелаеш да прогледнеш и да оценяваш светлината по достойнство. Там, където усещаш яснота - там безпокойството, неяснотата, като правило е поправена. Всичко трябва да се доведе до пълнота, а не в съотношение 50 на 50. За да превърнеш любовта към себе си в отдаване, трябва постоянно да правиш разчет на 100%. Само тогава ставаш наистина зрял и възрастен. Както вдясно, така и вляво – това са съществуващите сили в мирозданието. Само тези две линии присъстват винаги. Средната линия е комбинация от тях и възниква чрез поправяне отдолу. Ето защо средната линия не е трета сила! Единствено в долната част на човека се намира неговото его, непоправената част на желанието да получава само за себе си, поместена в сместа от неизчистени сили. Строгост – това е строгостта на закона. Който е поправен може да оправдае всичко в света, защото във всичко забелязва работата на 10-те силови полета и по тази причина вижда, че Системата за управление е абсолютно добра. В началото чувстваш само строгия учител. Когато се поправяш, чувстваш строгост плюс благоволение. И когато не отстъпваш, държиш на своето (= вътрешното) и постепенно изтегляш всички искри на доброто нагоре, ти прескачаш летвата на строгостта. И изведнъж, започваш да усещаш само благоволение. Разбира се, строгостта на закона не изчезва никъде, а остава в теб на заден план. Чрез пълното поправяне ще започнеш да чувстваш Системата за управление, навсякъде и винаги като благославяща. Ако изпълняваме законите на мирозданието не само с "ръце и крака", но и с правилни намерения, ще стигнем до възприемане на вътрешния свят в съвършенство. Като показател за истински напредък в духовната работа служи фактът, че всеки ден става по-хубав за теб от предишния. Но как да измерим това? Много просто: ако днес имаш по-малко съмнения от вчера, значи си се придвижил точно към целта. Ролята на оценяващ, на съдия в този процес играе само твоето усещане. Дали светът е добър или лош, зависи единствено от твоето усещане. И това не е важно, защото знаеш, че е само мигновено състояние в твоя процес на поправяне. Ако говориш или чувстваш, че светът става все по-лош, по този начин не постигаш нищо. Тогава чрез любовта към себе си, ти се прилепваш все повече към въздействието на строгостта на закона. Веднага, след като се поправиш, ще побереш в себе си всички закони и сам ще започнеш да олицетворяваш и да оформяш в тяло законите на мирозданието. Тогава вече няма да са ти нужни закони. Те са гравирани в твоя вътрешен човек. Ние можем да усещаме законите на 4 нива, съответстващи на 4-те слоя, 4-те съюза. Какво е свойството на слоя около очите? Човек усеща там 90% като зло и едва малка част в 10% като добро. В отношенията с 4-те съюза, това означава, че той притежава сила само да съблюдава съюза на очите. Но останалите три съюза, за него са все още скрити. Човек, който живее само в слоя на очите, чувства живота общо взето като зло. Онзи, който разполага с вътрешна сила, за да спазва и съюза на устата, усеща слоевете на вътрешното като 50% строгост на закона и 50% благоволение. Защото всичко е в мен. В мен съществува възможността и способността да виждам света

такъв, какъвто е наистина – съвършен. Да усещаш истинския "аз", означава да изучаваш кодовете и законите на мирозданието. Ако освен това съм в състояние да спазвам и съюза на сърцето, тогава чувствам света като 90% добро и 10% зло. И когато накрая приведа областта на "основата", "детеродния орган" в съответствие със светлината, то аз ще се прикрепя в максимална степен към законите на мирозданието. По такъв начин ще продължа все повече да се поправям дотогава, докато цялата ми любов към себе си не се трансформира в добро. Трябва да кажем, че ние не стигаме до пълните 100%, защото крайният fishing touch, полировката, дообработката до блясък, ще настъпи едва след окончателното поправяне на цялото човечество. Ето сега виждаш, в каква степен всички сме различни, вътрешно съединени един с друг, че нашата обща завършеност зависи от пълното поправяне на всички и на всеки човек поотделно. Но и след моето лично окончателно поправяне, злото ще се трансформира в прозрачно добро и ще стана наистина абсолютно свободен човек. Всичко е обработено и задачата е изпълнена. Над облаците винаги свети слънцето...

9.3 Който принизява себе си вътрешно, ще види светлината

Как може да има съединяване със светлината, когато човек желае само да получава, а светлината да отдава? Ако човек трансформира своята егоистична природа, няма причини да се отдели от светлината. Тогава той ще бъде удостоен с получаване на светлина с намерение за отдаване. Но онзи, който е отдаден изцяло на своята егоистична любов, не дава шанс сам на себе си за постигане на завършеност. Приближаването или отдалечаването от светлината, зависи от степента на човешката гордост. Ако може да я победи, той бързо се приближава към целта си. Извиси законите на мирозданието, а себе си принизи вътрешно! Колкото повече принизиш себе си по отношение на истинската реалност, толкова по-близо ще отидеш до своята крайна цел. Това съвсем не означава, че трябваш да се унижаваш в очите на останалите. Но когато твоето обкръжение поиска да се "пошегува" за твоя сметка, да ти се подиграват, да си кажем направо, да издевателстват, тогава вътрешно се превърни в най-нищожния човек. Само хората могат да дадат на човека отвън, както чувството за собствено достойнство, така и усещането за несъстоятелност и нищожност. Това не е важно. Наблюдавай внимателно, какво прави с теб светлината. Светлината ни довежда до такива ниски състояния, че чак ни хваща срам. Тя прави това преднамерено, за да ни отстрани от прекомерното високомерие и да ни освободи от него. Говори с всички винаги спокойно. Това ще те предпази от гнева, най-ужасното състояние, което задължително довежда човека до егопол. Когато отстраниш гнева, в твоето сърце ще набъбне жаждата за подчинение на светлината. Това е най-ефирното от всички качества, които съществуват. От подчинението ще постигнеш и предпазливост. Тя ще се постарае винаги първоначално да помислиш: откъде идвам и накъде отивам? Защото както по време на живота си, така и след смъртта, аз съм само един червей. Когато започнеш да мислиш за всички тези неща, ще бъдеш щастлив, каквото и да се случва с теб. Когато вътрешно действаш със скромност по отношение на всеки и всичко, тогава сиянието на светлината ще се разстеле върху теб. Това се усеща като реализация в живота и всъщност действително е точно така. И защо ти е да проявяваш гордост? Може би защото си богат? Човек го правят богат или беден. Откъде знаеш, че изведнъж, заради своите действия или чужди такива, няма да загубиш своето имущество? А може би се гордееш заради славата? Тя не е твоя - ти само си я получил. И тук, в нашия свят, почестите са доста крехки и нетрайни. Колко много примери на внезапно разрушени чест и слава ежедневно виждаме в света около нас! Тогава, как може човек да украсява себе си с чест и слава, които впрочем не са негови? А който се гордее със своята мъдрост, нека се вгледа във възрастните хора.

Колко мъдри мъже и жени, в края на краищата стигат до деменция, започват да забравят или мъдростта се вмъква в тях по друг начин. И какво остава от тази мъдрост? Затова винаги се отпускай и тогава светлината ще те извиси. Постоянно изчиствай мислите си и се настройвай правилно, преди да направиш или да кажеш нещо.

9.4 Не си позволявай да ослепееш

В днешно време ставаме вътрешно съзнателни. Ако някой заяви на всеослушание, че е видял светлината, веднага задай въпроса: каква е неговата лична заслуга за това? Смисълът е да поемеш съдбата си в своите собствени ръце. А това не става, когато спонтанно приемаш в себе си избухването на светлина (насладата) и ѝ позволяваш да те ослепи - тоест, да властва над теб. Трябва да се стремиш да получаваш в себе си, колкото е възможно повече, но ако нямаш сили, тогава нека да е малко. Светлината постоянно се опитва да проникне в нас - отвътре и отвън. Светлината, която вече си приел вътре, сама по себе си няма граници. Много трудно е да останеш в рамките на границите, ако вече си приел макар и малко светлина (наслаждение). Тогава, вътрешно се образува толкова голямо налягане, което принуждава силите ни да преливат от краищата. И тогава, всичко това се изхвърля навън. Светлината влиза в главата и оттук постъпва в силовото поле наречено "уста". Също както и нашата физическа уста – това е мястото, през което храната и напитките навлизат в тялото. Защото и физическата храна е светлина. Тя се смила и нейните висши компоненти се приемат. Останалото се изхвърля. Точно по същия начин протичат и вътрешните процеси. Светлината преминава постепенно от "устата" към силовото поле "пъп". Там тя оказва натиск външно и вътрешно. В определен момент, вече не е възможно да я издържиш и тя се изхвърля. Но следите от светлината, която вече е била вътре, са незаличими. И ето, че това ни дава възможност по-късно да получаваме повече и по-интензивно.

9.5 Голям на ниско ниво или малък на високо ниво

Отначало, човек не може да различи кое в неговия вътрешен човек е долно и кое горно стъпало. Изведнъж започваш да се придвижваш напред и стигаш по-високо стъпало, но не го чувстваш като такова, то напомня повече на предходното, на долното. Вътре в по-високото стъпало се чувстваш малък, а в по-ниското – голям, така е по закон. Полезно е да се знае, че се чувстваш малък, когато се приземяваш на по-високото стъпало. Тогава обкръжението несъзнателно усеща, че си се издигнал и благодарение на това, то също така неосъзнато се поддава на въздействие, защото си се издигнал качествено, благодарение на своите вътрешни сили.

9.6 Какво представлява чувството за вина?

Никога не изпитвай чувство на вина, за каквото и да било! Това понятие е било натрапено на човека исторически. Дори и сериозно да си се заблудил и да си извършил глупави неща знай, че в Инструкцията няма предписание, че трябва да се чувстваш виновен за стореното. Става дума естествено, не за углавни престъпления против държавните закони и т.н., а само по отношение на твоите отминали мисли, желания и действия, несъразмерни със законите на мирозданието. Знай, че само твоята любов към себе си е тази, която ти нашепва, че си длъжен да се извиниш, защото по този начин тя те прелъстява, за да се почувстваш удовлетворен след това. Можеш разбира се да съжаляваш конструктивно за стореното, защото си загубил

един шанс да поправиш нещо в своя живот. Но позволи на това чувство да навлезе дълбоко в теб само за миг, колкото да отбележиш, че повече няма да пожелаеш това да се повтори. Чувството за вина е загуба на скъпоценно време. Извинението като правило, е израз на избирателна чувствителност. Ако вчера си сторил нещо лошо, това е направено от твоя вчерашен човек и затова, днес вече не са нужни извинения, тъй като сега вече ти наистина си друг човек. Вътрешно си по-различен от вчера. Понятието "чувство за вина", вградено в системата на определени религиозни възгледи не трябва да те безпокои, защото не преследва индивидуален метод за духовна работа, даден на цялото развиващо се човечество в Единната Инструкция.

ГЛАВА ДЕСЕТА

10.1 Как да се отнасям с цинизма, който ме заобикаля

"В обкръжението ми има хора, които се държат цинично, подиграват ми се. Чувствам, че нямам достатъчно сили, за да не се поддавам на въздействието на тези отрицателни сили. Усещам, че в мен възникват злобни сили, които аз не проектирам върху циниците. Завладяват ме неприятни чувства. Това е едно усещане под пъпа. Злобата веднага ме удря в главата. И тогава, вече нямам сили да говоря. Губя от поглед целта на живота. Вече не ми се отдава да се вглъбя в своя вътрешен свят. Това се усеща като загуба на време. Какво да правя? Странното е, че вече не мога да се отърва от тези особи, които постъпват по такъв начин с мен. Какво се иска от мен, изхождайки от Учението Кабала, за да продължа да вървя към моята заветна житейска цел, без да обръщам внимание на циничните нападки, които предизвикват злост у мен? Как да се освободя от тези зли сили?" – Нека видим, как са поставени тези въпроси. На първо място, дали тези въпроси идват от човек, който наистина работи вътрешно над себе си, за да постигне своята завършеност или това е просто някакво оплакване. И ако подобни въпроси произтичат от дълбоката потребност за поправяне, то как трябва да се реагира в подобни ситуации? Да, това може да има отношение към личната вътрешна работа и е приложимо впрочем, към всички други аспекти на живота. Вземи например ситуация, в която при теб идва сметката за наема на квартирата. "Знаеш ли, когато получа сметката за наема, аз намирам хазаина на квартирата за много неотстъпчив, дори бих казал безсърдечен. Тогава нямам сили, за да не се засегна от такова отношение към мен. В моите очи това са отрицателни, злобни сили. Чувствам приток на злоба и вече не мога да остана вътрешно спокоен и съзидателен. Такъв е животът и именно по такъв начин го усещам. Моят външен свят постоянно се опитва да повлияе на моя вътрешен свят!" – Твоят хазаин, жена ти, децата, полицаят, който те глобява, съседът, който вече втора седмица не оздравява – всички те представляват един и същ проблем. Самите въпроси са разбираеми, в тях няма нищо срамно, но всичко това, примерно, са същите дървета в една и съща гора. Колкото повече работиш над себе си, толкова повече светлина ще започнеш да усещаш в теб, а това ще ти даде сили да желаеш още повече да работиш над себе си. Това си е твоя работа и наградата е огромно. Въпросите са симптоми, сочещи към факта, че все още не си се поправил. Не е ли забележително, че вече възприемаш това?! Защото то е знак, че вече имаш възприятие за двата аспекта в една и съща ситуация: нещо от доброто против злото. Радвай се, защото огромната част от населението на планетата вижда всичко като зло. Но трябва вътрешно да поставиш своите въпроси по друг начин и в началото сам да търсиш отговорите от онова, което вече си научил. Знай, че ако някой се държи към теб цинично, издевателства или ти се присмива, това без съмнение

означава, че си го заслужил и сам предизвикваш подобно отношение към себе си. Когато излъчваш позитивна вътрешна сила, никой не може да се докосне до теб! Както гладните лъвове в ямата, дори не са докоснали пророк Данаил. Той не е излъчвал враждебност и наглост, а симпатия и любов. Ето при такова отношение към когото и да било, злите сили не могат да те достигнат. Защото не им даваш повод. Колкото повече работиш над себе си, толкова по-малко храна оставяш за злото. Тогава, то ще започне да се задоволява и с най-малкото, което ти съзнателно му даваш. Спомняш ли си 5-те ключови въпроса и 5-те ключови отговора, приложими във всяка ситуация? Всичко, което е извън мен е съвършената и неизменна светлина. Онова, което чувствам е моята реакция: в твоя случай това е злобата на циниците. Такова е отношението, реакцията ти и тя дава сили на злото, макар всъщност да е абсолютно различно. Както поставиш себе си вътрешно, такава реакция ще получиш - и обратно. Каквото повикало, такова се обадило. Разбира се, има разни шегаджии с техните номера, но никой не те кара да общуваш с тях. Подбирай своето обкръжение! Избери си друго, ако съществуващото е цинично, но не бягай от работата върху себе си. “И все пак, това е противоречиво. Аз изпитвам злоба, но не я проектирам върху другите”. Отговор: проектирай я върху себе си! Тогава към теб ще бъде добавена работна площадка и ще можеш да растеш! Радвай се! Хубаво е, ако другият не усети твоята злоба, дори и да е справедлива в твоите очи. Оправдавай всяка ситуация! Никоя ситуация, никое състояние не бива да преодоляваш с гняв. Какво ще постигнеш чрез широко разпространеното отношение “да се измъкваме”, “да поговорим отново очи в очи”? Та нали това се отнася към категорията “осъждане”. Не е твоя работа да съдиш, дали някой е циничен или не е. Ти самият още не си се поправил, не е ли така?! Това е детско отношение, бягане от реалността. По този начин няма да израстваш. Всеки може да бъде такъв, какъвто е. По никакъв начин не можеш да влезеш в същността на друг човек. Това, което виждаш е външната проява на онзи другия. Ако го възприемаш като цинично отношение, значи и ти си циник. Защото го проектираш върху другия. Всичко това е областта на психологическите игри, а психологията няма нищо общо с твоята вътрешна работа. Това все още са плътски дела. Поддържай вътрешната си работа, независимо от ситуацията и обекта: твоят мъж, съседът, банковата сметка, шефът ... защото всичко, което е извън теб е съвършено и представлява само по себе си неизменната истинска реалност на живота “сега”. Скарай се на другия като на едно дете - само с външно изражение на строгост на лицето и тона. Но в сърцето си го обичай с абсолютна любов - каквото и да става. Когато възниква злоба, винаги губиш. Губиш целта си. “Как бих могъл успешно да прилагам метода на кабалистичната терапия, метода на целебното получаване, ако все още се дразня и се отвличам заради такива дреболии като лошо време, непривлекателен вид, загуба на моя любим отбор? Как работи инструментът за поправяне по отношение на всякакви проблеми? В този свят няма разлика между ухапването от комар и жизнено важния проблем. Докато чувстваш някаква разлика, все още оставаш в недоразвито вътрешно състояние на твоя вътрешен човек. Ако избереш ухапването от комара, казваш, че все още нямаш сили да видиш нещата като действие на любовта във всичко, значи бягаш от проблема. Докато не започнеш вътрешно да приемаш всичко, да се съгласяваш, да оправдаваш, ще могат да те обиждат, което по същество означава, че още не си се заел истински с вътрешното. Когато те обиждат, преди всичко от теб се изисква да не се го правиш. Трудно ли е? Това е почти непостижимо и съвсем нелогично. Но го приеми! Няма друг път. Чувствай абсолютна радост ако те обиждат, защото по този начин благославяш своята вътрешна работа над самия себе си.! А това ще те поведе по-нататък, по пътя към съвършенството. Постоянно наблюдавай двете страни на медала и изграждай средната линия, за да обичаш всички хора - дори по удачно в случая е да кажа “всички човеци”, да ме прости Ожегов. Защото в думата “хора”, няма да откриеш личността, “човека”. А в множествено число на “човеци” присъстват и двете: и общото, и частното. И затова

много рядко използвам думата “хора”. И така, трябва да обичаш всички човеци, без да очакваш да получиш нещо в замяна. Трябва да ти бъде все едно, дали е циник или не. Повече не бива да зависиш от външното отношение към теб. Тогава, твоята любов ще се превърне в независима любов към целия свят, към цялото човечество и всички нива на природата. Любовта непременно трябвало да бъде взаимна – това е разсъждение на външния човек, който още не знае, че на него самия му е необходима помощ. “Да, но аз съм интровертен тип личност и никак не ми е лесно да изразявам чувствата си!” – Каква е природата на твоя външен човек : интроверт или екстроверт, няма абсолютно никакво значение. Изграждай здрава връзка със своя вътрешен човек и тогава всичко ще си дойде на мястото - ще заобичаш цялото мироздание и то ще ти се отвърне ... с взаимност.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

11.1 “Пусни” парите, за да ги печелиш

Парите образуват едно цяло. Те са олицетворение на цялото зло в човека и са продукт на непоправеното човечество. Парите нямат съответствие във вътрешния свят, и затова жаждата към тях много трудно се поддава на поправяне. Злото се храни от нашите егоистични мисли, желания и действия. Разпознавай навреме своите егоистични мисли, преди да са се превърнали в истински желания. Злото здраво се прикрепва и се храни от любовта към себе си, която прави всичко възможно, за да се наслаждава на непозволени, нечисти неща. Злото може да се представя за добряк, “да си облече одеждите” на добрите сили. То е способно дори на отстъпки, за да постигне целите си, поради което имаш усещането, че си го победил, но тогава злото се премества в по-фините обекти на съблазняване – в парите. “Но, какво лошо има в парите? Можеш да ги даряваш на бедните!” – Парите искат да те победят и да те направят свой роб. Ако желаеш да проникнеш в своя вътрешен човек, трябва да се освободиш от преследването на парите. Няма нищо срамно в това да печелиш пари, но не бива да придаваш на това никаква важност, защото чрез парите никога няма да постигнеш съвършенство и завършеност. Работи над този проблем много сериозно! Постави като приоритет №1 девиза “Пусни парите”! Много хора са готови да предприемат застрашаващи живота действия, само и само да се сдобият с пари. Едни грабят открито, други го правят скришом, като крадци. А има и такива, които прикриват своята жажда за пари зад религиозни, духовни групи и движения. Забележи, че дори “духовните” лидери на съвременните кабалистични движения, дори именити учени – кабалисти, също не могат да устоят пред великата съблазън и падат на колене пред парите. И виждаш, че техният лидер се обгражда с богатите и влиятелните около себе си и ето, че парите вече определят посоката и диктуват на самия учен – кабалист, къде и какво да прави. “Но защо обкръжението, поклонниците на подобен учен – кабалист, прилепили се към него виждат всичко това и си остават при него и неговата група?” По подобие на свойствата: защото и всички те в това отношение са съвършено непоправени. По такъв начин, въпросът за парите може да стане по-важен и от самия живот. Злото в теб желае да се заблуждаваш и да отделяш внимание на сенките, на нереалното. Не фиксирай вниманието си, когато губиш пари, защото иначе ще започнеш да живееш в миналото или бъдещето. “Аз спечелих, аз ще спечеля ...”, но това не се случва “сега”. Ако дълбоко в душата си се прекланяш пред парите, значи вече си имаш Господар и спасител, да го наречем “господин Долар”. И той те обучава на своята американска вяра: money buys freedom – т.е. парите купуват свободата. Но недей да търсиш и

бедността, защото нямаш право да унищожиш злото изцяло, то ще ти послужи, тъй като никой не може да постигне завършеност без своето собствено зло - желанието да получаваш само за себе си. Всеки човек има над главата си обкръжаващ го ореол от светлина, предназначена само за тази личност - само на нея трябва да позволиш да влезе в теб. Тя постоянно оказва натиск, желае да влезе. Точно това въздействие стимулира индивидуалното развитие на човека към неговата лична цел. Работи над това, светлината да влезе и то колкото е възможно по-скоро. Ако човек се заблуждава, пропада в неизчистените желания и сили. Спасението се намира в твоята обкръжаваща светлина! Обкръжаващата светлина на пристрастения към парите се използва от неизчистените желания, докато накрая не остане нищо над неговата глава. Казано е: "Злодеите по време на своя живот се наричат мъртви". Те вече нямат ореол над главата, а онова, което са поели, са прахосали за злото. Вече нищо не може да ги подхрани. Отвън се виждат само богатите тела, с украшения и други предмети, характерни за разкоша, но вътре, във вътрешен аспект не е останало нищо. Те приличат на мумии. Единствено материалното им дава живот. И това е в съответствие със справедливите закони на мирозданието, които се проявяват и тук, на материално ниво. Влагаш в материята и получаваш материя. Но те използват неправомерно своята истинска светлина на живота, своя ореол. Тоест онова, което е трябвало да донесе живот, било е дадено за развитието на вътрешния човек, сега се използва за смърт, за пресищане на външния. Защото, не ядеш повече от 3-4 пъти на ден. А и колкото пъти дневно да се храниш, няма да побереш в тялото си повече от необходимите ти за деня калории. След твоята смърт, всичките ти владения ще преминат в други ръце и ти самият няма да видиш нищо от това. Всички заблуди са за сметка на любителите на пари. Където има истинска любов, там не става въпрос за пари. Ако свържеш своите пари с благополучието, вместо с жаждата към пари, тогава ще пуснеш парите и ще освободиш сърцето си. Едва тогава ще започнеш истински и достатъчно да печелиш. Учението за глупостта е много, много важно, защото мъдростта може да бъде постигната само чрез глупостта на по-заден план. Научаваме за доброто чрез злото. За богатството – чрез бедността. Ето това е "човекът". Учи се да разбираш себе си и света чрез двете противоположности - тогава ще овладееш и себе си, и света. Ще можеш с увереност да кажеш: "Аз победих света!". По такъв начин, злото е присъщо на живота и е неотделимо от него. Защо вършим глупости, след това съжаляваме, връщаме се и избираме доброто? Та нали външната награда ни се струва доста голяма? Казано е: "Там, където стои грешник, никакъв праведник не може да дойде". Истинското съжаление с връщане към доброто, получава най-голямата награда. С 40 годишен стаж като "добър човек" ще постигнеш по-малко, отколкото онзи, който стига до истинско съжаление и се връща на пътя на доброто. Връщащият се "грешник" (грешник е човек, който получава егоистично), разбива всичко на сол и стига до най-дълбоката критична точка на живот и смърт вътре в себе си. Ако той самостоятелно изпълзи от ямата, след това тя изцяло ще се запълни и той ще постигне короната, трона на светлината. Ние притежаваме силата да надминем дори най-големите праведници. На свещения език "прощавам" звучи като " носиш грях". "Носи греха", стреми се да имаш колкото е възможно повече желания. Бъди жаден за желанията на твоя приятел и врага ти, ако притежаваш сили, докато не започнеш да "носиш греха" на целия свят. Защото, колкото повече желания побереш в себе си, толкова повече работа имаш. А колкото повече работа свършиш, толкова по-дълбоко ще стане усещането на твоя вътрешен човек. А колкото по-дълбоко стане това усещане, толкова повече светлина може да влезе в теб. Законът на мирозданието гласи: "Светлината дава само най-необходимото". Имаш малки желания – тогава малко ти се дава и обратно. Ако си самодоволен, защото си натрупал прилична сума в банковата си сметка, забележителна кариера, семейство, дом ... какво повече можеш да искаш, тогава светлината като че ли те оставя на спокойствие. Тъй като това означава, че ти по всяка вероятност вече си намерил своя стопанин, господар, за когото работиш с

удовлетворение, в дадения случай за мистър Долар. Но в "сега", злото няма да може да те достигне. Чрез самовнушение, позитивно мислене и други техники на поведение, нищо няма да изградиш – всичко това е до време ...

11.2 Доверие над разума

Деловият човек си поставя въпроса, как би могъл да се снижи по отношение на клиентите си. Защото те могат да интерпретират такова поведение като проява на слабост, като трик и т.н. Това е вариация върху същата тема. Ако поставяш въпроса, изхождайки от своя земен разум, можеш да си питаш безкрайно, като дете: "Какво е това, а това какво е, ама защо, а откъде?" Истинският въпрос във вътрешната работа е твоето вътрешно недостатъчно оправдаване и разбиране на Системата за управление на Мирозданието. Сякаш казваш: "Нямам повече сили, за да го разбера". Не можеш например да разбереш, как Системата за управление позволява всичко на някакъв злодей. Съществува само едно решение: да се издигнеш над знанието. "Чрез доверие над знанието". Ако не приемаш в своите очи повишението в длъжност на злодея, значи не оправдаваш Системата за управление на мирозданието. Не трябва да желаеш да разбереш това в знанието! "Да простиш" на другия – това е резултат от умствени разсъждения, морални или психически, за да се почувстваш приятно, да успокоиш своето земно съзнание. Това няма никакво отношение към твоята вътрешна работа - така само затъпяваш. Такава "прошка" действа като приемане на доза наркотик, алкохол и т.н. Вместо това се довери на Системата за управление, че всичко функционира съвършено - за всеки земен жител в еднаква степен, без изключение. Ако си готов на това, тогава методът на Кабала ще те извиси и ще ти даде всичко, което ти се полага. Защото нищо не се спуска към теб, ако сам не си го пробудил и предизвикал преди това! Войната е отражение на нашето вътрешно състояние. Тя не бива да ме въвежда в заблуда, защото това е "моята реакция". Всички неща, които приемам като беди са моята реакция, мой проблем. Гледай на това с абсолютна радост, защото иначе губиш скъпоценно време в заблуди. Всичко е поле за твоята работа, докато не стигнеш до състояние да оправдаеш напълно Системата за управление на мирозданието. Приеми! Сама по себе си, тя е добра и освен това носи добро. И затова, трябва да ѝ се доверяваш над разума. Интелектуалността, в интерес на истината, е проблем на твоята вътрешна пътека. Можеш да я използваш спомагателно, но при вътрешната работа за своята завършеност, тя винаги ще стои напряко в гърлото ти. Всичко, което интелектът носи на човека, е само чувството за мачо, его и ритник. Преодолей своето желание да станеш или да бъдеш интелектуалец. Защото можеш да научиш всичко, да станеш голям ерудит, всезнайко, ходеща енциклопедия, дори голям учен – кабалист, но така и да не познаеш същността на истинската реалност. И то, защото интелектуалността е само един незначителен и изолиран фрагмент от цялата картина на истинската реалност, и като такава прикрива истината. А самата истина е винаги проста и гениална. И ето, че най-незначителният, индивидуално работещ с доверие над разума, е по-висш отколкото най-великия разумен гений. Виж, всички смятат, че Учението Кабала е практически недостъпно и непристъпно за човешкия разум – и това е вярно. Тъй като Кабала е проста за разбиране, но това е вярно, само когато станеш възприемчив за това: вървиш над разума.

11.3 Всички беди идват от смисъла

В нашето общество, всяка година почитаме определени събития, церемонии и т.н. Вътре в земния разум може да съединяваш разни неща, събития от миналото и

настоящето. Чисто човешки, това е забележително. Защото ние се наслаждаваме на вещите, но все пак ... Земният разум, моралът, са изобретения на нашето его. Те изпитват любов към себе си, сякаш крещят на всеослушание: “Колко сме добри все пак!”. Това е покрита форма на “доброто”, избирателна чувствителност. И затова, не плачи за мъртвеца дори вътрешно, защото губиш своя момент “сега”. Само си представи, че този е последният ден от живота ти. И тогава, трябва да отдадеш всички сили и да размишляваш сега, как да се издигнеш над разума. Разчитай на това, че всички беди и нещастия са добри и съзидателни. Доверието ще премине в усещане и опит, и тогава ще започнеш да “виждаш”. Разумът не трябва да съпровожда твоето доверие. “Над разума” означава, че доверието трябва да бъде в повече от разума. Западният човек потиска своето сърце с разума си. Източният човек подхвърля разума си на произвола на своето сърце. И в двата подхода съществуват недостатъци при наблюдаването на истинската реалност, която може да се усети само тогава, когато сърцето и разумът се намират в мир, в състоянието “шалом”. Това се случва, когато нито разумното, нито чувственото желаят да надделеят едно над друго. Разбира се болно е, когато не ни достига едно измерение. Но и механичното пренасяне на недостигащото звено не носи решение. Трябва да изградим и двете в себе си, и да ги доведем до хармония. Коя да е мисъл, не римуваща се със законите на мирозданието, е заблуда. Идеите, които човек формира, и които нямат свои корени в законите на мирозданието, след това се обличат в неговото тяло и придобиват “ръце и крака”. Те се превръщат в сили-чудовища, които тайно се подхранват от неговите съзидателни сили. Работата е там, че идеята, след като се всели в главата на човека, не може в условията на нашия свят да съществува отделно, без груба дреха, корпус, подобно на въздуха, затворен в надуваема топка. По такъв начин, идеята търси “тяло”, за да се всели в него. Лъжливите идеи и представи придобиват обвивки благодарение на това, че човек им отделя внимание, фиксира се върху тях, привлича ги към себе си в тялото, в желанията. Неизчистените сили подбират подходящите обвивки с лъжовни идеи и представи, които изсмукват съзидателните сили на човека и ги поместват в тези обвивки. И затова трябва да бъдеш много внимателен по отношение на спохождащите те идеи. Знай, че около теб има цели легиони от сили, насочени към това да завладеят твоето внимание и да проникнат в теб. Ето защо, бъди много бдителен с всевъзможните идеи! Ако някоя попадне пред очите ти, не я допускай веднага в себе си, а хубаво провери, дали има съответстващ корен в законите на мирозданието. И ако няма, но все пак те е заинтригувала, ти сам се докарваш проблемите, защото тези скътани в обвивките идеи, ще започнат да живеят свой собствен живот в теб. Те ще се погрижат за всички структурни отклонения, във всяка ситуация и решение, което вземаш. Защото се хранят от твоите заблуди!

11.4 Правила за формулиране на въпросите, както към себе си, така и към останалите

Преди да поставиш въпрос на себе си или на някой друг, по отношение на своя предполагаем въпрос, трябва да приемеш вътрешна нагласа на безусловно оправдаване на Системата за управление на мирозданието. Въпросът трябва да произтича от дълбоко, истинско желание, от недостиг! Ориентирай себе си над знанието! Това означава, че твоето доверие превъзхожда разума. Увери се, че твоят въпрос не идва от земния ти разум или от материална потребност. Въпросът не бива да бъде само интелектуален: да знаеш заради знанието, а само, за да се доближиш до крайната си цел. Ти желаеш и се надяваш, че чрез този въпрос ще постигнеш висока степен на съответствие с неотменимите закони на мирозданието. Имай предвид, че това трябва да бъде въпрос, който няма да прозвучи твърде странно в ушите на другите. Тоест те вече трябва да са били запознати в известна степен с

темата на въпроса. Въпросът трябва да касае тематиката на тази книга. А не онова, което е било преди или ще стане в бъдеще. Твоят въпрос трябва абсолютно да произтича от любовта. Трябва да бъде съзидателен и в никакъв случай да не обиди или оскърби някого - дори и с намек. Победи себе си, за да не поставяш въпроси, произтичащи от твоята показна сдържаност, потайност или, за да демонстрираш на всички колко си умен. А също така, не трябва да привличаш внимание към своята личност и от други нечисти подбуди. Не поставяй въпроси със скептично отношение. Това е по-лошо от всичко! Позамисли се, не е ли по-добре, по благоприятно за теб, все пак да помълчиш и да се концентрираш върху слушането. Кое е най-ценно за твоя напредък сега: отворената уста или да си държиш езика зад зъбите? Един от най-великите мъдреци на всички времена е казал: “Прекарах всички дни от живота си сред велики мъдреци, но не намерих за тялото нищо по-добро от ... мълчанието”. Само, ако вътрешно си 100% уверен, че можеш да изпълниш всички тези препоръки, тогава вече можеш спокойно да зададеш въпроса. Учителят по Кабала, като правило, не дава на всевъзможните въпроси прости отговори с “да” или “не”. Неговият отговор трябва да предизвика в питащия определен работен процес. При това, самият питащ трябва да полага усилия сам да търси и да намира решения. Сам трябва да намира конкретните отговори. Учителят дава само насока, но читателят трябва в резултат на самостоятелна работа сам да получи отговора, изхождайки от своя собствен корен. Читателят не бива автоматично да приема мнението на Учителя, а нека в началото го осмисли вътре в структурата на своя вътрешен човек.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

12.1 Човекът, от позицията на вътрешната стремежи и цели

Отличителни черти на човека:

- Човекът разполага с пакет от егоизъм, който трябва да трансформира в добро, в отдаване.
- Човекът е същество, което може да получава светлина.
- Човекът може да усеща недостиг.
- Човекът може да получава удовлетворение не само като животно след храна, но също и при недостиг на материални неща, ядене, напитки и т.н.
- При усещането за недостиг, човекът забелязва, че му липсва нещо в неговото вътрешно развитие, тъй като вижда срещу себе си съвършената светлина.
- Човекът се стреми към доброто в себе си и в обкръжението.
- Човекът може да бъде загрижен за останалите.

Много специална черта на човека, е неговата способност да усеща болката на другия по-силно, отколкото своята собствена. Когато вече е в състояние да постави болката на другия над своята болка, това е знак, че оттук започва Човекът. Изключително важно е да се упражняваш в това, тъй като то изобщо не е в нашата природа. Не бъди наивен да си мислиш, че в нас има нещо добро, защото само светлината е добра, със своето определящо качество на абсолютна безкористност. Важна степен за това усещане, е чувството за болка в другия, която проектираш в своя вътрешен човек. В това се състои голямата тайна. Ако можеш да чувстваш само своята болка, значи все още се намираш в състояние на любов към себе си, в своята тъмница. Усещането за болката на другия означава, че ставаш възприемчив, така както си длъжен да станеш възприемчив към светлината. По този начин изграждаш резервоар, център за специалните органи за възприятие. И тъй като това идва от

другите, можеш да приемаш все повече и повече, благодарение на което, увеличаваш своя вътрешен обем. Когато можеш да поемеш в себе си всичката болка и недостиг по света, ще увеличиш своята потребност дотолкова, че там да получаваш съвършено напълване.

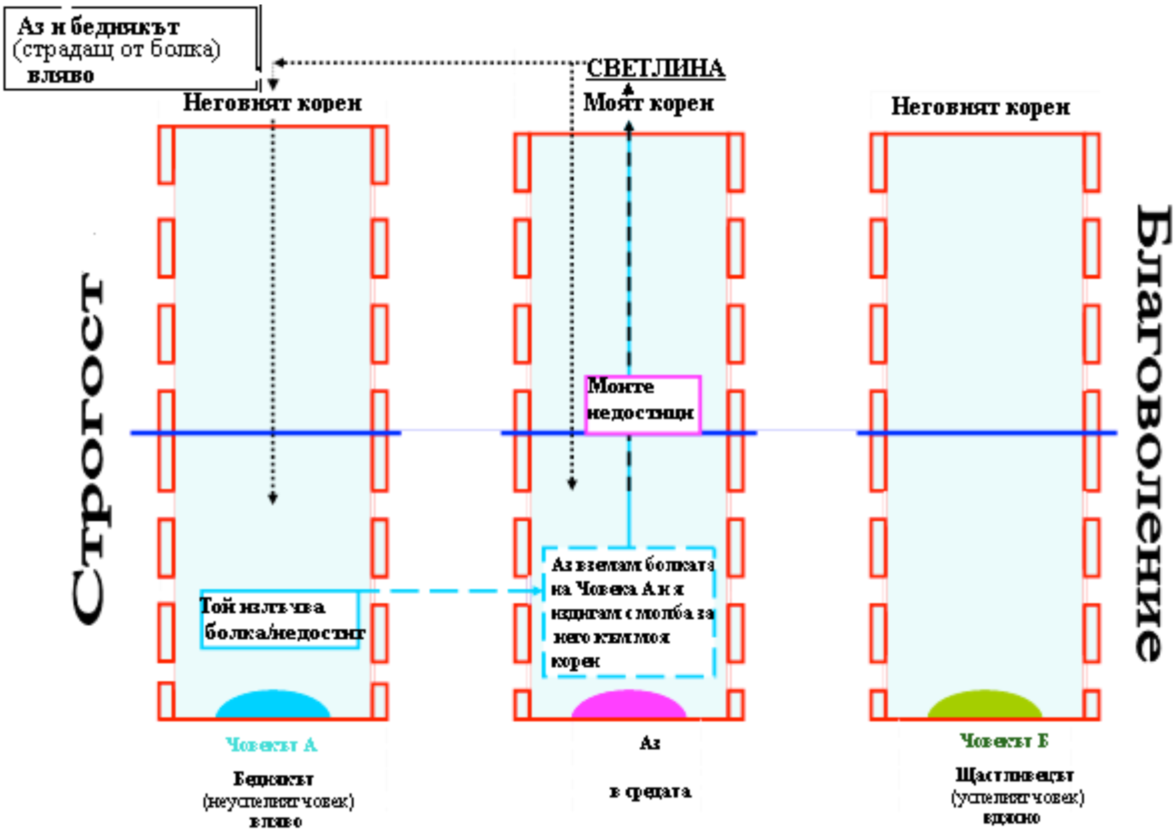
12.2 Историята за скитника и наркоманката

Разхождах се с жена ми из Амстердам. На около 20 метра от себе си видях един бездомен, завит в одеяло, който вървеше по моста от моята страна. Бях го срещал и преди, и знаех колко силно се разнася от него букет от най-различни човешки аромати. А аз съм чувствителен към силните миризми. Това е моят външен човек. Веднага тръгнах да преминавам от другата страна на моста. Цялата му ширина е около 15 метра. “Но по този начин ще го обидя, ще го оскърбя”, помислих си аз. Изведнъж, до мен стигна неговата болка и си казах: “Не, не мога да сторя такова нещо”. Веднага се замислих за причината, поради която той не може да живее нормално, защото с помощите за безработни в тази страна, може все пак да се живее прилично. И ето, че при поемането на неговата болка се случи чудо: вече не усещах неприятната воня. “Но нима е достатъчно да почувстваш неговата болка? Нима не трябваше и физически да му дадеш нещо от себе си?”....
В един дъждовен ден, видях седяща на тротоара, с протегната пред себе си ръка трепереща наркоманка, долепила се до стената на къща. Тя просеше пари - дреболия, да кажем 1 Евро. Имахме банан в чантата и аз ѝ го подадох. Тя със злоба хвана банана и ми го хвърли обратно. Разбрах, че няма нужда от моя банан, а се нуждае от пари, за да си купи наркотици. Тя ме молеше за нещо, към което се оказа, че нямам чувства. Усещах нейната болка, но за да я избавя от болката, трябваше да ѝ дам нещо друго. Разбира се, трябва да даваш на другите безусловно, но по такъв начин, че да не злоупотребяват с онова, което им даваш. Не се опитвай да подриваш, да развращаваш, да подкупваш Системата за управление на мирозданието. Твоята проява на доброта не бива да води до развращаване, тоест да противоречи на законите на мирозданието.

12.3 Как възникват отдаването и приемането на болката?

Това е много важно явление, което трябва да произхожда от правилно намерение и сила. Можеш да приемеш болката на другия само тогава, когато самият ти си открит и възприемчив към нея. И тогава се случва нещо чудесно. Работата е в това, че “изпитващият болка”, като че ли “опечалява” светлината. Защото човекът е сътворен по Неин образ и подобие. Тя желае да се развиваме и да се наслаждаваме по правилен начин. Когато приемаш болката от някой друг, ти я издигаш нагоре. Тази болка се облича в твоя резервоар от желания и ти ставаш защитник, проявяваш се като защитник на тази личност пред висшата сила. И независимо, че носиш и своята болка, не молиш за нейното облекчаване. Твоята болка, недостигът, привлича болката на другия нагоре, в твоето горещо желание. Ти се молиш заради другия. Това е твоят вътрешен вик. Има закон: „Когато се молиш заради друг, получаваш първи”. Ти пробуждаш във висшите сфери адекватен отклик – защото и те функционират на принципа на отдаването. Съществува еднозначно обединение между човека и силите на мирозданието, независимо дали искаме да го видим или не. Но тъй като **ти** си предизвикал това пробуждане във висшето, получаваш двойно в качествено отношение, двойно подобрение, благославяне на себе си. В началото получаваш облекчение на своята болка в степента, в която ти е необходимо и допълнителна част за другия, която постъпва в него. Работата е там, че не чувстваме и не виждаме скритото, но нищо не се губи във вътрешната сфера на вселената.

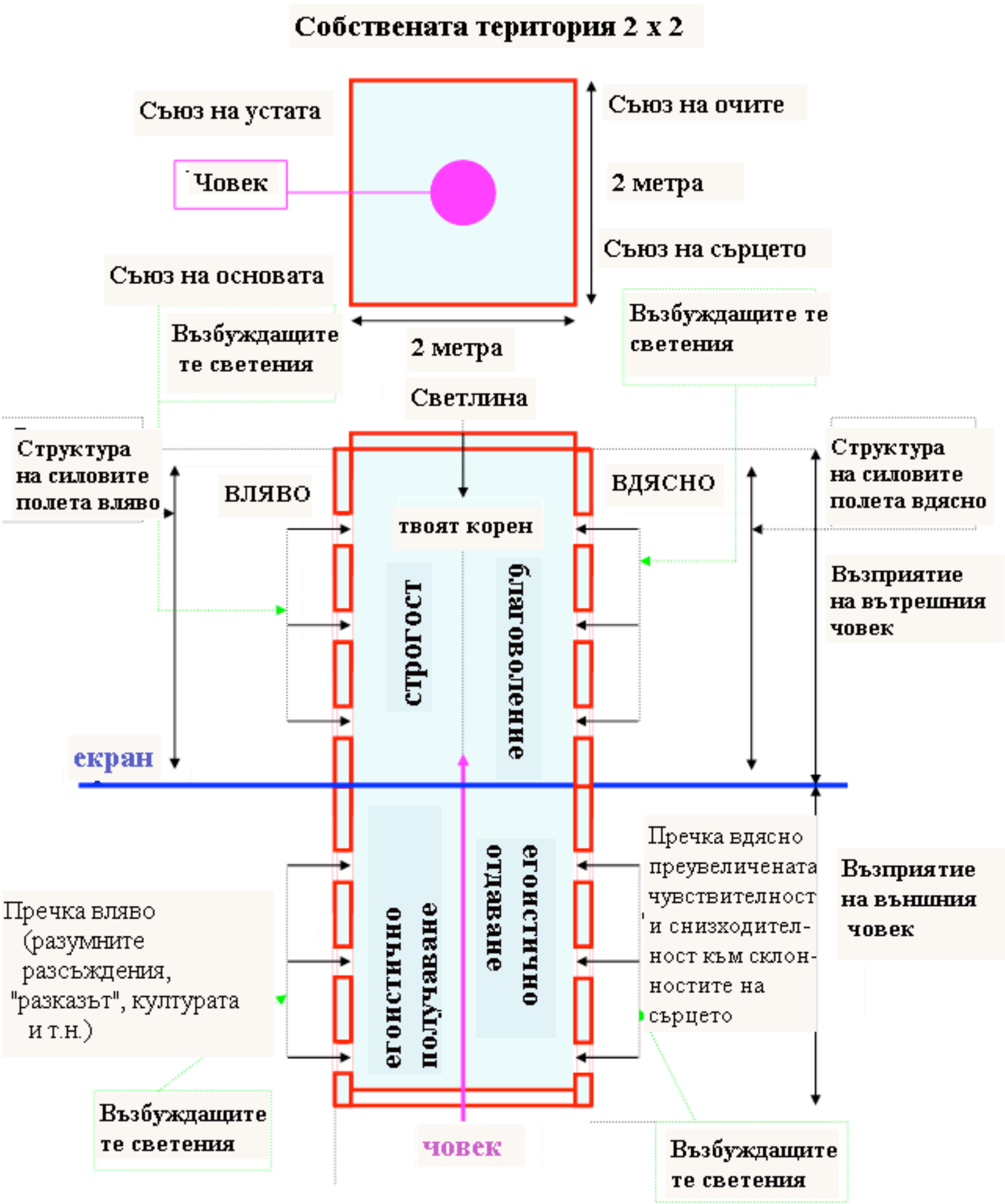
Всички висши сили постъпват първоначално към този, който пробужда нещо добро. “Значи ли това, че този бездомник получава от мен незаслужено възнаграждение?” Той получава своето, тъй като ти си положил усилия, за да откриеш себе си, да станеш възприемчив спрямо него. “Но самият той дори не си е помръднал пръста!” И все пак, това е възможно, тъй като в корена си, всички ние сме свързани един с друг. Майката дава на детето си не, защото го възнаграждава за определени заслуги. Тя продължава да дава дори и на непослушното си дете. По същия начин стоят нещата и с нас. Можеш да се отвориш за болката на някой друг, но в никой случай не се позволява да проникваш в неговата собствена територия. Абсолютно противопоказно е да се намесваш в областта на неговото лично съществуване. Това също е закон на мирозданието. Всяко твое вмешателство ще причини вреда и на теб, и на него, макар това на пръв поглед да изглежда странно. Поради факта, че все още не сме се поправили, трябва да се отнасяме много внимателно към актовете на външно благоволение към останалите. Със своята измислена и неуместна “подкрепа”, на практика оказваш мечешка услуга: в него се поражда чувство на унижение и срам по отношение на теб – засегнал си чувството му за собствено достойнство, дори и външно да не ти го показва. Но за това, ти безусловно ще отговаряш!

12.4 2 x 2 – личната територия

Адам бил първият човек, който осъзнал законите на мирозданието. Това означава, че той “бил създаден”. Можел вътрешно да види света от единия му край до другия. Нямал ограничения в себе си и изначално бил цялостен и неповреден в своето абсолютно единение със законите на мирозданието. Когато за първи път получил по егоистичен начин, неговите способности за постигане намалели радикално. След това, той и неговото потомство продължили да получават егоистично във всевъзможни форми и прояви. По този начин, постепенно настъпило едно гигантско намаляване на територията около човека, в рамките на която може директно да получава сиянието на светлината. Това е било необходимо за поправянето - за да приведе себе си в съответствие със законите на мирозданието. Работата е там, че човекът е поставен под защитата и управлението на своя собствен висш корен и по такъв начин може да расте, и да се развива. Някои култури наричат това “аура”. Но в Кабала говорим не за чувствени, магнитни и други земни, и космически силови полета, защото всички те, все още са материални по природа - включително до високо чувствените. Само че, коренът на човека се намира доста по-високо. Чрез ограничаване на територията, например, до 2 х 2 метра около човека, той може да се издига нагоре към своя корен във висшите сфери. Неговият корен е неговият Ангел – хранител. И този личен ангел се отчита пред светлината в по-високите сфери - и така до безкрай. 2 х 2 м. е онази мярка за територия, в която човек може и трябва да извършва своите поправяния. Собствената територия от 2 х 2 м., е като сияещ стълб от светлина около човека, издигащ се нагоре до неговия висш индивидуален корен. Какво чудовищно ограничение, в сравнение с диапазона на Адам, преди неговия първи егопол! И това потресаващо ограничение на човека – вследствие егопола на многото поколения - ще продължи до окончателното поправяне на цялото човечество. Осъзнай, че твоята област на работа е ограничена: 2 х 2 метра. Долу и около човека е областта за възприемане в нашия свят. Отляво и отдясно, той получава излъчване или пречки, които проникват в неговите 2 х 2 м. през прозореца. В света съществуват две сили: благоволение и строгост на закона. Отляво идват пречките от разума. Отдясно – пречките от сърцето, свръхчувствителността, повишеното внимание на сърцето и загубването на разумните възгледи. Не бива да се изключвате чрез инсталиране на “люкове”. Не бягай нито в манастири, нито в пустини, защото тогава бягаш от своето поправяне, а от него така или иначе, няма къде да избягаш. А чувстваш пречки, защото в своята територия от 2 х 2 м., все още не си достатъчно силен. Излъчването можеш да пропускаш навътре по такъв начин, че да не потиска вътрешната ти работа. Смисълът е в това, че във всеки момент ти е позволено да привлечеш определена порция външни пречки в собствената си територия, но не толкова, че да те извадят извън твоите 2 х 2 м. И затова, не си позволявай да привличаш каквото и да било извън твоята собствена територия, защото това се усеща така, сякаш светлината те напуска и вече нямаш защитник. Защото твоят индивидуален “Ангел – хранител”, излъчва сияние за теб над твоята собствена територия 2 х 2! Точно между твоя корен и теб съществува твоята обкръжаваща светлина, която желае да влезе в теб. Оттук идват всички излъчвания на светлина, всички благословии, целият ти живот и подобрения. Всяко явление и всяко нещо се състоят от общо и частно. Частно е това, че ти винаги си индивидуален в своята територия 2 х 2, където извършваш всичките си поправяния. Там са всички твои очаквания. Едновременно с частното съществува и общото, което преживяваш в определено обкръжение. Това може да бъде обкръжение от приятели, колеги и т.н. На по-високо ниво, може да бъде обкръжението на тези съвременни Учители, с които си свързан и т.н. А се случва и да няма Учители от плът и кръв, но съществуват онези, които са напуснали нашия свят, но продължават да светят – учат

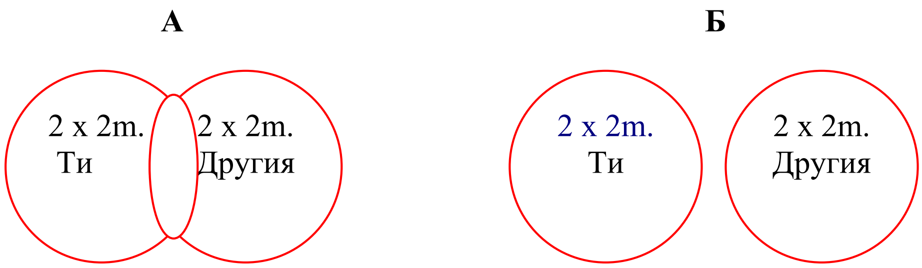
и съпровождат, както в моя случай, например. Те са моето обкръжение. В този план един вид, сякаш анулираш собствената си територия пред обществената цел. Твоята собствена територия, естествено си остава непоколебима, но в това определено обкръжение, се извисяваш в своето чувство и се превръщаш в част от общото. Едновременно с това, пречките отляво и отдясно продължават да “съществуват”, докато не придобиеш достатъчно сили, за да влезеш в своя вътрешен човек и напълно да го изградиш. Но трябва да различаваш нивата на пречките. Шумът, който те дразни, е реакция на твоя външен човек. Невнимателно отправен поглед към някое момиче, може да пробуди повече вътрешни непоправени слоеве. Но не бива постоянно да съществуваш в усещанията от нашия свят. Израствай, за да не изпитваш вече вътрешно гняв, когато излъчването проникне през прозореца в твоята собствена територия. По този начин, ще започнеш постепенно вътрешно да се издигаш в твоята собствена територия от 2 х 2. Там, на върха получаваш помощ и излъчване от своя корен в светлината. В нашия свят всичко е изпотрошено. Всички наши вътрешни нишки, които ни съединяват един с друг, са прекъснати. Можеш да показваш на другия своето чувство, но въпреки това, ние сме отделени един от друг, точно така, както сме отделени и от силовите полета на мирозданието като цяло. И затова ни се струва, че имаме такава голяма свобода, тъй като не усещаме връзката си с висшето. Но когато постигнеш своя вътрешен човек, губиш всякаква свободна воля, тъй като започваш явно да чувстваш връзката със светлината. Онова, което е разбито долу, се възстановява свише, но за всяко частно възстановяване, в началото се изисква истинска молба отдолу. Но и тук, в нашия свят нишките започват тихичко да се възстановяват според степента на нашето поправяне. Отляво е системата на неизчистените сили. Отдясно – системата на съзидателните сили. А човекът се намира между тях. Колкото по-високо се издигаш във вътрешното, толкова повече чувстваш единението между двете. Трябва да съединиш и двете в средната линия, но също така, двете системи продължават да съществуват и действат, и поотделно.

Където и да отидеш, твоята собствена територия върви с теб. Ако навлезеш в собствената територия 2 х 2 на друг човек, ти нарушаваш и дори оскверняваш чрез своето вмешателство в чуждите дела в най-пряк смисъл, неговото право на личен живот и лична свобода. Не слушай разказите за вътрешния опит на другите. Човекът, който ти разкрива своето "сърце", изпитва загуба от онова, което ти разказва, изваждайки вътрешното, скритото навън, на прасетата в калта, а също така и от факта, че го слушаш. Но и ти получаваш "шамар" отгоре, защото си започнал да го слушаш. И затова, ако някой започне да ти разкрива своето сърце, бягай по-далеч от него! Как? Във всеки конкретен случай излез от ситуацията така, че колкото е

възможно по-слабо да нараниш чувствата на разказвача. Пази се от широко използвания от народа израз “дай да си поговорим”! В старческите домове, вече повече от 60 години няма друга тема за разговор, освен концентрационните лагери. Имай предвид: само тогава, когато не даваш “под аренда” на някой друг своето сърце, а напротив, оставаш си независим, ще можеш да поемаш болката на другите! Мъжът няма право да навлиза в собствената територия 2 х 2 на чужда жена, освен на своята, защото е съединен с нея. Двамата житейски партньори съхраняват своите собствени територии 2 х 2, със своите собствени канали към своите корени. Но от друга страна, всички ние сме свързани горе, съгласно същия принцип на общото и частното.

Не навлизай в собствената територия на другия

А. При това състояние, прониквaш във вътрешната територия на другия и извършваш насилие, както над него, така и над себе си.
Б. При това състояние, не стигаш до вътрешността на собствената територия 2 х 2 на другия. Няма какво да търсиш в чуждата територия.

Опитай от своя корен да почувстваш болката на другия. Въведи болката на другия в твоята собствена територия 2 х 2, привържи я към своята собствена молба и я издигни нагоре към своя корен, откъдето идва към теб всичко добро. Тогава, издигаш неговата болка не заради себе си, за да получиш облекчение на своята собствена болка, недостиг или загуба, а заради другия. Твоята съставна молба е като локомотив, а неговата – като вагон. Облекчението и благословията, които твоята искрена молба е пробудила във висшето, идват първоначално при теб. Но твоето намерение не бива да бъде заради собствената ти молба, за да получиш изгода първи! И това облекчение се спуска не по някакъв друг начин, а вътре в твоята “домашна тръба”, в 2 х 2. Какво се случва с болката на онзи, на другия човек, която си поел и почувствал? Не трябва да се интересуваш от това. Твоята грижа е била само да я издигнеш в своята работна територия 2 х 2. Тази територия 2 х 2 съществува навсякъде в мирозданието. Това са “четирите ъгъла”, съответстващи на четирите места в човека – 4-те съюза. И затова, когато работиш над себе си в своята собствена територия, светлина ляга върху теб. Останалото не трябва да те интересува. Твоята задача е да застанеш в защита на другия. Свише се вижда много пъти по-голям диапазон на собствени територии, отколкото твоята 2 х 2. Защото горе, всичко е взаимосвързано. Оттук, чрез канала от корена на скитника, може да се спусне благословение към него. И затова, човекът понякога не разбира, по какъв начин получава някои неща, постижения и т.н., докато в същото време има чувството, че не ги заслужава. Ти може и да не помниш, но онзи, другият е осъзнавал твоята болка, твоята жизнено важна потребност. И ето, в момента, когато си седял и въздишал, той се е открил заради теб и това после се спуска към теб. Бъди гладен за учене, тогава то ще влезе в теб по-бързо и без тежест. В духовното няма потребност от голям обем информация. Информацията се дава само, за да се гравират релефи

във вътрешния човек, в неговите органи за възприятие, в които ще навлезе светлината. И така:

- От една страна, човек трябва да се занимава вътре в своята собствена територия 2 х 2. Но от друга страна, трябва да се занимава и с другите. В човека има всичко, но ако присъединиш желанията на другите, ще увеличиш своите канали и резервоари за получаване.
- Трябва ли да приемаш само болката и негативните неща? Не само! Също и успеха на другия!
- Не е ли по-добре недвусмислено да дадеш на скитника една две монети в ръката, вместо да приемаш неговата болка? Как работи все пак това? Всичко това, само заради моето собствено развитие ли го правя или помагам на другия?

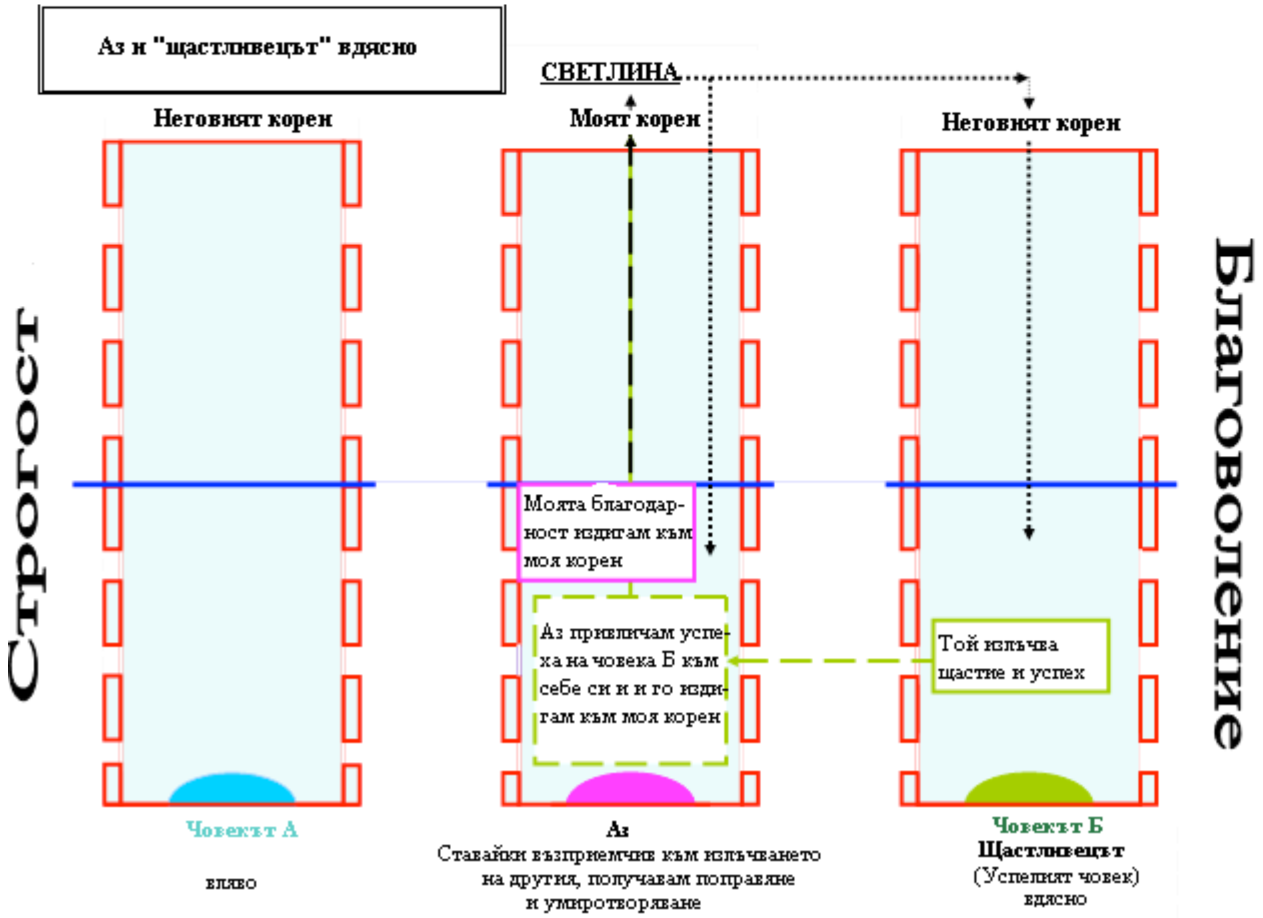
Над теб се намира твоят корен - силата, заложена в твоя корен. Още по-високо се намира светлината на безкрайността, откъдето се спускат нейните всевъзможни одежди. Онзи, чиято болка искаш да приемеш, също има свой корен над собствената си територия 2 х 2. В частен аспект, ти имаш личен корен, с който си свързан чрез еднозначно съединение. В общия аспект съществуват корени, предназначени за големи диапазони от мирозданието. Бездомникът притежава свой личен корен. Ти полагаш вътрешно усилие, за да приемеш болката на скитника в себе си. През прозореца (горните рамки, излизащи навън в полето на човешкото възприятие), приемаш най-различни светлини, които те възбуждат - както високи, така и ниски, високочестотни и нискочестотни. Има хора, които виждат в и около себе си само беди и нещастия - мърморковци, получаващи ритник заради своето хленчене. Знай кой си ти, как се проявяваш, че всичко без изключение е чисто добро, но ти просто не го усещаш. И затова, ако мрънкаш, сам си причината за това хленчене. И ето, че през прозореца, откъдето получаваш светлината, чувстваш неговата, привлечена към теб. Болката е форма на проява на човешката светлина, също както и насладата. Тя е сила. Само че болката е обратната страна на насладата макар, че имат един и същ произход. Когато се съгласяваш, че имаш вътрешен недостиг, това вече свидетелства за високо ниво на съзнание. След като си приел факта, че не ти достига нещо много близко до сърцето, вече можеш да работиш над себе си. Без болка е невъзможно да напредваш. Болката посочва нещо. Ако забелязваш, че болката те води към нещо добро, то избери болката вместо насладата. Защото природата им е една и съща! Децата искат да получават само наслади - и то веднага, на място. Но и възрастните могат да си останат деца по природа за цял живот. Ако болката те води към високи постижения и по-близо до твоята крайна цел, приеми я с радост! Но същевременно не преследвай болка и страдания! Ти си активна, действена личност, ако поемаш болката на другите. Имаш си свой набор от недостиг, за който желаеш да издигнеш молба към светлината, чрез своя вътрешен човек. И към това добавяш болката на другия, прикачвайки го един вид като “вагон” към своя “локомотив”. А след това теглиш композицията със силата на своята воля нагоре, тъй като желаеш да приведеш себе си в съответствие със своя корен. Защото в твоя корен няма недостиг по отношение на болката ти. Фактът, че издигаш със себе си и болката на другия, ще доведе до това, че и твоят недостиг ще бъде премахнат, когато му дойде времето. През висшите канали на твоя корен, молбата преминава към светлината на безкрайността. А оттам се спуска реакция, средство, облекчение, постигане, отговор, наслада и т.н., в съответствие със силата на твоята воля и намерение. От този отговор на висшата светлина, коренът ти получава лъвския пай. След това, получаваш своята порция. Тъй като си издигнал със себе си нагоре и болката на другия, проработва законът, съгласно който твоята молба е чута първа, защото в този случай действаш като влекач, като локомотив. По този начин се увеличава и твоят набор от органи за приемане на светлината. Колкото по-голям е недостигът, който ти дава сили да издигнеш вътрешно всичко това нагоре, толкова

по-пълен е отговорът, облекчението свише. Чрез болката на другия, увеличаваш своя недостиг и придобиваш повече, отколкото само чрез своята - при положение, че постъпваш искрено, единствено заради другия. А какво става с другия човек? Твоята молба се е издигнала до твоя корен, но след това е продължила много по-нагоре. В сферите над твоя корен наблюдават и виждат огромно множество собствени територии 2 х 2. Там съществува и постоянно действа разпределителна система на силите, която вижда всички общи и частни връзки между хората. Там, много високо се оценява това, че тук на земята можем и желаем да видим болката на другия, и че търсим единение между хората. Защото във висшите сфери, всичко е обединено. Колкото по-нависоко, толкова по-голямо е единението - по принципа на пирамидата. След заблудата на Адам, долу на земята възникнали множество различия и разминавания между хората. Като правило, навсякъде заменям традиционната дума “грях” от религиозния речник, с термина “заблуда”. Защото “заблудата” е по-обемно и главно - по-действено понятие. И така, вследствие заблудата на много поколения подред, хората били разделени един от друг, заради своите отклонения от истинското възприемане на действителността. Когато сега, отдолу, даваш сила с намерение да поемеш болката на друг, това означава, че частично си съединил себе си тук на земята, с тези “други” хора. Това ти дава свише огромна сила, която получаваш - при това си първи, защото самият ти си я пробудил. Нищо не се губи във вътрешното. Законите на мирозданието са абсолютно обективни и справедливи. Но тъй като това не е била твоята болка, а на онзи другия, то частта, която е разположена над твоя корен, се предава от разпределителната система по-нататък. Тя частично постъпва и в корена на този скитник. По този начин, към него се спуска един балсам, макар самият той нищо да не е предприемал и дори не подозира за твоето съществуване. Защото всички наши “вътрешни човеци” са свързани един с друг. И само “външните ни човеци” искат да се бият помежду си. Трябва отново да възстановим единството. Ако не си се открил за болката на другия, то не би могъл да изпиташ и получиш онова, което си получил допълнително. И тази “добавка”, която си получил се нарича “дар”, подарък, който добавяш в себе си, освен своя ореол, който си длъжен сам да “спечелиш” – длъжен си да го получиш чрез работа над себе си. Но ако не пожелаеш “вонята” на другия, то свише няма да ти дадат и приятния аромат. Системата за управление е насочена само към зрелия човек. На върха всичко е обединено. Колкото по-надолу слизаме, толкова повече това единство се “разпада” на отделни частици. Колкото повече привеждаме качествата си в съответствие с нашите висши корени, в толкова по-голяма степен можем съзидателно да ги прилагаме тук на земята. Тогава издигаш и целия свят със себе си нагоре. Светлината на безкрайността казала на Авраам: “Аз ще благословя онзи, който те благослови. А който те прокълне и Аз ще го прокълна”.

12.5 На кого му върви в живота

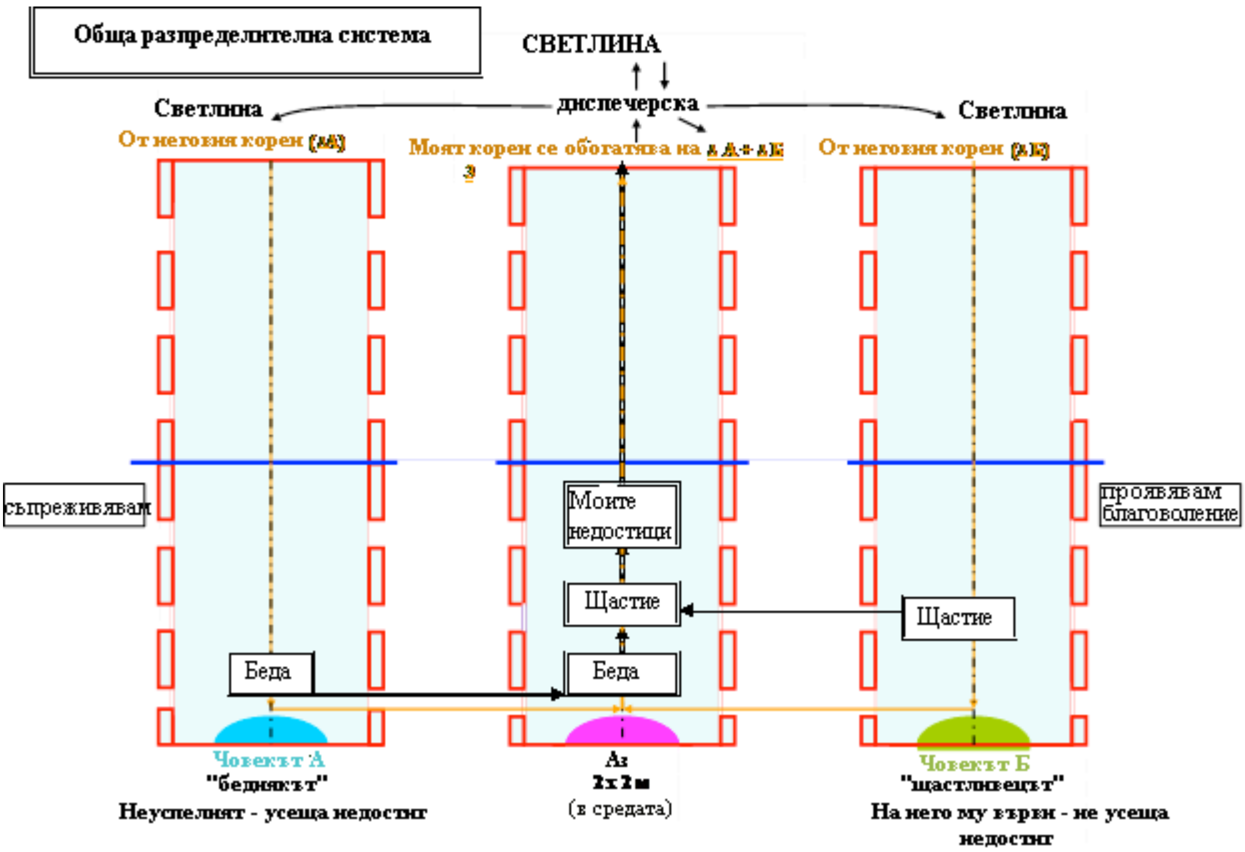
Трябват ти сили отвътре, за да благословиш и щастливеца, на който му върви в живота, а не да му завиждаш. Хората са готови по-леко да поемат болката на другия, отколкото да се отнасят доброжелателно към успеха и щастието на останалите. Така е, защото чуждото нещастие, като че ли оправдава нашата собствена болка. Но успехът на другия не е мой успех, също както и неговата болка не е моя болка. Тогава, как бихме могли да се радваме на чуждия успех? Чудесно е, ако дадеш сила, за да се порадваш с другия за неговия успех. Едва тогава ще започнеш мълниеносно да напредваш, тъй като ние, цялото човечество, сме свързани един с друг, макар и да не го усещаме чрез нашия външен човек. Какво означава понятието “да се отнасяш доброжелателно”? То е същото, както и при болката. Ти изтегляш болката или успеха на другия човек през своите прозорци вътре, като ставаш възприемчив към неговата болка или успех. А ако не го правиш, се затваряш за допълнителната

светлина, която можеш да получиш и да позволиш на другия да получи. Защото, ако си доброжелателен към успеха на другия, тоест желаеш му доброто, самият ти ще получиш от неговия успех. Но ако не му пожелаваш добро, то в буквалния смисъл “не му желаеш доброто”. В такъв случай, излизаш извън своята територия 2 х 2 и по този начин сам привличаш бедата към себе си. Всеки път, когато се оплакваш - справедливо или не, излизаш извън рамките на своите 2 х 2. Коренът на другия човек не се намира над теб. Коренът на едно дърво не може да храни друго. Всяко дърво има свои собствени клони. Ти си доволен от успеха на щастливеца, на който толкова му върви в живота и този негов успех ти издигаш нагоре. Как? Чрез благодарност и възхваляване на справедливостта на Системата за управление. Виж и вкуси, колко хубава е светлината! Бъди доволен за другия, че му дават. Недоволстващият, мърморкото, нежелаещ доброто на другия, още приживе тук на земята, вътрешно се нарича мъртвец. Тук трябва да се положат всички усилия. И затова е напълно логично, че Системата за управление го възнаграждава по подобен начин. Казваш си: “Аз желая вътрешното и съм готов да живея без материални богатства, дори да се задоволя с минималното, само и само да постигна съответствие по качества със светлината”. Но “щастливците”, “късметлиите” трудно забиват в материалното заради себе си, но и създават работни места и т.н., и точно затова получават материални блага, в съответствие със своя принос, според инвестираните сили. Нима е несправедливо? Колко неимоверни усилия и енергия трябва да вложат в своя труд политиците и бизнесмените, колко разочарования изпитват, безсънни нощи прекарани в заседания, често пъти неделни дни и нощи, откъснати от семейния уют, постоянно в командировки, колко критики трябва да изтърпят, риск, да правят ръкостискания с хората къде ли не и т.н. Бъди доброжелателен към техните материални награди, но не завиждай и на успелия си враг! Но как? Постави неговия успех и щастие във вагона и го тегли със своя недостиг или благодарност нагоре. Благодари за щастливеца и увеличавай своите органи за приемане на светлината. Освен това, твоите възхвали пробуждат горе реакция на похвала. Добрата, кашерната молба е построена по законите на мирозданието, където няма подкупи, не вземат рушвети. Истинската молба, винаги започва с възхвала и едва след това преминава към собствената молба. Подобно на начина, по който молят царя: в началото се кланят и искрено го възхваляват. И чак след това, можеш да се приближиш и да гледаш с дълбоко уважение и почит царя така, че той да забележи, че поданикът действително го почита и обича. Така усещаш вътрешното, без низостта да ти пречи. Тогава, всички сили ще започнат да те издигат нагоре. Твоята възхвала и благодарност се издигат към корена ти - отначало към иконома, за да бъдат след това допуснати до Светлината на безкрайността. Ти го възхваляваш не за да ти даде, а за да даде на онзи, другия човек, дори ако е твой “враг”. А ако е твой “враг”, то горе намират това за особено похвално. И затова, учи се да даваш на другите. Като възхваляваш светлината заради другия, ти възстановяваш своето единство и единение с останалите. “Нищо не идва свише, ако преди това не се е пробудило отдолу”. Така, отдолу предизвикваш работата на висшата сила.

Когато реализираш единението, получаваш огромно излъчване на светлина. В началото получаваш сам, защото си доброжелателен към другия човек. Ти си пробудил цялата верига от явления. Тъй като Системата за управление е обективна и справедлива, твоята благодарност се издига над корена ти в разпределителната система на мирозданието. Там всички корени на всички хора са органично свързани помежду си. Коренът на скитника, моят корен и коренът на онзи щастлив късметлия, са свързани в едно. Горе, на върха, те са в пълна хармония и само долу, вие се чувствате чужди един на друг. Чрез разпределителната система, щастливецът получава още повече, да речем още един милион. И тогава изведнъж, той получава усещането, че все пак желае да отдаде нещо от това, без сам да знае защо. Свойството на светлината го захранва с чувството за отдаване. Това спомага за единението долу. Щастливецът, който не работи над себе си, е като дребосък. Независимо дали си неудачник или щастливец можеш, доколкото ти позволяват силите, да ги побереш в себе си и да присъединиш голям брой вагони към себе си - като локомотив. Прави следи от добри постъпки! Едно добро дело извиква друго, още по-действено. Всяко ново добро дело, винаги е необходимо за реализиране на следващото. То ти дава сили, за да изпълниш още по-мощно добро дело. Доброто дело е съзнателно действие по осъществяване на твоята крайна цел, органично свързана с единението с другите, чрез твоят собствен корен. Винаги можеш да увеличаваш своите сили. Давай сила и постепенно се превърни в защитник на своя приятел, съсед, улица, район, град, страна, ... на човечеството като цяло. Не изпитвай враждебност. Тегли грижата и щастието на всички със себе си, заедно с твоята територия 2 x 2. Тогава физически, на практика ще започнеш да оправдаваш Системата за управление на мирозданието. И тогава, изведнъж ще се случи поразително чудо: самият ангел на смъртта ще се влюби в теб, а какво остава за някакви си врагове! Това означава, че дори собственото ти зло ще бъде поразено от

твоите дела свързани с отдаването. И по този начин, късчето смърт вътре в теб – желанието да получаваш само за себе си – ще престане да съществува. Съществуват позитивната, оправдаваща сила и силата - обвинител, държавният прокурор. Ако извършваш нещо неправилно, обвинителят веднага се издига нагоре и там те посочва: “Погледнете, какви ги е надробил този!”. Но него не можеш да подкупиш по никакъв начин. Той съвестно търси “къде е зарита смъртта”. Ако чрез нашите добри дела предпочетем да усетим болка, отколкото да попаднем в заблуда, тогава той няма да открие нищо срамно в нас. Ако продължиш да мислиш само за себе си, тогава неговите обвинения няма да имат край. Защото смисълът е да постигнеш освобождение. Как? Издигаш се нагоре по своята собствена територия и оттам, поправен чрез силата на пребиваването във висшите сфери, където царят единение и безметежност, се спускаш обратно на своето място. Защото нищо не се губи във вътрешното, в истинската реалност. И с всеки нов подем се преобразяваш и се приближаваш към своето пълно, безусловно освобождение.

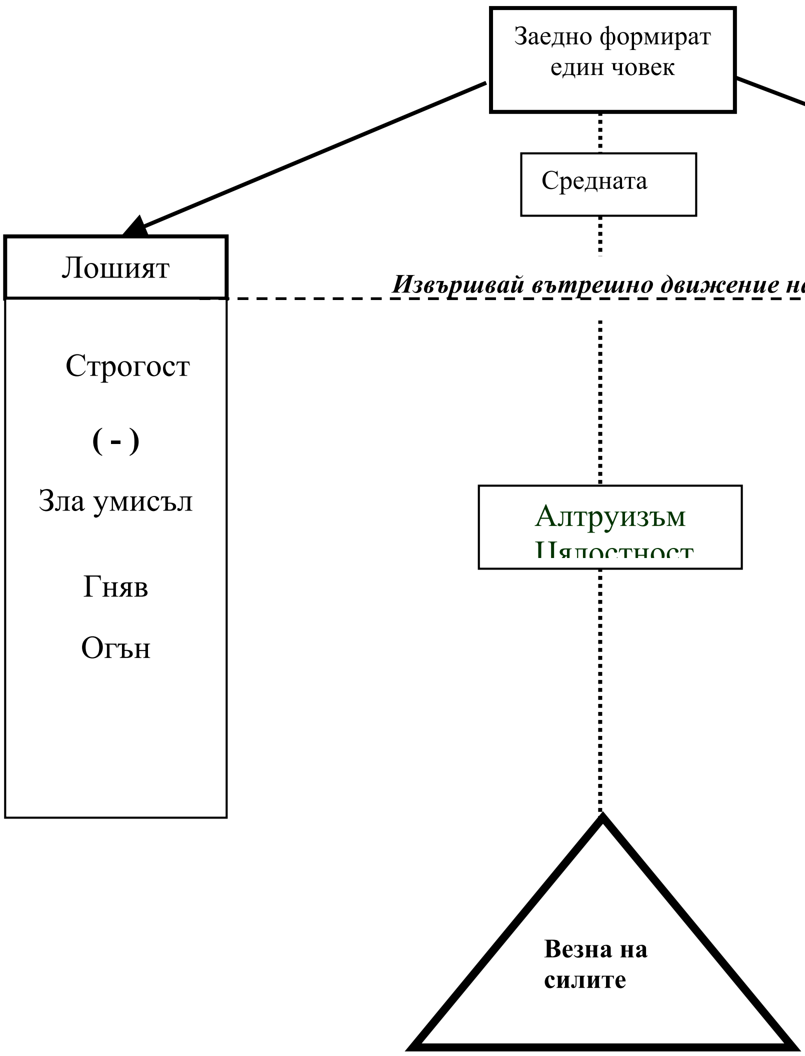

12.6 В Кабала винаги се говори за един човек

Ние говорихме за бездомника, за щастливеца и за самия себе си, но в Кабала става дума винаги и само за един човек. Всички те, а и останалите хора присъстват в един човек. Личната територия 2 х 2 се намира в теб и се състои от две сили: лява и дясна, благоволение и строгост на закона. Това са усещания за вътрешния свят и нивата на силовите полета, за постигането на законите на мирозданието. Можем да комуникираме вътрешно, когато се намираме на съответстващите нива. А има още и такива нива на постижение, за чието описание липсват думи от нашия земен речник. А чрез използването на тази книга, се задейства един процес на истинско самопознание, водещ надалеч и ти трябва да желаеш да го поемеш в себе си. Това е възможно само при пълно самоотдаване. В “нашия свят” не усещаме вътрешните

нива на силовите полета, тъй като нямаме екрани и тези полета са неосезаеми за петте сетивни органа. Защото тук, всички вътрешни връзки са прекъснати.

Всичко е в един човек

Скитникът, щастливецът – трябва да побереш в себе си и двете крайности. Защото понякога се чувстваш напълнен, а след това отново самотен и изпитващ лишения. И двете са в теб. Учи се да живееш с тях. Отначало ти се струва, че те са извън теб и са разделени, проявяват се в различни тела. Трябва постепенно да ги приемеш в себе си. Как? Влез от лявата си страна в контакт със своя “скитник” - със “скитника” в теб. Светът е изграден според съответствието на свойствата. Отдаването се осъществява също по съответствие: отдаването наляво – чрез лявата, отдаването надясно – чрез дясната. По никакъв начин не можеш да влезеш в каналите за получаване на скитника, който е извън теб. Не е дадено на човека да вижда в полето за възприятие на другия. Но как да вляза в контакт със моя “скитник”? Влизаш в контакт с него чрез ориентация към своята непоправена (или не напълно поправена)

лява страна. Дори когато изцяло поправиш своята лява страна, то и тогава в теб ще останат "следи от спомена" за миналото непоправено състояние, благодарение на което, винаги ще можеш да чувстваш своя скитник, а чрез това усещане и онзи скитник, който е извън теб. "5 В и 5 О" във всяка ситуация. Помниш ли ги още? Гледай на всичко като на твои реакции и не реагирай така, че да излезеш извън границите на своята лична територия 2 х 2, защото тогава, това ще бъде само вътрешна поквара, предателство спрямо твоята лична крайна цел. Ще се превърне във вътрешна игра, вместо вътрешна работа. В лявата линия чувстваш недостига. Това е твоята страна на нуждите и лишенията, която се усеща като тежест, строгост. Дай сили, за да преминеш на страната на благоволението. Самата светлина, пътят на законите на съвършенството, ще изгради средната линия. Как? Това излиза извън рамките на човешкия разум. Докато човек напълно не съзрее вътрешно, от него се изисква постоянно да започва отначало с благоволението. Така, както майката често казва на детето си: "Кажи благодаря". Това не е малко, но постепенно, с придобиване на голяма сила на волята, към благоволението трябва да се добавя строгостта на закона. А истинската действителност – това е средната линия, където благоволението и строгостта се намират в равновесие, 50 на 50. И двете сили трябва да присъстват в правилни пропорции за осъществяване на съвършената реакция по изгарянето. Става дума за онова "горене", което в свещените книги се нарича "жертвоприношение". Никаква друга "жертва" или "жертвоприношение" няма да помогнат! Нито камшик, нито заравяне в сняг, нито пускане на кръв и други мерзости биха помогнали, ако с подобни средства се опитват да се приближат към източника на живот. Защото всички те изхождат извън личната територия 2 х 2 на самия човек. Ето така, вътрешната работа се извършва в тези две крайни сили, а средната линия е резултат от тази работа, за която свидетелства самата светлина: само тя я и извършва. Точно тази средна линия е усещането за истинската реалност. Двете противоположности: огънят срещу водата. Едното дава вкус на другото и обратно. Симбиозата на двете означава, че трябва всеки ден да работиш вътрешно над себе си. Например, ако ти се е повредил компютъра, веднага сработва твоят нуждаещ се човек. Но това е само твоята външна реакция, грозяща да те извади от личната ти 2 х 2 територия. И тогава, твоя задача става да прехвърлиш това усещане от ляво вдясно. Така се създава истинската реалност в дадена ситуация. Светлината за разрешаване на проблемите идва в резултат на твоята работа в лявата и в дясната линии, а тя създава средната. Не мисли, че при извършване на вътрешната си работа трябва да бъдем само добрички! Дясната без лявата е като вяра под знанието. Лявата линия, потребността, нуждата, лишенията, е като вяра вътре в знанието. И единствено средната линия, е вяра над знанието или над разума. И само средната линия - усещането на светлината в нейната цялостност и самата Инструкция – представлява законите на мирозданието. Резултатите от усещането на вътрешния свят могат да се сравнят с издигане "над водната повърхност". Когато се издигаш над повърхността на водата, отначало се появява твоето теме, след това челото, очите, ушите, носа, и т.н. Така, постепенно се издигат и всички 10 силови полета във вътрешния човек. "Под водата" живееш само в строгост – чувстваш, че те държат с "железни ръкавици". Защото сам се държиш в "броня" – твоето его е свързано само със строгостта и ограниченията на реалността. Всеки път, когато се оплакваш, изпитваш само въздействието на строгостта. А в другата крайност ти се струва , че всичко е само в розова светлина, защото не виждаш строгостта, вградена в мирозданието. Това състояние е wishfull thinking, когато приемаш желаното за реално. Да виждаш само благоволението, е просто състояние на потапяне във вода. Но всичко се намира в един човек. Чрез своите сили можеш да опознаеш цялото мироздание - разбира се, посредством средната линия. Тогава ще се случи чудо: изобщо ще престанеш да се съмняваш и затова ще престанеш и да падаш. И ето ти виждаш: ходиш по водата и не потъваш.

Пътят към моя корен

Всичко, което правиш трябва да бъде истинско. Бъди цялостен в своите сили, защото иначе е по-добре да не започваш. Длъжен си да даваш на 100%. Тогава разработваш напълно своите приемащи канали. Храни се тогава, когато си гладен, а не защото е станало 8 часа вечерта. Ако например, в Русия е прието да се вечеря в 8 вечерта, това е свързано със спецификата на силите в тази страна. В Холандия се прави в 6 вечерта. Огладнявай в този час, за да бъде стомахът ти празен. Едва тогава ще можеш с достатъчно сила, удоволствие и самоотдаване да изядеш вечерята. Винаги действай от позицията на своята лична територия 2 х 2. В по-общ аспект, и всеки народ познава своята собствена територия 2 х 2. Тогава целият народ стои под "народния си корен" – под своя общонароден "ангел – хранител". Това е, разбира се в качествено отношение, защото няма нещо в частното, което да отсъства в общото - на всяко ниво в мирозданието. Случва се, и хора с подобно вътрешно място да са разпръснати по цял свят. Така пръстите на ръцете са сродни един с друг. Всеки пръст притежава свой личен "ангел – хранител", а ръката като цяло, притежава и свой общ защитен корен. Пръстите на лявата ръка са разделени от пръстите на дясната. Колкото по-нависоко отиваме, толкова по общи стават защитните корени. Колкото по-високо и по-близо до светлината на безкрайността, до вътрешните корени се намираме, толкова те стават по-всеобхватни и толкова по-далеч се разпространява силата в мирозданието. Но можеш да намериш всички народи по света и в техния вътрешен свят, защото всичко е в един човек.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

13.1 Винаги виждай крайната цел пред себе си

Ако знаеш, че едно прекрасно здание ще бъде построено на мястото, където сега лежат камара развалини или купчина строителни отпадъци, тогава гледката на това сметище ще престане да те угнетява. Осъзнаването на факта, че съществува структура и крайна цел в мирозданието и разбирането на това, дори и само в общи линии, ни помага да напредваме. В началото насочвай цялото си внимание към основните общи принципи. Прилагай ги според степента на своята работа над себе си. В света съществуват две изконни сили: благоволение и строгост. Отгоре, те са невидими. Всичко е включено в ненарушимия план, в първоначалния замисъл, така, както всичко вече съществува в семето. При раждането на човека, в семето вече е заложено, дали ще бъде богат или беден, интелигентен или глупав и т.н. Но има един аспект, в който семето не определя неговата съдба - дали ще бъде злодей или добър човек. Впрочем, "добър" човек е онзи, който се стреми да приведе себе си в съответствие с добрите закони на мирозданието. Ако този или онзи човек в своята инкарнация пожелае да поеме в себе си вътрешното и ако привежда себе си в съответствие с него – не се включва в програмата на мирозданието. Забележи, че надарените с интелигентност хора, изобщо нямат предимство пред по-малко надарените, що се отнася до напредъка им в индивидуалната духовна работа. На практика, те не се оказват и пред онези, които имат по-ниско ниво на образование. И затова, абсолютно всеки човек може чрез работа над себе си да промени всичко и да постигне своята крайна цел. Мъдреците са обяснили този феномен с примера за праотеца Авраам, на който звездобройците предрекли, че няма да има деца. И това не е било лъжа, защото ако Авраам беше живял един "нормален" живот, само по законите на земното притегляне, тогава тяхното предсказание щеше да се сбъдне, разбира се. Но тъй като той започнал духовна работа над знанието, започнал свише да получава от онзи източник, който не познава ограниченията, наслоени по пътя

"вътре в разума". И затова, Авраам преминал през всички космически завеси към светлината и се сдобил с потомство. Потомството – това са неговите добри дела. Стреми се директно да се издигнеш, колкото е възможно по-високо, тоест с най-малки отклонения. Средата е истинската реалност, истинския път, живот в "сега", от разума към чувствата и от чувствата към разума. Твоят личен път ти се струва като стоящ отделно от пътя на другия човек. Но все пак, всичко е в еднозначна връзка и то още преди човечеството да е стигнало до съвършенството. Когато работиш над тази книга, остави всекидневието зад себе си. Това не е проста работа, тъй като ние много лесно се спускаме обратно в автоматичното поведение, характерно за робите на външния човек. И изборът е твой.

13.2 Взаимодействието между вътрешното и външното

Всичко, което е по-висше по отношение на онова, което е по-низше, може да се нарече вътрешно. А онова, което е по-низше по отношение на по-висшето, може да се нарече външно. Висшето стъпало спуска в съседното по-низше стъпало своята външна, нисша, по-груба част. Същевременно това съседно по-низше стъпало, желаещо съвпадение по свойства със своето съседно по-висше стъпало, го приема чрез своята вътрешна, най-фина, възвишена страна. По такъв начин външната част на по-висшето стъпало, се спуска във вътрешната част на по-низшето стъпало. Съществува един важен принцип (закон): Ако искаш да се издигнеш към доброто – а изборът на доброто винаги е акт на вътрешно издигане – трябва да се захванеш за низшата част на твоето съседно по-висше стъпало и да го почувстваш в себе си. При това, чувствата и разумът трябва да се слеят едно в друго. Не само да мислиш, не само да чувстваш, но да усещаш - тоест и двете: и чувства, и разум са интегрирани. Искаш само да разбираш, тогава изравяш своя разум от целостта на възприятията. Всяко по-висше стъпало е длъжно да дава и да помага на по-низшето, при това и самото висше стъпало получава удовлетворение. Всяко низше стъпало трябва да се присъедини към външната част на по-висшето стъпало. Когато молят царя за милост, хората попадат пред неговите прегради. Точно така трябва вътрешно да постъпваш по отношение на своето висше стъпало в твоя вътрешен човек. Защото всички нива са вътре в теб самия и няма смисъл да се притесняваш, тъй като всичко се случва в твоите лични приемащи канали. По-висшето стъпало за теб, се явява следващото по-низше ниво в твоя вътрешен човек. Ти все още, никога не си усещал определени слоеве в себе си, но всичко е в теб. И затова, ако се концентрираш обратно, да се погребеш жив и толкова, колкото и дни да преживееш, – каквато е гордостта от постиженията на източните техники за примитивно - животинска медитация – стигаш до единение с неживата природа, по подобие на свойствата. Ето защо, тяхното божество има "каменно" лице. Забележи, че тяхното божество винаги седи със сгънати под себе си крака, тоест цялата долна част на тялото сякаш се отхвърля, не се възприема. И това е понятно, те нямат възможност да работят над нея, тяхното божество няма сили да "застане на крака", да изправи мястото под кръста. Безусловно, в човека съществува всичко: растение, животно, камък и човек. Но човек трябва да се стреми да стигне до единение с човешкия аспект в самия себе си, а не да слезе до съществуване в низшите форми на природата.
Когато постигаш нещо, значи светлината свети и имаме работа с вътрешната част. Занимавай се само с това, което лично чувстваш. По такъв начин, постепенно постигаш съответствие по свойства със силите в твоя корен. Изпитваме неудобство само, когато не съответстваме на законите на мирозданието и желаем да получаваме за себе си. Чувстваш се депресиран, потиснат – не бързай веднага да се хванеш за чашата, а нека това да стане за теб знак, веднага да се захванеш за работа над себе си. Знай, че във времето, през което не се концентрираш вътрешно върху работата над себе си, ти си късче от природата. От всеки престъпник може да

излезе прекрасен човек, защото в него е повредена само външната обвивка. Във вътрешния човек не съществуват пороци или пречки. Не съществува "повреден" вътрешен човек! В нас наистина съществуват недостатъци, които се нуждаят от поправяне. Но в очите на светлината на безкрайността, всеки слабоумен и дори човекът в "кома", си изглежда съвсем в ред! Човек се ражда с определени "отклонения" именно, за да може да извърши някои поправяния тук, на земята, които обаче са невидими за неговото обкръжение. И затова, всякаква форма на състрадание към човек с някаква "инвалидност", е съвършено неуместна, тъй като той сам, съзнателно или несъзнателно работи над своето поправяне и съвършенство! Да му помагаме е наше задължение и се отнася към собственото ни поправяне.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

14.1 Езиците и значението на думите

От самото начало на своето съществуванеq човекът е чувствал връзка с вътрешното, между вътрешния корен и земния клон, роден от своя висш корен. Довели всички животни при Адам и той трябвало да даде име на всяко от тях. Според името, което човекът дал на творенията, започнали да ги назовават. Защото човекът може да види връзката между вътрешните закони и низшата реалност на нашия свят. Това означава, че преди вавилонското стълпотворение и неговото последствие – смесването на езиците, е съществувал само един, общ за всички нас език. Този език е бил вътрешната връзка между силите, коренът на нещо и неговото земно проявление. Заради нарастващите заблуди, човечеството постепенно отделяло все повече себе си от вътрешните закони на мирозданието. Вътрешното, истинското, започнало все повече и повече да се покрива с обвивки, като правило продукти на човешкия интелект – неговото рефлексно мислене, вместо пряката връзка с висшата сила. Всяко откритие в нашия свят означава добавяне на нова обвивка около същността, около вътрешното. От една страна е признак на прогрес - човечеството започва да възприема нови измерения на реалността. Но от друга страна, това води до по-голямо отчуждаване от светлината и по-малко съответствие със законите на мирозданието. Това отчуждаване в края на краищата, води до пълно откъсване от корена и излизане от изконното равновесие, заради недостиг на внимание към източника на живота. Човекът наивно започнал да предполага, че само чрез своите придобити позитивни знания, ще може да постигне съвършенство и завършеност. И тогава, неизбежно настъпва "всемирен" потоп. Остават само Ной и негово семейство, от когото по-късно произлезли множество народи, преди времето на вавилонското смесване на езиците. Човечеството, със своята гордост от знанията и мощ, тогава пожелало пълна самостоятелност и освобождение от източника на живота. Това разбира се било заблуда, следствие от желанието за получаване само за себе си. "Защо трябва да отдаваме нещо от силите си на светлината? Да запазим всичко за себе си!". И след това: "Нека построим кула до самото небе, кула - гигант, за да свалим светлината на безкрайността от нейния пиедестал". Те казали същото, което говорят във всяко поколение: "Хайде да разберем всичко чрез нашия разум, а онова, което не разбираме, не съществува за нас. И затова, нека затворим очи за вътрешните закони на мирозданието". Сами сме си създали надстройка, "благодарение" на която, нямаме усещане за нужда от тези неотменими закони за нашето съществуване. Разбира се, вавилонското смесване на езиците е алегория и тук се подразбира вътрешно явление по сили. Замисълът на висшата сила не е бил

всички да говорим на един език. Трябвало е вътрешно да си останем такива, каквито сме и да развиваме нови прояви на силите – да създаваме свои собствени обвивки. И затова са възникнали много народи, отразяващи всевъзможни аспекти на силите в мирозданието. По такъв начин, всеки народ може да внесе своята специфична лепта в целия калейдоскоп от сили в мирозданието. Езикът на всеки народ съответства на корена на този народ. Народите са се разпръснали по цялата земя. В своите езици, те са загубили уникалната истинска връзка между вътрешните корени и земните клони. Понастоящем, вече е невъзможно в самата дума да се види пряката връзка с висшите сили, съответстващи на явлението, животното, растението и т.н. Впрочем, освен всичко друго, езиците по света доста са се "развили". Например, обикновеният англичанин, вече не разбира езика на Шекспир. А колко руснаци днес ще разберат старославянски текст на руски език? Или "Слово о полку Игорове" в неговия оригинал. Освен това думите, обозначаващи еднакви обекти, на различните езици звучат и се пишат по съвсем различен начин. Например, думата "куче" на немски hunt, на английски dog и т.н. показва, че вече няма съответствие между езиците по света. Извинявайте, освен само един отправен език в цял свят, при който връзките с вътрешното завинаги са вкоренени за цялото човечество. Отправният език не е разговорният национален език на някакъв определен народ, а кодов език, в който всичко съответства на законите на мирозданието. Езикът на Библията, Тора и Кабала е един и съхранява в себе си това съответствие между вътрешния корен и неговия земен обект и проява. На Айнщайн например, не му е било необходимо да излиза "на улицата", да ходи до обсерваторията, не е трябвало да гледа през телескоп, за да създаде Теорията на относителността. Не е имало никаква необходимост да излиза сред природата и там да наблюдава животните, за да знае какви сили са заложени в нея. В Тора е даден кратък списък на животните, включително и на водоплаващите, които съответстват на двата признака за кашерност. Така кашерното, позволеното земно животно трябва да бъде преживно и с раздвоени копита. А водоплаващото – с плавници и перка. Пита се, Моше (Мойсей) да не би да е бил биолог и да е обиколил целия свят по суша и по вода, за да ги наблюдава, да събира данни, да ги обобщава, и въз основа на своите опити да е направил изводи за всички животни по целия свят? Откъде е знаел с такава поразителна точност всичко това? Да си спомним, Адам е дал имена на всички твари на изконния кодов език според законите на мирозданието, а Моше е знаел този вътрешен език и можел да открие признаците в самата дума. В думата, в самото име може да се види същността на човека или животното, през какво развитие даден човек или животно все още предстои да премине. Дали човек ще изпълни всички тези етапи на своето развитие и в какъв срок, е в неговите собствени ръце. За всички народи по света е необходим не повече от един език, за съхраняване на изконните връзки със светлината. Може да се направи сравнение с Microsoft. Някъде по света охраняват, стоят на стража за компютърния език, за да може всеки от нас спокойно да работи с компютъра. По цял свят са разпръснати фирми, които изготвят всякакви приложни компютърни програми, игри и т.н., базирайки се на Operational System, на програма от системата за управление на Microsoft. А тя е "скрита" вътре във всички програми и функционира скрито от очите на ползващия компютъра.

14.2 Името на човека

Трябва да кажем, че една връзка между корена и неговото проявление на земята, все пак остава в сила, независимо от развиващия се с километрични стъпки процес на отчуждаване от вътрешните закони на мирозданието – собственото име на човека. Тази еднозначна връзка се запазва във всеки отделен език и при всички народи по света. Във всеки език съществува всичко, което е необходимо на даден народ. Има например доста отдалечени северни народи, в чиито езици съществуват само числа:

1, 2, 3 и "много", тъй като не им е необходима по-голяма спецификация за всекидневна употреба. Нещо повече, собствените имена в тези народи, се дават с поразителна точност, изхождайки от техните висши корени. Името на човека, дадено му на кой да е език, отразява неговото най-висше предназначение в дадената инкарнация, то го предпазва и управлява. Това име безпогрешно "се нашепва" свише "в ушите" на бащата и майката. Но това не означава, че всичко е предрешено свише - човекът винаги разполага с избор, но и той е заложен в определената комбинация от буквите на неговото име. Името изразява с букви, както пътя към завършеността на човека, така и другия път, който трябва да се избягва. Разбирането за предназначението е заключено в определена комбинация от букви в името. Как работи това? Името на човека, звучащо на родния му език, се пренася, "транскрибира" се в буквите на свещения език. И сега, изхождайки от всевъзможните значения на комбинациите от букви, се определят двата основни пътя на дадения човек: пътя на доброто и пътя на злото. Основите на думите, изразени в буквите от свещения език, – кодовият език на вътрешните закони на мирозданието – като правило се състоят от 3 букви. Но някои се състоят само от 2, а други от 4-5 букви и повече. Колкото повече букви има в името, толкова повече комбинации могат да бъдат съставени от тях. Така например, от една дума състояща се от 5 букви, може да се направят 120 комбинации и т.н. По този начин, в името на човека са заложени толкова специфични сили, колкото комбинации могат да се направят от буквите на неговото име. Впрочем, това е само един от многото показатели, определящи предназначението на човека. Този, който редовно се занимава с вътрешното, вижда "на челото" на човека неговото състояние. Защото истинският майстор по Кабала е специалист по вътрешния човек, "спиритолог". Той усеща как "болестите" преминават през вътрешния човек. Вътрешният човек може да показва, да проявява признаци, симптоми на "заболяването" чрез външния си човек. Под "симптоми" се разбира недостига в поправянето. Преди няколко години, към мен се обърна един известен в моята страна специалист по карти Таро от Ротердам, занимаващ се с предсказване на бъдещето чрез тях. Той знаеше, че източникът на Таро е скрит в Кабала. И затова пожела да се обучава в нашата вътрешна група, за да навлезе по-дълбоко в познаването на своята професия. След два месеца, изведнъж ми призна, че повече не може да "хвърля картите". В Таро трябва да помниш множество характеристики и това е всичко, тоест чисто механично знание за онова, което в „Зоар" се разглежда изключително вътрешно. В „Зоар" има цял един огромен раздел, посветен не само на "разчитането на ръката", но и на много части от тялото на човека. Но отново повтарям, че става дума за вътрешна работа, а не чрез техники за механично запомняне, каквито са взели на въоръжение всякакви гледачи, насочени само към външния човек. Учи земното чрез разума, но не си и помисляй да запомняш вътрешното! Истинското разбиране се състои в усещането, явяващо се симбиоза от разума и чувствата. Ако искаш само да разбираш, то вътрешно нищо няма да схванеш. И затова виждаш, че и във всички тези "Академии по Кабала" само повтарят ли повтарят всяка година същите материали, които вече много пъти са учили – защото всичко е насочено към запомняне, и затова там няма да намериш вътрешни постижения. В Лурианската Кабала, ние нищо не повтаряме, а вървим все по-навътре и по-далеч. Както казват мъдреците: "Не е най-важно ученето, а прилагането в практиката на онова, което учиш". Важно е онова, което получаваш и какво правиш с него, а не това, което запомняш, защото тези два аспекта просто не се стиковат помежду си: запомняне на вътрешното чрез своите външни мозъчни клетки. Няма съвпадение по свойства. Пробвай постоянно да го усещаш и не се противи отново и отново да се връщаш обратно към вътрешното. Аспектът "връщане към вътрешното" е постоянен инструмент, твоето постоянно отношение, водещо към завършеност. "Как да постигнем това?". Един разумен въпрос, тъй като всяко, дори и най-незначителното поправяне, има своето въздействие върху цялото ти тяло, на всички твои поправяния, чак до окончателното поправяне. Когато извършиш едно локално

поправяне, то и всички останали части получават своя дял. Ако днес си измъкнал нещо от тази книга, то ще окаже своето въздействие и върху целия набор от силови полета, които трябва да поправиш и да приведеш към единение. Това важи както за частното, така и за общото.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

15.1 Вътрешна оценка на състоянията “макси” и “ мини”

Ако няма страдания, тогава “морето ти е до колената”. При неуспех си потиснат, разочарован и си задаваш въпроси за вътрешното, и какво ти дава Кабала. Истинският живот съществува само в “сега”. Само “сега” съществува. Тогава защо изпитваш страдание? Защо не работиш като компютър? Ако нещо не ти трябва, го изтриваш от паметта с едно натискане на клавиша. Защо всичко това “увисва” в теб, вместо веднага да го изтриеш, ако животът действително съществува само в “сега”? Дадено ти е да водиш себе си към своята крайна цел; за да се поправяш; за да управляваш света така, че който прави добро, да получава награда, а който прави зло – той “увисва” в мисли за миналото или бъдещето. Ако човек не се съобразява със Системата за управление, получава усещане за страдание. Твоят живот познава “подеми” и “спадове”. Представи си, че знаеш максималната висота и максималната дълбочина на състояние №1. Тогава ще можеш да откриеш някакво средно състояние - всичко, което е над него, е състояние на подем, а останалото, което е под него, е състояние на падение или да речем потиснатост. Във вътрешното всичко се запазва и нищо не се губи при прехода от едно състояние към друго. Има само добавка. Над средното чувстваш подем, прилив на енергия. Под средното – страдание. В плана на съществуването, не е предвидено до края на времето да се колебаеш насам-натам, като махало, а да вървиш все по-напред към своята завършеност. Всичко, което е над средата, по своята същност е дясната линия или благоволението. Всичко, което е под средата е лявата линия, строгостта, злото, във всеки случай, в твоето чувство. В средната линия нямаш преживявания на “излишък” от радост. Ако днес твоята радост превъзхожда “дневната ти порция”, тази радост може да се превърне в разврат - без значение дали само в мислите или и във физическо въплъщение. Твърде многото, не съвсем кашерна, алтруистична радост, може да се превърне в чисто, грубо, животинско наслаждение, в което може да има два момента, съвсем малко от истинска радост. Страданието може да бъде конструктивно, съзидателно, но от него можеш да получиш и животински къч. Цялата работа е да не пожелаваш бягство от колебанията в състоянията. Средната линия е резултиращата, при която не се чувства нито излишък от радост, нито тежко страдание. Важно е да се знае, че нито едно поправяне на един човек, не прилича на поправянето на друг. И затова, никой няма право да каже: “Прави като мен!”. Докато измененията или колебанията в твоите състояния са само количествени, вътрешно, всички те се отнасят към едно и също състояние. Когато заради някакво вътрешно развитие възниква ново качество в твоето състояние, тогава това се нарича ново състояние. Вътре в едно състояние всичко протича в рамките на едно качество, по съвпадение на свойствата. При работата си с тази книга, всички твои сили трябва да стигнат до нещо общо, благодарение на което ще започнат да се съединяват в определено състояние и заедно ще реализират нещо ново в това състояние. Тогава, те се намират като че ли в едно общо състояние, независимо че са различни сами по себе си. Когато придобиваш ново свойство, възниква ново състояние. Задачата се състои в това, да не получаваш повече от същите удари на катнута, а да се учиш от

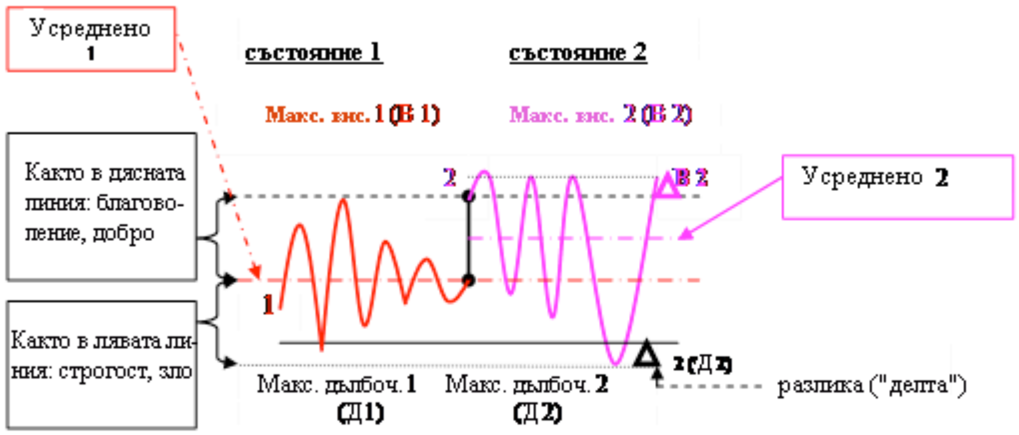
онова, което вече се е случило. В резултат от това ще се извисиш, дори и да не го усетиш и да не разбереш, по какъв начин се случило с теб. Важно е да не оценяваш своето състояние, изхождайки от разумни съображения. Например, чувстваш се неловко - с други думи, позволил си да те придърпат в чужда територия, извън твоята лична територия 2 х 2. Тогава не казвай: “Ох, колко ми е зле”, и в същото време започваш дискусия със своя разум. Или: “Така или иначе нямам никакъв напредък” и т.н., защото винаги, когато навлезеш в знанието, търпиш поражение от своето его, защото то ти внушава тези неща. Така се е случило и с Адам, който загубил от “змията”, от своя земен разум. Земният разум винаги се усеща по-силно, отколкото вътрешния човек. Той винаги идва при теб с превзети логични аргументи, които впрочем са правилни “вътре в разума”. “Змията” желае да се възползва от твоята вътрешна сила, защото самата тя не разполага с такава. Ето, това нещо в теб се нарича “зло намерение”. Не се опитвай да го убиеш в себе си, тъй като тогава то бързо ще “приключи с теб”, с твоята работа над себе си. Трябва да го победиш по начин, който ще позволи да започне да работи за теб. Както е казал поетът: “голямо чудо, аз и така ще победя”: и по този начин си уверен, че всичко се подрежда в твоя полза, към отдаване. Защото ако престанеш да му даваш много сили от себе си, а само някакъв минимум, най-насъщното подхранване, то в края на краищата ще се превърне в “ангел на живота”. Както в приказките - когато целунеш жабата, тя се превръща в принцеса. В началото на работата над себе си, “змията” изглежда страшно зла и вредна, но това е временно. В края на пътя ще видиш, че цялата работа е била само един спектакъл. И затова, не проклинай своя разум или каквото и да било в теб, защото тогава проклинаш част от самия себе си. Ако кажеш: “Не искам да го виждам”, това означава, че отричаш определени силови полета в себе си и тогава не можеш да напредваш по посока на завършеността. Забележи, че усещаш своята “змия” всеки път, когато се съмняваш. Не я избягвай, но и не я кани на гости. Всичко това трябва да се преживее. “Змията” помага, защото ти посочва твоите недостатъци. Без нея не би имал обратна връзка със светлината! Иначе, как щеше да бъде възможно да те “принудят” да избереш доброто, ако твоята “змия” не те кълве всеки път, когато се заблудиш. Тя ти казва например, че си от типа “бива си го момчето” - ти си добър, а другите са лоши. Знай, че това е ласкателство, за да те хване. Не приемай добър съвет от злодей, а го възприеми според силите си. Чувствай в себе си своето истинско състояние - това е, което постепенно трябва да научиш. Защото не можеш да се гордееш със своите постижения - дори и бързо да напредваш, забелязваш, че може и още по-бързо, и по-ефективно. Нека това да те радва. Навсякъде продават девиза: “Feel good, feel super, that’s Kabbalah”, “Чувствай се добре, чувствай се прекрасно, ето това е Кабала!”. Разбира се, плащат големи суми, и затова искат да се чувстват добре. Много важно е в трудните моменти да си напомняш, че “змията” е била поставена от самата Система за управление, в качеството и на нейна съставна част, за да те води преднамерено към истинската пътека. Но не, защото ти сам го желаеш, а за да можеш да преодоляваш съветите на “змията”. Всеки път, когато не следваш нейните съвети, а виждаш, че това е твоя недостиг, ти съкращаваш дължината и дебелината на своята “змия”. Тя може да приема най-различни форми и много изкусно да приема друг образ, за да може и на доста по-високо ниво някак да те съблазни. “Змията” ще си остане и тогава, когато започнеш да се издигаш към своите върхове, до твоето пълно поправяне. Ставаш по-фин и алтруистичен – и ето, че “змията” прави съвсем същото, приспособява се към теб. А намирайки се на върха на своя път, ще станеш още по-внимателен, защото и твоята “змия” тогава ще съответства на твоето високо ниво. Знай, че тук, на земята, ти си абсолютен странник и пришелец, тъй като истинското “аз” в теб – това е твоят вътрешен човек. Когато отидеш в чужда страна, ще можеш да постигнеш успех само в случай, че знаеш законите на тази страна. Още по-важни са познаването и съблюдаването на вътрешните закони на мирозданието! Защото само те гарантират правото на жителство и поданство в страната на истинската свобода. И ако не

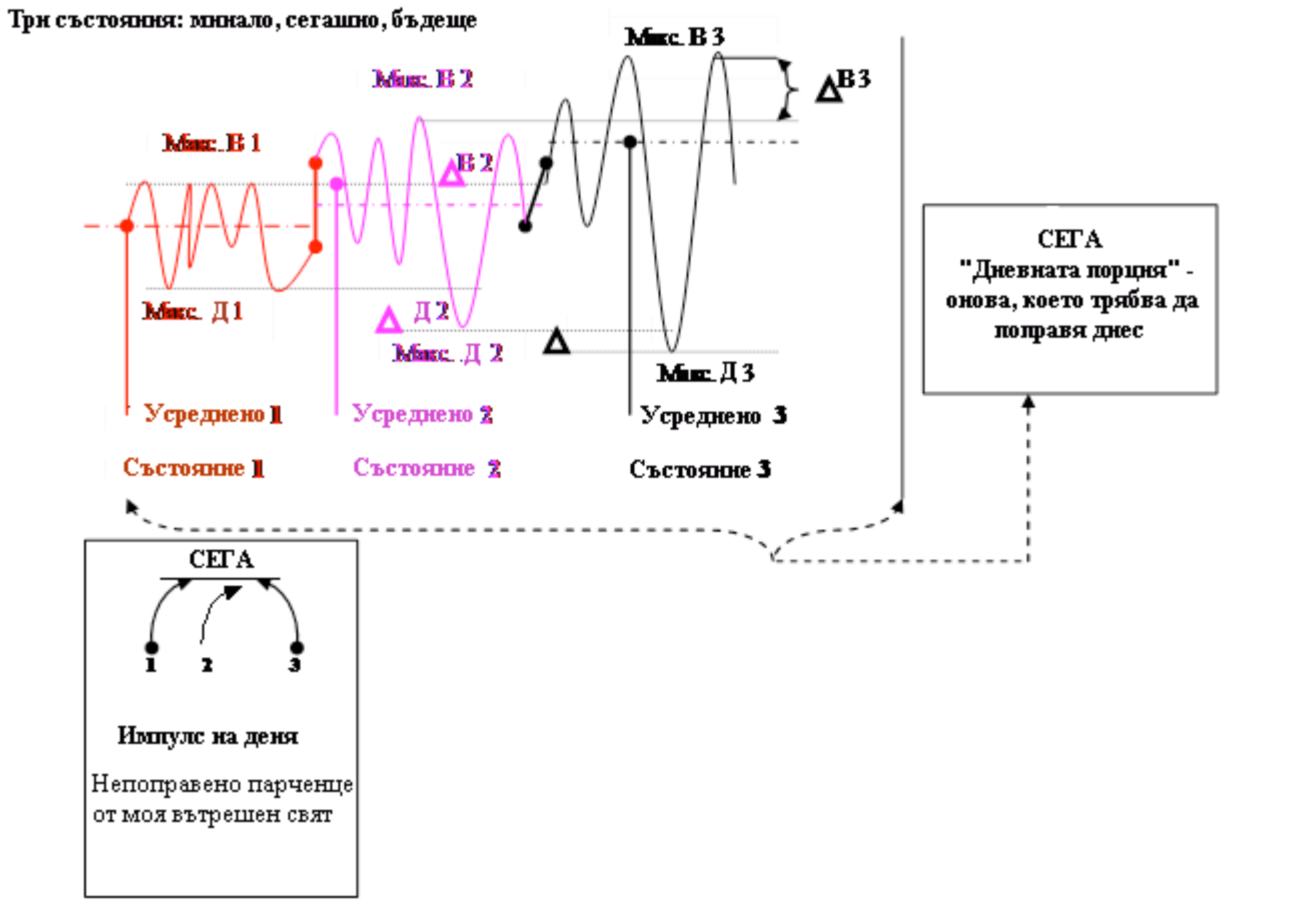
спазваш тези закони, ти си подобен на антитяло. Трябва да преживяваш всяко състояние цялостно и оптимално. “Змията” стои от лявата страна на твоето вътрешно. Приеми това и не бягай. Разпознай “змията” честно, когато тя говори в теб. Това нещо не може да се научи от книгите. Смисълът на твоето обучение е да работиш над себе си, да започнеш да усещаш вътрешното. Не безволево, отдаден на произвола на съдбата, а като човек, активно направляващ своя живот. Когато работиш над себе си, ти лека-полека се извисяваш и възниква второ състояние. Тоест първото състояние е преминало във второ. Такъв процес може да продължи част от секундата, а може да продължи и 70 години, ако човек живее като неживата природа. Целият смисъл на индивидуалната работа над себе си е да прибавиш ускорение към поправянето, да ускориш честотата на вътрешните промени, за да преминават колкото е възможно по-често. И затова, работи вътрешно над себе си и в производството, и във фирмата, и не чакай, докато се прибереш вкъщи. Как? Отвътре на мига се фокусираш в своя корен с максимална висота и дълбочина. В нашето недозряло обкръжение казват: “Остави тези неща, погреби страданието, чувствай се прекрасно, забрави своята печал и всичко останало”. Това не е нищо по-различно от позицията на наркомана. Искат да се унесат и да заглушат болката. Човекът в нашия свят е като дребосък, като хлапе, бягащо от болката. И ето, мама целува пръстчето, което са боцнали, и болката моментално изчезва. Болката е усещане, което изпитваме, когато бива пробита природната съпротива на човека. “Природна съпротива” обозначава в дадения случай човешки егоизъм. И от него, като от яма, към теб постоянно приижда жега. Така се усеща. Но във вътрешното нищо не се губи, и от сърцевината на твоята болка, всеки път идва изцелението. В това второ състояние, новото ниво, ти се извисяваш, ако продължаваш да работиш над себе си. Но то се усеща така, сякаш те дърпат надолу - струва ти се, като че ли се приземяваш в друга страна, която досега не си посещавал. Трябва да бъдеш много внимателен, тъй като попадаш тук с абсолютния минимум, с онова малко извисяване, което си постигнал. На това ново ниво, трябва да отдадеш всичките си сили. И това второ състояние започва със всички подобни колебания. Смисълът не е в това да започнеш да медитираш като “неживата природа”. Самата природа нито увеличава насладите, нито задълбочава страданието. Животното расте само физически. Първоначално изяжда 1 кг месо, след това 5 и до 15 кг - и така до края на живота му, защото не може да изяде повече от 15 кг. Човекът може да получава все повече и повече. Целият номер е в това, да не бягаш от своите най-висши и най-дълбоки точки. Във втората ситуация ,твоите максимални висоти и дълбини, трябва да бъдат малко по-високо и малко по-дълбоко, отколкото са били в първото ти състояние. Разликата между тях трябва да бъде позитивна и нарастваща. Добавката към твоята способност за преживяването на радост и печал, кредитираш за своя вътрешна сметка. Трябва да откриваш “приятност” както над средата, така и под нея. Изисква се много труд и енергия, за да бъдат и двете еднакво важни в твоите очи, защото и двете – над и под средата – те водят към твоята цел. Във второто състояние можеш да преживееш новия максимум: както висоти, така и дълбини, но не задължително изразени в абсолютни величини. Трябва да почувстваш само разликата (делтата) от предходното. Ето защо това е относително. Защото, вече си изпитал първото страдание и тогова си вложил сили, и си издържал. То е вече в сметката на силите ти. И затова, при всяко ново състояние, то се добавя по мъничко. Има един принцип: отгоре на човека се дава да преживее толкова големи страдания, колкото може да понесе без да рухне и не повече. Това е голямата тайна. И ако все пак избягаш от максималната дълбочина на дадено състояние, то няма да можеш да достигнеш новия максимум на висота на преживяването, тъй като максималната височина и дълбочина са свързани помежду си. Максимална висота означава, че можеш максимално да се противопоставиш на светлината, която те осветява, че вече си достатъчно зрял, за да не бъдеш ослепен от нея, от насладата, защото всичко е същност на наслаждението. Винаги се старай да влагаш сили, за да можеш всеки път

да стигаш до тези максимални висоти и дълбини. Тогава, твоето усещане за вътрешното ще става все по-дълбоко и високо. Светлината, която прониква в теб, понякога дава чувство за максимална висота, а понякога за максимална дълбина. Това е твоята съпротива спрямо доброто, против възприемането на собствените ти мъртви желания. Същото се повтаря и в твоето трето състояние и т.н. Ако искаш да напредваш, трябва да побеждаваш страха или неприязънта към колебанията, които възникват в теб. Човек стига до Кабала, тъй като по принцип вече е готов вътрешно да води борба между доброто и злото. Същевременно, тази забележителна борба се явява един прекрасен спектакъл вътре в твоите сили. Не трябва да казваш, че не можеш да надделееш над своя злодей, защото всички сили се намират в теб. Има състояния, които протичат вътре в твоето лично поправяне. А има и определени дни, случаи, когато наред с положените от теб усилия за собственото ти поправяне, се добавят също и максималните висоти и дълбини на поправяне, в самите сили на мирозданието като цяло. Ако искаш да реализираш полза от тези дни, трябва да се приспособиш към тях. През тези специални дни се проявяват много благоприятни сили. В един такъв ден се проявява някаква радост, а в друг – друга. Можеш да се възползваш от тях, за да изградиш максимални висоти и дълбини за своята собствена радост и страдания. Има дни в годината, в месеца, в седмицата, когато човек трябва да подхожда към работата си много внимателно. Тогава не бива да се тъжи, а вътрешно да се "поддадем", за да разровим и да копаем по дълбоко. Това прилича на изкопаването на кладенец. Колкото по-дълбоко копаеш, толкова по-голяма е дълбочината, от която извира водата и толкова по-чиста, по-прозрачна е тя. От една страна в определен смисъл това е печално, но от друга е освобождение. Всички тези специални дни ти помагат да се възползваш от силите на мирозданието, които се проявяват по благоприятен начин в тези особени дни. "Но как мога да бъда в миналото или в бъдещето, и от там да пренасям болка, при положение, че съществува само "сега?". Една млада и много красива пациентка на име Фрейда страдаше от въображаем синдром. Тя живееше в мечтите си. Очакваше своя принц на бял кон, който би се представил пред нея и би я взел със себе си в своя замък, защото всички останали младежи в нейните очи бяха недостойни лъжци. И ето, че един велик психиатър реши, че е по-добре да бъде оставена да живее в своя измислен свят, отколкото да позволи да изпитва всекидневните колебливи състояния. Всеки смъртен може да стигне до някакво свое човешко решение по отношение на себе си или другиго, но Системата за управление желае да я познават и да се съгласяват по един радостен начин с нея, и затова приемай както белия кон, така и черния. Приемай както максималните висоти, така и максималните дълбини, и се радвай и на двете. Има хора, които желаят само "бели коне", и ако това се окаже невъзможно, те изобщо не искат нищо да чуят за Кабала. "Защо е толкова трудно да усещаш "сега", вътрешния живот и при това да запазиш абсолютна безметежност?". – Всеки от нас е продукт на миналото и носи в себе си страданията и опита на всички предходни поколения. Натоварени сме не само със страдания, но и с нашето знание. Това е забележително, защото без тях не бихме могли да понесем съвременния живот. Как бихме могли спокойно да общуваме един с друг? Не се стремим към безметежност, защото предполагаме, че това е бягство от действителността. Медитацията, в общоприетото разбиране за нея, по свойства се свежда до привеждане на себе си до нивото на неживата природа, като същевременно ни е дадена индивидуална работа в дясната и лявата линии. И затова, смисълът не е в средата, а да стигаме във всяко състояние до двете крайности: да знаем доколко "твърде далеч" трябва да стигнем. По такъв начин, всъщност не скоростта на напредване е определяща, а ускорението! Чрез полагане на усилие на волята, което ти е "приятно", получаваш уникалния шанс за рязко моментално напредване, а вместо това получаваш вътрешна смърт. Безметежността е само резултат от твоята работа, постъпваща от твоя вътрешен човек. Съгласно единната Инструкция, на човека не е дадено сам "да си седи" в поза на "безметежност", а пък другите нека си

работят. Само чрез работа в двете линии получаваш безметежност. А “змията” ти нашепва стремежа към егоистична “безметежност”. Желай страстно вътрешната работа и не слушай змията – своето тяло. Животът винаги е в ”сега”. Във всеки момент от “сега” към теб идва импулс, за да поправиш нова частица от егоизма си. Това е твоята задача. Всеки ден, във всяко състояние трябва да го поправяш, независимо дали си готов за това или не си. Не можеш да си кажеш: “Днес имам важни дела, ще бъда много зает и затова ще пренеса своите днешни поправяния за утре. Тогава ще имам достатъчно време и спокойствие да го направя”. Това също е нашепване, идващо от твоето тяло. То ще ти “подскаже” във всяка ситуация, че нямаш време, за да отделяш внимание на такива дреболии. Днес ще ти каже, че имаш важно съвещание, друг път, че трябва да отделиш внимание на семейството, децата и т.н. Ако не започнеш да реагираш адекватно на “дневния импулс”, на дневната порция поправяне на егото, то твоята работа ще си остане неизпълнена. Подобно на това, как след като се върнеш от отпуск на бюрото ти се е струпала цяла планина от документи, които са се натрупали за двете седмици на твоето отсъствие. И тогава, страданието все повече и повече нараства, защото непоправените дневни импулси се натрупват един над друг. Не допускай такова нещо. Ако живееш съзнателно, ти се стараеш да изживееш пълноценно всеки момент от “сега” и с радост поправяш своя днешен импулс. Благодарение на това, в теб винаги остава сила, дори след най-тежкия работен ден, да не се чувстваш пренапрегнат. “Ох, още колко много папки има на бюрото ми. Ето ти ядове!” Днес са се натрупали толкова непоправени “дневни импулси”, че дори и не забелязваш новите. Вече не забелязваш реалността. Вече не виждаш гората заради дървото. Знай, че всички “дневни импулси” са носещи енергия обвивки, пречещи на дневната порция светлина да преминаване в твоето възприятие. Защото светлината живее в теб само в “сега”.

"Времето" в духовното. Процесът на изменение на състоянията, изразено в колебанията на вътрешното настроение: подеми и спадове.

"Но как да различим истинския импулс от лъжливите обвинения на "змията"?" Ако започнеш да задаваш много въпроси навън, тогава нищо от твоя въпрос няма да остане в теб самия, а в същото време въпросът – това е желание, недостиг, именно мястото, където светлината трябва да влезе! И затова, когато поставяш въпрос, са достатъчни една или две ключови думи. Ако "змията", твоето тяло, желанието да получаваш само за себе си ти препоръчва да направиш нещо, това може да бъде импулсът на деня. Можеш да се възползваш от него. Само, недей да влизаш в дискусия със "змията", защото тя е много хитра и винаги ще те победи с разумни

аргументи. Можеш да я надвиеш само, когато минеш над разума. Ако днес си победил тялото, значи си се възползвал от дневния импулс и си победил. Стъпка по стъпка ще придобиеш feeling, чувство за това, ясното усещане, че овладяваш тези неща в детайли, за да знаеш кой говори в теб. Но не се опитвай да убиеш "змията". Тъй като и нейната задача не се състои в това да те "детронира", да те тушира, да те унищожи. Разбира се, тя има пълномощията да те съблазнява, както е казал народът: "проверка за въшки". Но ако издържиш нейните съблазни и побеждаваш, ще ти бъде подарена допълнителна сила и живот. Без "змията" не би могъл и не би пожелал промените. В твоето настоящо състояние, се колебаеш между доброто и злото. Като работиш с тази книга, ще се научиш повече да избираш доброто и да не бягаш от злото. Усещай "злото" и го трансформирай в добро. Не говори, че нещо отвън е лошо, тъй като тогава всъщност казваш, че системата за управление е лоша. Постоянно си повтаряй, че всеки друг човек, включително и злодеят, е по-добър от теб. Ако не приемаш или не разбираш това, значи сам си преграждаш пътя към напредъка. Тогава, все още наивно предполагаш, че си по-добър, тоест сам свидетелстваш за себе си, че си още роб на тялото. Знай, че когато казваш, че всеки човек е по-добър от теб, дори и твоят "враг", ти си близо до истината. Защо? Защото тогава не тръгваш от поправянето, възприятията или недостатъците на другия човек. Възможно е той да се намира по-далеч от целта в своите поправяния, отколкото си ти, но и ти има какво още да поправяш - а именно това, че предполагаш, че си по-близо до завършеността, отколкото е той. Тъй като в очите на състоянието на неговата крайна цел, той е съвършен, както впрочем и всеки друг човек. Защото всичко, което е извън теб е светлина, а тя е съвършена. Усещаме, че живеем във времето, но истинската реалност е абсолютно безвремие. "Какво ще получа, ако живея съзнателно и започна да работя над себе си?" Във вътрешния си живот не бива да съжаляваш за нищо - за това или онова, за каквото и да било. Нито за миг не мисли за миналото. Ако живееш в "сега", разглеждаш всеки импулс днес. Всеки път получаваш сметка от „змията" за нещото, което още не си изпълнил. Тя постоянно пробужда колебания в теб, заради непреработените импулси и поддаването на съблазни. И ето, че те се прибавят към теб с всеки изминал ден. Не се хващай на въдицата! Не мисли за съблазните или чувството за вина. Тогава ще започнеш бързо да напредваш. "Живот в сега" означава, че с радост приемаш дневния импулс, преработваш своята дневна доза и оставяш зад себе си, извън себе си всичко минало, които те споходи в глава и чувствата. Следи да не се фиксираш върху моменти от миналото. Задачата е да живееш само днес. Когато живееш само със сегашния импулс, светлината на днешния ден осветява в определена степен и цялото ти минало. И това минало се поправя автоматично в настоящето. Само не обръщай внимание на миналото. Виж, нима това е било в миналото с теб? – Разбира се, че не, то е било с "онова момче" – по онова време. А сега, ти си съвсем друг човек, във всеки случай поне във вътрешното измерение. И затова, не се меси в "чужди дела" – те вече не са твоя работа. Това вече не съществува, а онова, което ти идва на ум, е сянка на силите от миналото. Фактите от миналото, вече са преработени в твоята система. И онова, което някога си направил "неправилно, лошо, срамно" – сега вече не можеш да поправиш активно по никакъв начин. И само чрез живот в "сега", изчистваш и своето минало, благодарение на което, ще можеш отново да се възползваш от освободилите се сили. В миналото си изградил всякакви обвивки, като си позволил на змията, да вкара в тях част от своите съзидателни сили. А светлината на твоя живот "в сега", пронизва тези обвивки и оттук се освобождава сила. Тя вече е свободна "в сега"!

Не желай да знаеш. Желанието да знаеш много е само дразнител за мозъчните клетки. Провери "знанието" преди да се фиксираш в него: "Това четене води ли ме към моята цел или не; помага ли ми или не; нужно ли ми е или не?". Светлината на безкрайността е дала своята Инструкция с простия призив: вкуси и се наслади! Това, което учиш в Кабала остава завинаги, тоест и след разпадането на твоята физическа

обвивка. Твоите усилия в ученето и работата над себе си, твоят вътрешен човек и добрите дела, които си извършил на земята – само те преминават с теб в новото поколение, в новия живот. Резултатът от твоите усилия е измерим. Смисълът не е само да знаеш, а да станеш възприемчив като восък в матрица. В този восък прониква светлината.

15.2 За истинската молба и истинския недостиг

Страховете идват в света като сенки, които можеш да победиш само с индивидуална работа над себе си. Това не е въпрос на психологически упражнения или терапия, защото не помагат. Получаването на разкази могат да бъдат таблетките, които временно да възпрат процеса на страх – силните колебания в настроението, а веднага след като тяхното действие отмине чувстваш, че всичко се връща обратно. Но има и истински страх, който се съпровожда от любовта към светлината и Системата за управление от типа: "Правя ли достатъчно? Привел ли съм днес себе си достатъчно в съответствие с истинската реалност?". И ако поставиш този страх като крайъгълен камък в себе си, в своята основа, ще се освободиш от всички останали страхове в живота си. Всички останали страхове са резултат от любовта към себе си, която ги внушава на човека. А когато работиш изцяло вътрешно над себе си, ставаш все по-свободен и все по-свободен от всички останали страхове, които не лежат в корена на истинското съществуване. Проблемът е там, че това не е в природата на човешкото тяло. Той не може дори и пръста си да помръдне, ако неговото тяло не види, че с това движение ще получи нещо в замяна, че то ще доведе до изгода за неговия външен човек. Забележи, че твоят източник изобщо не познава страха. Светлината желае само да дава, докато в нас съществува желание само да получаваме. Докато поддържаш желанието да получаваш само за себе си, страховете ще те преследват навсякъде. И обратно, ако в някакъв момент усещаш "некашерни" страхове, това е признак, че в дадената ситуация желаеш да получаваш само за себе си. Това са страхове, които сам си измислил - твоят външен човек ти ги внушава. Очевидно вече си забелязал, че там, където четеш "ти" става дума за обръщение към твоя вътрешен човек. Така че, всички тези некашерни, несъзидателни страхове са продукт на неизчистените сили, тъй като не принадлежат на източника на светлина. Ако се страхуваш от източника на светлина – защото светлината на безкрайността е добра, мощна и властна – това означава, че желаеш да приведеш себе си в съответствие с нея. И тогава, страховете изчезват. Единственото, което остава, е: "Какво още мога да направя за нея?". Точно това е действието отдаване. Длъжен си сам да го изградиш в себе си. Само вътрешните постижения, съпроводени от нарастване на доверието и отказ от любовта към себе си, водят до отделяне на пагубните страхове от живота. А останалото, просто няма да помогне. Всичко друго е като масаж. Намачкват те, за около половин час болката затихва, но след това отново се завръща. Всеки ден започваш да изграждаш силите отново. Отначало вървиш по дясната линия, страната на благоволението. Там се чувстваш съвършен. Това не е измама, в дадения момент ти наистина си съвършен. А след това се прехвърляш към работата в лявата линия, но не за дълго. И ето, че светлината изгражда средната линия - чувстваш, че си пълен с доверие над знанието. Преизпълват те неистови сили, създавайки ти чувството за чудо: силите, които са били потиснати от любовта към себе си, сега се освобождават.

15.3 Довери се на светлината и на себе си

Когато се появи страх, дръж на своето, проявявай доверие към светлината, дай правилното намерение и не тръгвай, докато не получиш отговор вътре в себе си: силите на единение, сваляща всички измислени страхове. И този отговор ще ти даде сили, за да израсне още повече доверието над разума. Следващият път можеш да победиш още повече страхове. Страховете се връщат само, защото вече частично си ги победил. И ето тогава, ти дават още по-голям страх, за да победиш и него. И затова знай, че всички страхове идват при теб не от външния свят, а от твоята неспособност да виждаш своето зло. Твоята "змията" ти нашепва всички тези страхове. Побеждаваш и тя те оставя на мира на даденото ниво. Поддадеш ли се – тогава тя се приближава до теб, там, където е недостига и отнема от силите ти, докато не закрещиш и не започнеш да я побеждаваш. Страхът е канала за получаване, недостигът. Истинският недостиг е, когато виждаш източника на своето съвършенство, светлината – към нея можеш да си позволиш да "прилепиш" страха. Ето, че се "страхуваш": "Може би моята любов към нея е недостатъчна?" – това е твоят истински съзидателен страх! Медитирай над това и го прилагай в живота си. Прилагай в живота всичко, което ще научиш от тази книга. Тогава, твоето доверие към Системата за управление с всеки ден ще нараства – постави си го като задача в обучението. Трябва да позволиш на чудото да се случи в теб и да го почувстваш в себе си. По този начин стигаш все по-близо и по-близо до своя източник и до своето абсолютно съвършенство.

Самоосъзнаване и знание

I Пропорционално нарастване на знанието и самоосъзнаването в човека. Доверието и разумът вървят в крак. Усеща се като състояние на подем.
т.1 Изходната точка в началото на периода "вътре в разума" на човека. Знанието расте, но самоосъзнаването си стои на едно място. Усеща се като състояние на застой и падение.
II Периодът "вътре в разума". Човекът усеща, че паденията се увеличават.
т.2 Край на периода "вътре в разума". Той се разделя със своята привързаност към разума.
III След т.2, неговото самоосъзнаване отива над разума. Това се усеща като взривна сила, като огромно добавяне и осъщественост.

